

İşçiler OHAL'e rağmen hak gasplarına karşı direniyor!

Darbe girişiminin ardından sermaye devletinin dümenindeki gerici iktidarın OHAL yasaklarına, işten atma saldırılarına karşı işçiler; grev ve direnişlerle karşılaştıkları saldırıları bertaraf etmeye, hakları ve gelecekleri için mücadeleyi büyötmeye devam ediyor.

s.17-18

Avcılar Belediyesi'nde direniş 100 günü aştı

Şişli Belediyesi'nde işten atmaya karşı direniş

Ekorama işçileri süreçlerini anlattı

TEDİ işçileri insanca çalışma ve yaşam koşulları için direniyor

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

ISSN 1300-3585

Sayı 2016 / 30
12 Ağustos 2016 * 1 TL

Kızıl Bayrak

www.kizilbayrak1.net

Rejim krizi, gelişmeler, görevler...

"AKP şahsında yaşanan yarılmaların homojen olmayan AKP tabanında sonuçlar yaratması kaçınılmaz olacaktır. Darbe girişimi ile birlikte AKP şeflerinin MHP ve CHP'yi 'milli mutabakat' safsatası ile yedeklemeye çalışması ve bu vesile ile diğer düzen güçlerinin etkisi altında bulunan toplumsal kesimleri denetim altına alma çabaları dahi, bu olguya işaret etmektedir. Anlaşılan o ki, Tayyip Erdoğan 'evde zor tuttuğu' yüzde elliye yeterince güvenmemektedir.

AKP'nin denetim altında tuttuğu kitlelerin büyük oranda işçi ve emekçilerden oluşması ise, dinci parti açısından bir başka önemli kaygı sebebidir. Zira bugün örgütsüz ve dağınık olmaktan kaynaklı her türden gericiliğin etkisine açık olan kitleler, sayısız sorun yumağı ve azgın sömürü koşulları içerisinde bir yaşam sürmektedir. Sermayenin bugün AKP eliyle hayata geçirdiği çok yönlü saldırı programının sosyal çelişkileri derinleştireceği ise açık.

Tüm bu nedenlerden dolayı AKP iktidarının önümüzdeki dönem içerisinde kendi kitle tabanını ve toplumsal desteğini koruyabilmesi düne göre çok daha zor olacaktır. AKP iktidarının darbe girişimi karşısında bin bir yol ve yöntemle, dahası diğer burjuva partileri de yanına alarak kalabalık güruharı meydanlara indiriyor olması bu açıdan yanıltıcı olmamalıdır.

Dünyada ve Türkiye'de burjuvazinin, mevcut kriz dinamiklerini yönetebilme başarısını büyük oranda işçi sınıfı ve emekçilerin örgütsüzlüğüne borçlu olduğunu çeşitli vesilelerle dillendiriyoruz. Sınıf merkezli sosyal mücadele dinamiklerinin gelişmemesi, işçi sınıfının siyasal bir güç olarak toplumsal yaşama ağırlığını koyamaması bugün hâlâ burjuvaziye rahatlatan en önemli etken.

Bu kadarı bile güncel gelişmeler karşısında yapılması gerekeni yeterli açıklıkla ortaya koyuyor; sınıfa karşı sınıf ekseninde sosyal mücadele dinamiklerini güçlendirmek. Her türden gericiliğe, baskı ve sömürüye karşı fabrika fabrika, havza havza ve giderek bütün bir ülke sathında işçi sınıfını siyasal bir güç olarak burjuvazinin karşısına dikmek."

ABD bir kez daha AKP iktidarını hizaya çekiyor

Emperyalistler AKP şefine bir süre daha katlanmayı kabul etseler de, sonunda efendiler sadık işbirlikçilerine istediklerini dayatacaklardır.

Düzen gemisine AKP kaptan CHP miço

CHP; söylemlerin aksine, kendisi olmasa bile ideolojik programının iktidarda olduğu bir düzen partisinden başka bir şey değildir.

Çözüm işçi sınıfının devrimci iktidarında

Türk sermaye devleti ile geçmişten bugüne en kirli ve en karanlık ilişkiler kuran Avrupalı emperyalistlerin başını çekmiştir.

AKP'nin kirli planları ve Alman devletinin ikiyüzlülüğü

s.21

15 Temmuz darbe girişimi ve sonrası - EKİM

s.12

Rejim krizi, gelişmeler, görevler...

Dünyada ve Türkiye’de burjuvazinin, mevcut kriz dinamiklerini yönetebilme başarısını büyük oranda işçi sınıfı ve emekçilerin örgütsüzlüğüne borçlu olduğunu çeşitli vesilelerle dillendiriyoruz. Sınıf merkezli sosyal mücadele dinamiklerinin gelişmemesi, işçi sınıfının siyasal bir güç olarak toplumsal yaşama ağırlığını koyamaması bugün hâlâ burjuvaziye rahatlatan en önemli etken.

Bu kadarı bile güncel gelişmeler karşısında yapılması gerekeni yeterli açıklıkla ortaya koyuyor; sınıfa karşı sınıf ekseninde sosyal mücadele dinamiklerini güçlendirmek. Her türden gericiliğe, baskı ve sömürüye karşı fabrika fabrika, havza havza ve giderek bütün bir ülke sathında işçi sınıfını siyasal bir güç olarak burjuvazinin karşısına dikmek.

Darbe girişimi ve sonrasında yaşanan gelişmeler, düzen cephesinde yer alan kriz dinamiklerinin ne denli güçlü ve kırılabilir olduğunu gözler önüne serdi. 15 Temmuz’un hemen ardından başlatılan ve devletin tüm kurumlarını kapsayan tasfiye operasyonları rejim krizinin derinliğine ayna tutarken, devlet bünyesindeki fay hatlarının ne denli kuvvetli olduğunu da ortaya koydu.

Darbe girişiminin sermaye devletinde yarattığı sarsıntının daha ne gibi sonuçlar doğuracağını bugünden kestirmek zor. Fakat açık olan şudur ki, gerici kapışmanın bugünkü galibi olan AKP iktidarı, emperyalist güçler ve sermayenin genel ihtiyaçları doğrultusunda devleti tahkim etmeye dönük çok yönlü bir süreç işletmektedir. Elbette bu aynı süreci kendisini güvenceye alacak, devet üzerindeki denetimini arttıracak-güçlendirecek hamlelerle bir arada yürütmektedir. Zira, 15 Temmuz’da yaşanan kırılma fay hatlarında bugün için bir rahatlama, enerji boşalması sağlamış olsa da, rejim cephesinde yaşanan kriz ve siyasal belirsizlik olgusu aşılabilmiş değildir ve bunun en çok da AKP iktidarı farkındadır.

“Darbenin baş hedefi olan ve bunun sağladığı mağduriyeti en iyi biçimde kullanan, krizi kendi dinci rejimini nihayet kurabilmenin bir fırsatına çevirmeye çalışan Tayyip Erdoğan ve şürekasının halihazırdaki hummalı faaliyeti yanılıcı olmamalıdır. Dinci darbe girişiminin açığa çıkardığı devlet krizi tüm dengeleri bozmuştur ve bu beraberinde yeni saflaşmaları, yeni güç ilişkilerini ve elbette çatışmalarını getirecektir. Tayyip Erdoğan iktidarının halihazırdaki girişimleri kısa dönemli olarak ona belli bir güç kazandırıyor gibi görünse bile gerçekte bunlar normalleşmeyi sağlamak bir yana yıllardır sürmekte olan rejim krizini daha da derinleştirecek türdendir.” (15 Temmuz darbe girişimi ve sonrası - Ekim, Sayı: 303, Ağustos 2016)

“DEMOKRASİ NÖBETLERİ”, GERÇEKLER VE YANILSAMALAR

AKP, 2002 yılında emperyalist burjuvazinin ve yerli işbirlikçilerinin tam desteği ile hükümet koltuğuna oturdu. O tarihten beri, kimi “tatsız kazalar” bir kenara bırakılırsa, bir savaş ve saldırganlık hükümeti olarak görevini kusursuz bir şekilde yerine getirdi. ABD emper-

yalizminin Ortadoğu’da yürüttüğü savaş politikasının en sadık uygulayıcısı oldu. Sermayenin ihtiyaç duyduğu sosyal-ekonomik yıkım programını pervasızca hayata geçirdi. Bu dönem içerisinde büyük sermaye güçleri devasa boyutlarda kârlar elde ettiler. Onun bu misyonu, tüm yıpranmışlığına ve aşırılıklarına rağmen bugüne kadar emperyalistlerin ve TÜSİAD gibi büyük sermaye çevrelerinin desteğini almasını sağladı/sağlıyor.

AKP’nin sermaye güçleri ve emperyalistler tarafından desteklenmesinin bir diğer nedeni ise, denetim altında tuttuğu azımsanamayacak bir kitle tabanına sahip olmasıdır. Bu elbette 15 ayda iş başına getirilen AKP’nin “mucizeler yaratarak” elde ettiği bir başarı değildir. Zira söz konusu olan her türden gericiğin merkezi olarak kurulan, içerisinde çeşitli grup ve çevrelerin yer aldığı gerici bir koalisyon partisidir. AKP’yi güç haline getiren ve ona güçlü toplumsal dayanaklar sağlayan da gerçekte dinci, ırkçı, milliyetçi, liberal vb. burjuva gericiğinin bu ittifakıdır. Milli Görüş’ünden FETÖ’süne, Menzil’inden daha başkaca tarikatlarla kadar, ittifak bileşenlerinin toplum içerisinde yıllara dayalı olarak biriktirdiği güç ve olanaklardır.

Bu yönüyle, AKP’nin Türkiye toplumunun burjuva gericiği ile sersemletmiş önemli bir kesimini arkasına alması şaşırtıcı değildir. AKP’nin başındakiler, başta Tayyip Erdoğan olmak üzere bu gerçeğin bilincindedir ve Haziran Direnişi, 17-25 Aralık yolsuzluk operasyonları vb. önemli kriz dönemlerinde sahip olduğu bu toplumsal desteği göstermek için her yolu denemektedir. Son darbe girişimi ile birlikte bunun daha pervasız biçimlerine “demokrasi nöbetleri” üzerinden tanıklık ettik.

AKP iktidarı, sahip olduğu toplumsal desteği bugüne kadar koruyabilme başarısını, temsil ettiği ve bünyesinde barındırdığı Cemaat vb. gerici odaklarla bir nebze uyumlu hareket etmesine borçlu idi. Fakat gelinen yerde gerici koalisyon ciddi anlamda çatırdamış bulunuyor. Çelişkiler derinleşiyor ve gerici boğazlaşma dün kol kola yürüyenlerin tüm pisliklerinin ortaya saçılmasına yol açıyor. Devleti saran ve ileride AKP’nin içerisine de yöneleceği belirtilen tasfiye operasyonlarının, AKP çatısı altında toplanan gerici güçler arasında yeni ve daha boyutlu yol ayrımlarına, ciddi krizlerin yaşanmasına

yol açacağı ise kesin.

Bu gelişmelerin (AKP şahsında yaşanan yarılmaların) homojen olmayan AKP tabanında sonuçlar yaratması ise kaçınılmaz olacaktır. Darbe girişimi ile birlikte AKP şeflerinin MHP ve CHP’yi “milli mutabakat” safkasası ile yedeklemeye çalışması ve bu vesile ile diğer düzen güçlerinin etkisi altında bulunan toplumsal kesimleri denetim altına alma çabaları dahi, bu olguya işaret etmektedir. Anlaşılan o ki, Tayyip Erdoğan “evde zor tuttuğu” yüzde elliye yeterince güvenmemektedir.

AKP’nin denetim altında tuttuğu kitlelerin büyük oranda işçi ve emekçilerden oluşması ise, dinci parti açısından bir başka önemli kaygı sebebidir. Zira bugün örgütsüz ve dağınık olmaktan kaynaklı her türden gericiğin etkisine açık olan kitleler, sayısız sorun yumağı ve azgın sömürü koşulları içerisinde bir yaşam sürmektedir. Sermayenin bugün AKP eliyle hayata geçirdiği çok yönlü saldırı programının sosyal çelişkileri derinleştireceği ise açık.

Tüm bu nedenlerden dolayı AKP iktidarının önümüzdeki dönem içerisinde kendi kitle tabanını ve toplumsal desteğini koruyabilmesi düne göre çok daha zor olacaktır. AKP iktidarının darbe girişimi karşısında bin bir yol ve yöntemle, dahası diğer burjuva partileri de yanına alarak kalabalık güruharı meydanlara indiriyor olması bu açıdan yanılıcı olmalıdır.

SINIFA KARŞI SINIF

Dünyada ve Türkiye’de burjuvazinin, mevcut kriz dinamiklerini yönetebilme başarısını büyük oranda işçi sınıfı ve emekçilerin örgütsüzlüğüne borçlu olduğunu çeşitli vesilelerle dillendiriyoruz. Sınıf merkezli sosyal mücadele dinamiklerinin gelişmemesi, işçi sınıfının siyasal bir güç olarak toplumsal yaşama ağırlığını koyamaması bugün hâlâ burjuvaziye rahatlatan en önemli etken.

Bu kadarı bile güncel gelişmeler karşısında yapılması gerekeni yeterli açıklıkla ortaya koyuyor; sınıfa karşı sınıf ekseninde sosyal mücadele dinamiklerini güçlendirmek. Her türden gericiliğe, baskı ve sömürüye karşı fabrika fabrika, havza havza ve giderek bütün bir ülke sathında işçi sınıfını siyasal bir güç olarak burjuvazinin karşısına dikmek.

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2016/30 * 12 Ağustos 2016 * Fiyatı: 1 TL

Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü:

Tayfun Altıntaş

EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi: EKSEN YAYINCILIK
Meşrutiyet Mah. Kodaman Sk. No: 111/15
Şişli / İstanbul

Tif. No: (0212) 621 74 52 - 0536 285 73 25
e-mail: info@kizilbayrak.net
twitter: @kizilbayraknet
www.kizilbayrak1.net

Baskı: SM Matbaacılık - Çobançeşme Mahallesi Sanayi Cad. Altay Sk. No: 10 A Blok - Yenibosna / İSTANBUL

John Kerry 24 Ağustos'ta Ankara'da...

ABD bir kez daha AKP iktidarını hizaya çekiyor

15 Temmuz öncesinde batılı emperyalistler nezdinde "istenmeyen kişi" olan AKP şefi T. Erdoğan, darbe girişimiyle gözden çıkarıldığını da anladı. ABD ile AB emperyalistleri, 15 Temmuz sonrasında sergiledikleri tutumlarla T. Erdoğan'a artık tahammül etmek istemediklerini hissettirdiler. Bunu fark eden AKP şefi, derin bir korku ve endişeye kapıldı. Zira şu ana kadar işgal ettiği makamlara her zaman emperyalistlerin desteği ile gelen T. Erdoğan, bu koşullarda saltanat hayallerini gerçekleştirmenin imkansızlığını idrak etti. Bu ise AKP şefi ile bazı müritlerinin "batı karşıtı" söyleme sarımlarına neden oldu.

BATIYA KARŞI "SAHTE KABADAYILIK"

İktidar borazanı dinci medya darbe girişiminin arkasında ABD'nin olduğunu iddia ederken T. Erdoğan'la bazı AKP'li bakanlar da ABD-AB karşıtı demeçler vermeye başladılar. Medyadaki bazı tetikçiler ise, Türk devletinin NATO'dan ayrılmaya hazırlandığı türünden uydurma haberler yayınlamaya "batı karşıtı" koroya katıldılar. Bilmeyenler sanır ki; 65 yıldır NATO'ya, aynı anlama gelmek üzere emperyalizme hizmet eden Türk devleti ile emperyalistlerin maşası olan dinci gerici iktidar batıya bayrak açmış. Bu koroya göre T. Erdoğan'ın Rusya Devlet Başkanı Vladimir Putin'le görüşmesi, batıdan uzaklaşıp Avrasya'ya yönelişin kanıtıdır.

İktidar tetikçisi medya böyle bir tablo çizmeye çalışsa da "kazın ayağı" hiç de öyle değil. Yapılanların tümü, batılı emperyalistlerin gözden çıkardıkları T. Erdoğan'a yeni bir kredi açmalarını sağlamaya odaklıdır. Nitekim bazı AKP'liler batıya atıp tutarken, diğerleri farklı tel-den çalışıyor.

Örneğin Reuters'a konuşan Milli Savunma Bakanı Fikri Işık, Türkiye'nin orduyu yeniden yapılandırma, bir başka darbe girişimine zemin hazırlanma ihtimalini eleme amacıyla olduğunu ve **atılan adımların NATO ittifakının**

yapısına ve ruhuna uygun olacağını vurguladı. Bir diğer örnek ise Dışişleri Bakanı Mevlüt Çavuşoğlu'nun ABD dergilerinden Newsweek için kaleme aldığı makale. 15 Temmuz darbe girişimine dair makalede dinci iktidarının nasıl da "demokratik" olduğunu anlatan AKP'li bakan, "batının değerleri"ne bağlı oldukları konusunda emperyalist efendilerine güvence veriyor. Bu ve benzer mesajlar, batı karşıtı keskin söylemler emperyalistlere yaranma çabasının birbirini tamamladığını gösteriyor.

Batılı emperyalistlerin T. Erdoğan'ı gözden çıkarmaları dinci iktidarı rahatsız etmekle kalmıyor tedirgin de ediyor. Buna rağmen söylemdeki kabadayılık sahte yaranma ise esas gerçektir.

ABD'NİN TAKTİĞİ TEHDİTLE TEDİP BİR ARADA...

Darbe girişimi sonrasında Türkiye'yi ilk ziyaret eden kişi ABD Genelkurmay Başkanı Joseph Dunford oldu. İncirlik Üssü ile bombalanan meclisi ziyaret eden ABD'li General, NATO'nun ikinci büyük ordusuna desteğini sunarken,

Türkiye'nin dost ve müttefik olduğunu bir kez daha ifade etti. "T. Erdoğan'ı gözden çıkardık ancak Türk devleti müttefikimizdir" mesajı veren J. Dunford, ABD'nin darbe girişimi sonrasındaki tutumunu da özetlemiş oldu.

Görünen o ki gerçekleşen üst düzey askeri ziyaretin ardından da ABD karşıtı haber ve açıklamaların devam etmesi, Washington'da ciddi bir rahatsızlık yaratıyor. Nitekim resmi açıklamalarda darbe karşıtlığı ve Türkiye'nin önemli bir müttefik olduğu vurgusu öne çıkarken, ABD medyası ise tehdit ve felaket senaryolarını peş peşe yayınlıyor. Medya "Suriye, hatta Afganistan gibi olmayı göze alıyorsanız batıdan/NATO'dan uzaklaşabilirsiniz" tehditleri savururken, resmi açıklamalar ise "can sıkıcı laflar etmeyi bırakın, batının/NATO'nun hizmetinde olmaya devam edeceksiniz, başka da çareniz yok" mesajları veriyor.

J. KERRY DİREKTİFLERİ DOĞRUDAN VERECEK

Karşılıklı açıklamalar, restleşmeler, suçlamalar, tehditler, efendiye yaran-

ma çabaları vb... Tüm bunlar ABD-AB emperyalistleri ile Türkiye'deki işbirlikçi iktidar arasında yaşanan gerilimin boyutunu gösteriyor. Ancak her şeye rağmen ne emperyalistler Türkiye'yi kaybetmekten kaygılı ne dinci gerici iktidar batıdan/NATO'dan uzaklaşmaya hevesli. Zira hem işbirlikçiler efendiye mahkumlar hem efendi işbirlikçilerin hizmetlerine muhtaçtır.

J. Kerry'nin 24 Ağustos'ta Türkiye'yi ziyareti, ABD'nin bu gidişata dur demeye hazırlandığını gösteriyor. Tarafların anlaşması çok zor bir şey değil. Sorun, emperyalistler artık T. Erdoğan'a katlanamazken, dinci iktidarın, şefine tam bağımlı olmasından kaynaklanıyor. Bu durumda gerilimi hafifletmek için emperyalistler AKP şefine bir süre daha katlanmayı kabul etseler de, sonunda efendiler sadık işbirlikçilerine istediklerini dayatacaklardır.

Bu gerilimin dinci iktidarla tetikçi medyası tarafından batı/NATO karşıtı "milli birlik" hamasetine konu edilmesi riyakarlığın dik alasıdır. Zira dinci gericiliğin ne "milli birlik" gibi bir derdi var ne batı/NATO karşıtı olabilir. Bundan dolayı bir kez daha emperyalist efendilerinin önünde hizaya gelecekler, konuları gereği de gelmeye mahkumlar. Vurgulayalım ki bu çağda emperyalizme karşı dik durabilmenin temel koşullarından biri dinci gericiliğe ve temsil ettiği sermaye iktidarına karşı devrimci mücadelede yükseltmektir.

Devlet 10 bin polis adayı alacak

Türk sermaye devleti "darbe girişimi" bahanesiyle tasfiye operasyonlarına devam ederken, bu vesileyle polis rejimini tahkim etmek için de yeni polis alımı adımları atıyor.

Son olarak yapılan açıklamada bini

kadın olmak üzere 10 bin polis adayı alımı için ön başvuru detayları açıklandı. Ön başvuru tarihleri 8-19 Ağustos olarak belirtildi.

Polis Meslek Eğitim Merkezleri'nde 18. dönem polis eğitimi için yapılacak

başvuru şartlarında lisans veya denkliği YÖK tarafından kabul edilen yurt dışı eğitim kurumundan mezun olmak, 30 yaşını geçmemiş olmak ve KPSS taban puanları yer aldı. Sınav takviminin daha sonra belli olacağı kaydedildi.

Darbe sonrası gelişmeler ve bağımsız devrimci sınıf tutumu

D. Yusuf

Dinci darbe girişimi, tüm diğer şeylerin yanı sıra, hem de daha belirgin biçimde bir saflaşma durumu da yaratmıştır. Darbeyi bastıran dinci-gericiliğin iktidardaki diğer temsilcisi AKP'den düzen solu CHP'ye, Perişek'in Vatan Partisi'nden, Kemalizm'in günümüzdeki en ateşli savunucusu Merdan Yanardağ vb. sol sosyal-demokratlara, TKP, ÖDP ve EMEP'ten, HDP'ye kadar tüm parti ve çevreler, şimdi gerçek programları ile siyasal mücadele sahnesindedirler. Ne savundukları, geleceğe ilişkin projeleri ve perspektifleri, dayandıkları ya da dayanmak istedikleri sınıf ve katmanların ne olduğu ya da olacağı ve tüm bunların toplam sonucu olarak hedefleri ve hedeflerine ulaşmak için esas aldıkları ve alacakları mücadelenin ekseninin ne olduğu artık daha bir netlik kazanmıştır.

“DEMOKRATİK” İSLAM CUMHURİYETİ: DİNCİ-GERİCİ AKP VE T. ERDOĞAN'IN GERÇEK HEDEFİ

Dinci-gerici darbe girişimcileri yenilmiştir ve şimdilik geri çekilmek zorunda kalmışlardır. Ancak Türkiye'de koşullar öyledir ki ne zaman, hangi vesileyle ve hangi biçimde olacağı bugünden bilemez ama darbe olasılığı devam etmektedir. En azından, alternatiflerden biridir. Bastırılmış darbenin girişimcilerinin program ve hedefleri; başarılı olsalardı eğer, Türkiye işçi sınıfı, emekçi halkları, kardeş Kürt halkı, Alevi emekçileri ve ilerici ve devrimci güçlerin nasıl bir düzenle karşı karşıya kalacakları öteden beridir biliniyordu. Başarısız darbe girişimi sadece bunun daha görünür hale gelmesini ve daha anlaşılır olmasını sağlamıştır.

Dinci-gericiliğin AKP ve onun her şeyi olan T. Erdoğan'la temsil edilen kanadına gelince... O en az diğeri kadar işçi, emekçi, Kürt, Alevi, ilerici ve devrimci düşmanı kanadın darbe girişiminin bastırılmış olması sayesinde, en azından görünürde bir rahatlık içindedir. Ancak, bu yanıltıcıdır. **Ekim**'in Ağustos 2016 tarihli, 303'üncü sayısının başyazısının da son derece çarpıcı ve isabetli biçimde tespit ettiği gibi, bu başarısız darbe girişimi, diğer pek çok gerçeğin yanında, dinci-gerici AKP iktidarı ve ebedi “reis”leri Erdoğan'ın öyle sanıldığı gibi devleti her alanda ve her bakımdan ele geçiremediğini, bu anlama gelmek üzere devlete dair hayati önemi olan mevzilerinin olmadığını da, hem de toplam kamuoyunu ve en çok da AKP ve Erdoğan'ı iyiden

iyiye şaşırtacak biçimde açığa çıkarmıştır. Bunun tersine, dinci-gerici darbe girişimcilerinin tüm bu koşullara sahip olduğunu bilinir hale getirmiştir.

Bunun kendisi, AKP gericiliği ve T. Erdoğan için son derece uyarıcı olmuştur. Darbe girişiminin ilk şokunun atılması bugüne dek yapılan açıklamalar ve yaşanan gelişmelerin ayrıntılarından arındırıldığında, akılda tutulması gereken en esaslı nokta, cumhur “reis” Erdoğan'ın “bu bize Allah'ın bir lütfüdür” sözü ile darbenin kendisine/kendilerine “öncekilere benzemeyen yeni bir kuruluş” imkanı yarattığı şeklindeki açıklamasıdır. Erdoğan bugünlerde katıldığı her TV'de, yandaş basına verdiği her demeçte, çağrıldığı ya da bizzat kendilerinin organize ettikleri her toplantıda, son Yenikapı mitingi de dahil tüm mitinglerde bunu dile getiriyor, kitlesine altını çize çize bunu hedef olarak gösteriyor. “Darbe gösterdi ki, biz yanılmışız, biz kandırılmışız, devlet bizim elimizde değilmiş, biz devletimizi baştan aşağı asıl şimdi kuracağız.” T. Erdoğan'ın söylemek istediği tamı tamamına budur. Peki, “kuracağız” dediği devlet nasıl bir devlettir ve hangi esaslar üzerine kurulacaktır? Hiç kuşkusuz, tam başarılabilsen eğer, kurulu cumhuriyet tarihe havale edilecek ve yerine tümüyle İslami değerler temelinde inşa edilen bir islam cumhu-

riyeti kurulacaktır. Kısacası, dinci-gerici AKP ve “reis”inin önümüzdeki dönemdeki mücadelesinin gerçek eksenini de hedefi de bu olacaktır.

Dikkate değer olan, Erdoğan'ın, önceki dönemlerdekinden farklı olarak, din silahına artan ölçüde başvurmasıdır. Neredeyse her toplantıyı dualarla açmaya başlamışlardır. Erdoğan'ın sık sık okuduğu Necip Fazıl'ın şiirlerine, bugünlerde Kuran ayetleri de eşlik etmektedir. Sözde laik CHP Genel Başkanı Kılıçdaroğlu'nun da katıldığı Yenikapı mitingi de İstiklal marşı ve Kuran tilavetleri ile başlatılmıştır.

“DARBEYE KARŞI DEMOKRASI”, “ŞERİATA KARŞI LAİKLİK”, “DEMOKRATİK İSLAM CUMHURİYETİ”NE KARŞI “ULUSAL CUMHURİYET”

Başarısız darbe girişimi, düzen solu CHP'den “ulusal sol”a ve oradan da devrimci ve sosyalist olmak iddiasındakilere solun zayıflıklarını da açığa çıkarmış, bunun dolaysız sonucu olan açmazlarını da görünür hale getirmiştir. Bu vesileyle, bir kez daha, olayların seyrini belirlemek şansına sahip olunmasa da devrimci bir perspektife sahip olmanın, üstelik de sadece stratejik açıdan değil, güncel siyasal gelişmeleri doğru tahlil etmek, doğru

anlamlandırmak ve genel stratejiye hizmet edecek tarzda doğru müdahaleler yapmak bakımından da yaşamsal olduğu anlaşılmıştır.

Darbe girişimi sonrasındaki tüm gelişmeler göstermiştir ki devrimci bir perspektifiniz yoksa eğer, seneler geçse de siz adeta mahkum olduğunuz açmazlardan kurtulamazsınız. Her daim, üstelik de düzen içi sahte ikilemlere sıkışır kalırsınız. Düzenin çatlaklarına politika yetiştirmeye ve tam da bunun ifadesi olarak burjuva politikasının şu ya da bu kulvarında saf tutmaya mahkum olursunuz. Düzen solu CHP ve M. Yanardağ'la temsil edilen sol sosyal-demokratlar, ulusalcı sol ve bilcümle reformist solun bugünkü konumları tam da böyledir.

Öyle ki kimi öze ilişkin olmayan farklılıklarından arındırıldığında tümünün ortak paydası aynıdır. Hepsisi de darbe-demokrasi ikilemine sıkışmışlardır. Hedeflerini ve yönlerini buna göre belirliyorlar. Öne çıkardıkları en esaslı sorun konusunda da bir ortaklıkları var. Bununla bağlantılı olarak temel aldıkları mücadele eksenleri de aynıdır. Söz gelimi, daha önce laiklik-şeriat ikilemi ile politika yapıldı. Şimdi de darbe-demokrasi ikileminden yola çıkılıyor. Hepsisi de en geniş bir demokrasiden -CHP tam demokrasi diyor- ve demokrasi mücadelesinden bahsediyor, en geniş bir demok-

rasi cephesinin acil ve yaşamsal olduğunu belirtiyorlar.

Şüphesiz ki, farklıları da var, farklı kimi sorunları da ekliyorlar, farklı bazı öneriler yapıyorlar ama tümünün öne çıkardığı sorun aynıdır; laiklik sorunu. Ağız birliği etmişçesine hepsi de bu sorunun günün en önemli ve en yakıcı sorunu olduğunu belirtiyorlar. Laikliğin birleştirici, kapsayıcı ve dinci-gericiliğe karşı motive edici olduğunu dile getiriyorlar. Bu çerçevede de yine tam bir ittifakla darbe sonrası günümüz koşullarında demokrasi için verilecek olan mücadelenin ekseninin laiklik olması gerektiğinin kuvvetle altını çiziyorlar. Her vesileyle bu sorunu öne çıkarıyorlar. Hiç kuşkusuz tüm bunlar hiç de yabancı olmadığı, “ulusal cumhuriyet” programı adı verilen bir programa bağlı olarak ileri sürülüyor. Bu bir çizgidir. Verili “ulusal cumhuriyet”i savunma çizgisidir. Onun, dinci-gerici AKP iktidarı tarafından adım adım yok edildiğini söyledikleri kazanımlarını savunma mücadelesidir. Bu mücadeleye bir çağrıdır.

DİSK, KESK ve diğer kurumların da katıldığı mitinglerde kürsülerden bu düşüncelerin propagandasını yapıyorlar. Bu şekilde işçi ve emekçileri de kendi sahte ikilemelerine hapsediyorlar. Laiklik için mücadele eksenini işçi sınıfına da benimsetmeye çalışıyorlar. Böylece, zaten bulanık olan bilinçlerini daha da bulandırıp, iyice karartıyorlar. Bu konuda en fazla çaba gösterense düzen solu CHP'dir. Onu, radikal sol söylemler eşliğinde Kemalizm'in bayraktarlığını kimseye bırakma niyeti olmayan Merdan Yanardağ izliyor. Düne kadar Perinçek'in Aydınlik adlı karşı-devrimci propaganda kürsüsü olan paçavrada kalem oynatan Mehmet Ali Güler'in de M. Yanardağ'dan aşağı kalır yanı yok. Onları EMEP ve diğerleri tamamlıyor.

Tam da burada, bu hususta adı geçen partilerin, temsil ettikleri parti adına bağlayıcı yazılar yazan kimi köşe yazarlarının ve M. Yanardağ gibi belli bir akımın temsilcilerinin neler söylediklerinin kısa bir özetini yapmak yararlı olacaktır.

CHP Genel Başkanı Kılıçdaroğlu İstanbul mitinginde yaptığı gibi, İzmir Gündoğdu Meydanı'nda yapılan mitingde de yine laiklik sorununu öne çıkardı. Darbe girişiminin başka şeylerin yanı sıra Türkiye'nin laikliğe ne denli ihtiyaç duyduğunu da açığa çıkardığını belirtti. Pankart ve dövizlerde en çok laiklik sloganı yazılıydı. Mitinge bu sorun damgasını vurdu. Hiçbir hükmü yoktu ama yuhalamalar eşliğinde kürsüye çıkan CHP lideri Kılıçdaroğlu bu aynı sorunu AKP ve MHP ile kol kola olduğu Yenikapı mitinginde de öne çıkardı. Yine benzer şeyler söyledi.

Merdan Yanardağ, “Burjuvazi ve Türk ordusu laikliğe ihanet etti. Gericiliğe karşı mücadeleyi tamamlamadı, yarım bıraktı. Ordu ABD'cidir” dedikten sonra sözü şöyle bağlıyor: “Türkiye'nin en yakı-

cı sorunu laiklik sorunudur. AKP iktidarına karşı mücadelenin eksenini laiklik olmalıdır. Keza, anti-emperyalist mücadele de bu eksene oturtulmalıdır.”

Aydınlik eski yazarı M. Ali Güler “Ortak paydamız: Cumhuriyet ve laiklik” vurgusu yaptığı yazısında şunları dile getiriyor: “Laiklik ekmek kadar, su kadar büyük bir ihtiyaçtır... Atatürk'ün emperyalizme karşı mücadele içerisinde oluşturduğu 6 Ok programı bugünün biricik programıdır... Sağ'dan Sol'a; Milliyetçi, ulusalcı, Kemalistler, halkçı, devrimci, sosyalist muhalefet Cumhuriyetçilik çatısı altında ittifak yapılmalıdır. Tarikat ve cemaatlere karşı hepimizin ortak paydası Cumhuriyet'tir!”

Evrensel'in başyazarı İhsan Çaralan, “FETÖ'cülüğün panzehiri laikliktir. ... Bu yüzden de bugün aslolan laisizm talebinin öne çıkarılmasıdır...” diyor, ama burada durmuyor, daha da ileri gidiyor: “Devletin din, dinin de devlet işlerinin tamamen dışında tutulması merkezli laisizm anlayışı etrafında oluşturulacak bir platform ve bu temelde bir mücadele, sadece Türkiye'de değil mezhep çatışmalarıyla sarsılan tüm İslam dünyası için de tek gerçekçi çözüm platformudur.”

YEGANE DOĞRU EKSEN DEVRİMCİ SİNİF MÜCADELESİDİR

Sınıf devrimcisi komünistler olarak bu konuda tavırsız kalmayız, kalamayız. Dinsel-gericiliği sistematik biçimde teşhir eder, gerçek anlamıyla ve doğru temelde laikliğin propagandasını yaparız. Ve dahası, laiklik için mücadele eder, bu talep için mücadele edenleri destekleriz. Fakat onu hiçbir biçimde mücadelenin eksenini yapmayız. Bu, yukarıda adı geçen parti ve kişilerin iddialarının tersine, günümüz

Türkiye'sinin halihazırdaki gerçekliğine de oturmuyor. Bu sorun tüm diğer sorunların, en başta da sınıfın sorunlarının önüne çıkartılacak bir sorun değildir.

Biz sınıf devrimcileriyiz. Teorimizin, politikamızın ve örgüt/parti anlayışımızın ve tüm bunların dolaysız gereği olarak politik-pratik tüm çalışmamızın merkezinde işçi sınıfı vardır. Bu nedendir ki, başından beridir işçi sınıfının içinde çalışıyor, onun içinde bir güç olmak istiyoruz. İşçi sınıfı toplumun burjuvazi ile birlikte en temel sınıftır. İşçi sınıfı içinde güç olmayan, işçi sınıfına dayanmayan hiçbir parti ve gücün, burjuvaziyi devirmek stratejik hedefi şurada kalsın, güncel siyasal gelişmelere dahi devrimci bir sınıf partisinin yapması gereken müdahaleleri yapma şansı olmaz. Ya buna güç yetiremez ya da elleri boğründe kalmasa da kayda değer bir şey yapamaz. Bu aynı şeyler darbe sonrası Türkiye'si için de geçerlidir.

Komünistler olarak kesinlikle sınıf zemininde çalışmaya devam edeceğiz. Sınıfı örgütlemek, devrimcileştirmek ve devrimci bir sınıf hareketi inşa etmek bundan sonra da asli görev ve sorumluluğumuz olmaya devam edecektir. Sosyal mücadeleyi esas alıp onu mücadele eksenini yapmak, çizgimizin ve onun süzül- düğü programımızın en temel gereğidir. Tersini durumda burjuva demokratlarının, buradaki karşılığı ile çeşitli türleri ile reformist solun düştüğü konuma düşeriz. Onlardan bir farkımız kalmaz.

Ne “ulusal cumhuriyet” ve ne de “demokratik cumhuriyet” programları bizim programımız olabilir. Bu programlar modern yaşamı savunan orta sınıf aydınlarının ufkunu yansıtan programlardır. Düzeni aşan, demek oluyor ki devleti ve

gerisindeki emperyalizmi, onunla birlikte dinci-gericiliği cepheden karşısına alan, aynı anlama gelmek üzere, devrimi hedefleyen bir program değildir zira. “Ulusal cumhuriyet projesi” de “demokratik cumhuriyet projesi” de toplumsal dayanaktan yoksun, ütöpik ve gerici projelerdir. İşçi sınıfının programı olamazlar, işçi sınıfına önerilemezler. İşçi sınıfını bugünkü çürümüş, çeteleşmiş ve yıkılmanın eşiğine gelmiş mevcut cumhuriyeti savunmaya, yaşatmaya ve kazanımları için mücadeleye çağırınların tümü de en hafif bir deyimle birer burjuva demokratlardır. İsterse gericiliğe karşı acil mücadele adına yapılsın, her halükarda, bu çağrı sahipleri, işçi sınıfını burjuva demokrasininin eklentisi yapmak gibi uğursuz bir rol oynamaktadırlar.

“Halen güçlü ve etkili bir dinsel gericilik odağı olan AKP'nin, son gelişmelerden de en iyi biçimde yararlanarak, başarısız dinci faşist darbeyi başarılı bir başka dinci faşist darbeye çevirmek çabasının göğüslenmesi kuşkusuz acil bir güncel görevdir. Ama gerçekten devrimci olan bir parti, bu çabaya kendi yönünden en anlamlı katkısını, kendi bağımsız devrimci konum ve kimliğini koruyarak ve kendi stratejik yönelimleri doğrultusunda çabalarını yoğunlaştırarak sunabilir ancak. Öteki her şey şu veya bu burjuva siyasal yönelimin eklentisi olmaktan öte bir anlam taşımaz.”

Türkiye Komünist İşçi Partisi Merkez Yayın Organı Ekim'in Ağustos 2016 tarihli, 303'üncü sayısının, “15 Temmuz darbe girişimi ve sonrası” başlıklı başyazısında yapılan bu tespit yeterince açıklayıcıdır. Komünistler bu tespiti referans alacaklar, bağımsız sınıf tutumu konusunda her zamankinden daha da ısrarlı olacaklardır.

Düzen gemisine Erdoğan kaptan, CHP miço

Başarısızlıkla sonuçlanan darbe girişimi nasıl yankı uyandırdıysa sonrasında yaşananlar da büyük bir etki yaratmış durumda. Dümeni yeniden sıkıca kavrayan Erdoğan kendi ihtiyaçları çerçevesinde düzen gemisinin yelkenlerini üflüyor, estirdiği bu rüzgarın arkasında peşinden sürüklenenleri topluyor. Böylece yan yatmak üzereyken doğrulttuğu iktidarını hem sağlamlaştırıyor, hem de düzenin has sermaye partilerini bu geminin güvertesinde yamak olarak kullanıyor.

Yamakların başında MHP gelirken, CHP de Erdoğan'ın çizdiği istikamette kürek çekiyor. Bu durum bazı sol çevrelerin de aralarında olduğu kesimler tarafından Kılıçdaroğlu'nun basiretsizliğine bağlansa da esasında CHP tarihsel misyonunu oynuyor. "Mevzubahis vatansa gerisi teferruat" sözü sihirli bir sözcük olarak tüm bu düzen aktörlerinin dilinden düşmüyor. Son olarak Yenikapı mitingi "yeni Türkiye" imajı için özlenen bir birlik görüntüsü olarak işçi ve emekçilere lanse ediliyor.

"HEPSİ ORADAYDILAR"

Vaktiyle okyanus ötesine övgü ve

sevgi dolu mesajlar gönderenler, Türkçe olimpiyatlarında methiyeler düzenler şimdi dillerinden "FETÖ terör örgütünü" düşürmüyorlar. Kısaca aynı hamurla yoğrulanlar, aynı kumaşla örülenler "kandırılanlar" korosunda aynı safta buluşuyor. Oysa devlete büyük "sızıntı"yı dehşetle yeni fark etmiş gibi nefret kusanlar, tüm bunlar yaşanırken -Erdoğan'ın siyaset diline kazandırdığı deyimle- "hepsi oradaydılar."

Orada olanlar arasında elbette CHP de vardı. Son cumhurbaşkanlığı seçiminde MHP-CHP çatı adayı Ekmelettin gerçekliğini yok sayan CHP'ye dair çok şey söylenebilir. Ancak Erdoğan'ın derin sularında yüzen Kılıçdaroğlu ve kurmayları için anlaşılın o ki bunlar da birer "teferuat."

Ancak sistemin ana kurucu unsuru olarak kendine görev biçen CHP'nin tarihi boyunca sergilediği pratikten ayrı değil bu son yaşananlar. Başında kim olursa olsun, izlediği çizgi ister "ortanın solu", ister "sosyal demokrat halkçı parti" olsun, bu fikrin arkasında düzenin ta kendisi var. Bu sade gerçek tüm yaşanmışlığıyla ortadayken, milletvekillerinin dokunulmazlığıyla ilgili oylamada olduğu gibi

CHP'ye hayır oyu vermesi yönünde çağrı yapanlar işte bu gerçeğe toslamışlardı. Bu düzen kurulduğundan beri hangi kanlı taş kaldırılsa altından CHP'nin çıkması tesadüf olabilir mi? TBMM'de Denizlerin idamı "üç, üç" naralarıyla oylanırken, CHP'lilerin bu idamlara verdikleri destek, geçmişin derin mazi çukuruna gömülmüş bir anı değil sadece. CHP içinde mevzubahis sömürü üzerine kurulu olan bu düzen olduğu için idamlar, katliamlar da birer teferruatın ibarettir.

Bu çizginin yalnızca Kılıçdaroğlu'na münhasır bir yaklaşım olmadığı yeterince açıktır. Erdoğan'a başbakanlık yolunu açan Deniz Baykal'ın veya "Fethullah hocacafendi"yle arası pek iyi olan Ecevit'in yaptıkları da sermaye devletinin bekası içindi. Zira bu düzenin bekası Kürt halkına düşmanlığı gerektirdiği için de yine diğer düzen partileriyle bu çerçevede kolayca yan yana gelebilmektedirler.

CHP; işçi ve emekçilere, Alevilere yönelik propaganda amaçlı kullandığı söylemlerin aksine, kendisi olmasa bile ideolojik programının iktidarda olduğu bir düzen partisinden başka bir şey değildir. Başkaca da bir çıkarı ve amacı yoktur.

Hrant Dink davası görüldü

Agos gazetesi Genel Yayın Yönetmeni Hrant Dink'in 19 Ocak 2007'de katledilmesiyle ilgili davaya 8 Ağustos'ta devam edildi. İstanbul 14. Ağır Ceza Mahkemesi'nde görülen duruşma öncesinde Çağlayan'daki adliye önünde toplanan 'Hrant'ın Arkadaşları' basın açıklaması gerçekleştirdi.

Bülent Aydın tarafından yapılan açıklama devletin yargılama sürecindeki ikiyüzlülüğü teşhir edilerek şu ifadelerle başladı: "Arkadaşımız öldürüleli neredeyse on sene olmak üzere. On senedir, Hrant'ın nasıl bir milli mutabakat koalisyonu tarafından öldürüldüğünü anlatmaya çalışıyoruz."

"Örgütçülerin, tetikçilerin hangi devlet görevlileri tarafından ne zaman devşirildiğini, eğitildiğini, yönlendirildiğini, arkadan itildiğini, kollandığını sıralıyoruz. Bu suikast organizasyonu ve sonra delillerin karartılmasına, soruşturmanın engellenmesine karışan devlet görevlilerini sayıp döküyoruz."

"Güya suikastı soruşturacak, katil şebekesini ortaya çıkaracak müfettişlerin, savcılarının, yargıçların elinde devletin her türlü imkanının bulunmasına rağmen, bugüne kadar ortaya bizden daha fazla delil ve hakikat çıkaramadılar. 'Çıkaramadılar' değil tabii, çıkarmadılar. Şimdi birdenbire çıkarıyorlar."

Aydın, bu yolla bütün suçun "FETÖ" denen örgüte yıkılarak bu cinayette rol oynayan yetkililerin, devletin aklanmaya çalışılmasını teşhir etti. "Bu cinayeti hepsi beraber işledi" diyerek açıklamayı sonlandırdı.

Dink cinayetine ilişkin açılan ana dava kamu görevlilerinin yargılandığı davayla birleştirilmişti. Bunun ardından 6'sı tutuklu, 27'si kamu görevlisi 37 kişinin yargılanmasına devam ediliyor.

Yıllardır tetikçilerini koruyan sermaye devleti, darbe girişiminin ardından cemaatçi olan tetikçileri Dink cinayetinin faili olarak gözaltına almaya, tutuklamaya başladı.

Sermaye devleti ve dümenindeki AKP, bu vesileyle Dink cinayetinin sorumluluğunu da salt cemaatçilere yıkarak kendi suçlarını gizlemeye çalışıyor.

Bu süreçte 31 Temmuz'da ilk kez cinayette sorumluluğu bulunan askerler de gözaltına alındı ve Jandarma Uzman Çavuş Abdullah Dinç ile eski uzman jandarma Yusuf Bozca tutuklandı. 15 Temmuz ardından 28 asker soruşturma kapsamında gözaltına alındı.

14 yaşındaki çocuğa "cumhurbaşkanına hakaret" davası

7 Haziran seçimleri öncesinde Facebook sayfasında paylaştığı video altına yaptığı yorumda "Cumhurbaşkanı'na hakaret"ten 14 yaşındaki A.Ş. için iddianame hazırlandı.

Hakkında soruşturma açılan A.Ş. hakkında Cumhuriyet Savcısı Mustafa Demirel tarafından iddianame hazırlandı.

İstanbul 2. Çocuk Mahkemesi'nce kabul edilen iddianamede, A. Ş.'nin Başkanlık İletişim Merkezi'ne (BİMER) ihbar edildiğine yer verildi.

İhbarı yapan kişinin kimliğinin saklı tutulduğu iddianamede mağdur olarak ise Tayyip Erdoğan olarak gösterildi.

İddianamede, A.Ş.'nin "Oyum

HDP'ye" isimli videoyu paylaştığı belirtilerek, "Erdoğan gör bunları gör, vahşeti. Elbet hesabı sorulacak" şeklinde ağır hakaret bulunan yorum yaptığı... değerlendirmesi yapıldı.

A.Ş. hakkında açılan davanın ilk duruşması 20 Eylül günü görülecek.

Bu düzende yasalar sadece sermayeye hizmet eder!

15 Temmuz'da yaşanan darbe girişimi ile birlikte AKP uzunca süredir yaşanan ekonomik krizi aşmak için sermayeye vadettiği "reformları" bir bir hayata geçiriyor. Kamu Alacaklarının Yeniden Yapılandırılmasına İlişkin Kanun Teklifi, OHAL'in de sağladığı imkânlar ile hızla yasalastı.

Yapılandırma ile vergi, vergi cezaları, askerlik, seçim, nüfus, trafik, karayolu geçiş ücreti, RTÜK cezaları, gümrük vergileri, sigorta primleri, topluluk sigortası primleri, emeklilik keseneği, işsizlik sigortası primi, sosyal güvenlik destek primi, GSS prim alacakları ve bunlara ilişkin her türlü faiz, zam, gecikme zammı, gecikme faizi, cezai faiz ve gecikme cezaları yeniden yapılandırılacak.

İlk etapta bakıldığında sermaye devleti alacaklarından vazgeçiyor gibi görünüyor ama işin aslına bakarsak hiç de öyle olmadığı görülecektir. AKP iktidarı hem darbe girişimi sonrası iyice açmaz giren ekonomideki likidite sorununu çözmeye hem de binlerce hâkimin açığa alınması ve tutuklanması sonrası artık işlemez duruma gelen burjuva mahkemelerini rahatlatmaya çalışmaktadır. Yasa ile mahkemelerde biriken yüz binlerce vergi davasının çözülmesi hedefleniyor.

Ayrıca sermayenin "kayıt dışı ekonomi" ile yaptığı ödemelerin (makine teçhizat alımları vb...) kayıt altına alınabilmesi amaçlanıyor. Yani "yasa dışı alımları" yasa ile faturalı hale getirmek istiyorlar.

Burjuva medya yasanın çıkmasını, "Devlet 79 milyondan 32 yıllık birikmiş alacaklarını topluyor!" diye manşetlere taşıdı. Ardından peşi sıra sermaye sözcülerinin açıklamaları geldi. Yapılan açıklamalara bakarsak yasanın aslında

işçi ve emekçilere dönük bir yanı olmadığı, asıl amacının sermayenin son dönem ortaya çıkan ihtiyaçlarını karşılamak olduğu görülecektir. Türkiye Odalar ve Borsalar Birliği (TOBB) Başkanı Rifat Hisarcıklıoğlu, yapılandırma sonrası yaptığı açıklamada "Tahsilatlarda sıkıntı yaşadığı bir dönemde, devletimiz, 'Merak etmeyin biz sizin arkanızdayız' demiştir" şeklinde konuşmaktadır. Türkiye Esnaf ve Sanatkarları Konfederasyonu (TESK)

Genel Başkanı Bendeve Palandöken de, "Yapılandırma ile esnaf da devlet de kazanacak, ekonomiyi canlandıracak" demektedir. OSTİM Sanayici ve İşadamları Derneği (OSİAD) Başkanı Ahmet Kurt ise düzenlemenin KOBİ'lerin içinde olduğu ekonomik krizden bir nebze olsun çıkmasını sağlayacağını ifade etmektedir.

AKP iktidarı döneminde işçi ve emekçilerin ayağındaki prangaların daha da ağırlaşmasına yol açan uygulamalar bir bir hayata geçti. Esnek çalışma uygulamaları, kiralık işçilik, taşeronluk vb. Şimdi de sırada kıdem tazminatı, BES gibi yeni saldırılar gündemde. Ulusal Varlık Fonu ile işsizlik fonunda birikmiş milyarlarca liramızı tek kalemde gasp edecekler.

Tüm bunlar da gösteriyor ki işçi ve emekçilerin mücadelesi olmadan, çıkan her türlü düzenleme, KHK, yasa vs.ler sadece sermayeye hizmet eder. Bugüne kadar kazandığımız her hakkın arkasında güçlü bir mücadele süreci olduğu açıktır. Şu bilinmelidir ki uzunca bir süredir kapitalist sistem hem mali, hem siyasi açıdan açmaz girmiştir. AKP iktidarı bu açmazı işçi ve emekçiler cephesinden daha büyük tahribatlarla aşma çabasıdır ama başarılı ya da başarısız olması yine işçi ve emekçilerin ellerindedir.

Çağdaş Hukukçular Derneği (ÇHD) İstanbul Şubesi Hapishane İzleme Komisyonu Ağustos 2016 Hapishaneler Raporu'nu 10 Ağustos günü yaptığı basın toplantısıyla açıkladı.

Hapishanelerdeki devrimci-ilerici tutsaklara dönük hak gaspları ve keyfi uygulamalara dikkat çekilen raporun öne çıkan başlıkları şu şekilde:

"15 Temmuz öncesi gündeme gelen sürgün sevkler bu süreçte artmış, sistematik hale gelmiştir. Sürgün sevkler, siyasi tutukluların bunlara direnmesi nedeniyle fiziksel işkenceye dönüştürülmüş, birçok tutsak bu sevkler sırasında yaralanmıştır.

a) Sürgün sevk nedeniyle veya tutuklama sonucu ilk kez hapishaneye girişte ya da herhangi bir vesile ile hapishane dışına çıkıp girme durumunda, girişte -kapı altı tabir edilen yerde- soyarak/çıplak arama dayatması yapılmakta, buna direnen politik tutuklular ağır işkencele maruz bırakılmaktadır.

b) OHAL kararnamesinde yer alan özel hükümlerle tutukluların ziyaret ve telefon hakları kısıtlanmış, uygulanmasında zaten sorun olan, neredeyse hiçbir hapishanede mevzuata uygun olarak

Hapishelerde hak ihlalleri arttı

uygulanmayıp gasp edilen sohbet hakkı da dahil olmak üzere ayırım gözetmek-sizin tüm sosyal faaliyetler kaldırılmış, tecrit daha da ağırlaştırılmıştır. Tutuklu kişilerin haftada 1 gün ve 10 dakika olan telefon ile haberleşme hakları 2 haftada 1 gün ve 10 dakika olarak sınırlandırılmıştır. Yine tutukluların ziyaret edilme hakkı ziyaret edebilecek kişiler yönünden - eşi, ikinci dereceye kadar kan ve birinci derece kayın hısımları ile olmak üzere- sınırlandırılmıştır. Başka bir ifade ile "arkadaş görüşçüsü" olarak ifade edilen 3 görüşçü hakkı kaldırılmıştır. Aynı kararnamede ziyaretlere ilişkin savcılar ve bakanların yetkilerinin saklı olduğu ifade edilerek bu konuda savcılara ve bakanlığa keyfiyete varan genişlikte yetki verilmiş, bunun sonucunda bazı hapishanelerde aile ziyaretleri iki haftada bire indirilmiş, bazılarında açık görüşler kaldırılarak sadece kapalı görüş uygulamaları getirilmiştir.

c) - Yayın ve haberleşme hakkına yönelik ciddi ihlal iddiaları bulunmaktadır.

Siyasi tutuklu/hükümlüler aralarında Cumhuriyet Gazetesi, BirGün Gazetesi, Evrensel Gazetesi gibi günlük gazetelerin ve bazı televizyon kanallarının da bulunduğu birçok muhalif yayına ulaşmalarında 15 Temmuz öncesi döneme nazaran ciddi engellemelerle karşılaşmaktadırlar.

d) - Avukat-müvekkil görüşmelerinin zaman bakımından sınırlandırılması, görüşmelerin kayda alınması, görüşmede bir memurun hazır bulunması dayatması yapılmaktadır.

e) - Bazı hapishanelerde sabah ve akşam sayımlarında teknil ve ayakta sayım dayatması yapılmakta, kabul etmeyen tutuklular dövülmektedir.

f) - Yaşanan tüm bu ihlallere karşı direnme hakkını kullanan siyasi tutuklulara ağır saldırılar yaşanmakta, bunun sonucunda birçok hapishanede hücre/koğuş yakma vb. direnişler/protesto biçimleri ve buna bağlı yeni ihlaller yaşanmaktadır.

g) Hasta tutuklu ve hükümlüler so-

runundaki mevcut seyir daha da kötüye gider vaziyette aynen devam etmekte olup, hasta tutuklu ve hükümlüler serbest bırakılmamaktadır. OHAL ilanı ile birlikte sorunlar katmerlenmekte, zaten fazlasıyla gasp edilen tedavi hakları "OHAL var, ring yok, personel yok, gündem yoğun" denilerek bahanelerle ortadan kaldırılmaktadır. Örneğin Edirne F Tipi Hapishanesi'nde Mehdi BOZ isimli siyasi tutsak kanser hastası olmasına rağmen tedavi edilmemekte, hastaneye dahi götürülmemektedir.

h) Ağırlaştırılmış müebbet hapis hükümlülerinin infaz koşulları kabul edilemez durumdadır. Anayasanın eşitlik ilkesine ve imza konan insan hakları sözleşme metinlerine aykırı olan mevcut duruma derhal son verilmeli, anılan hükümlülerin cezalarının infazında hükümlü haklarını ön plana çıkaran insani şartlar hayata geçirilmelidir.

i) F Tipi Hapishanelerde yürürlüğe konan yeni "camekanlı avukat görüş kabini" hukuka, insan ve tutuklu haklarına tamamen aykırı olmasına rağmen mevcut uygulamadan vazgeçilmemektedir."

OHAL'in ardından...

Sınıf savaşımı hapishanelerde keskinleşirken kurtuluş topyekûn mücadeledede!

15 Temmuz darbe girişiminin ardından düzenin efendileri kendi iç savaşlarını yeni cephelerde sürdürüyorlar. Her yeni gün burjuva medya büyük bir yaygara ile bu savaşta elde edilen yeni mevzileri duyuruyor. Toplumun üzerinde ise "demokrasi" söylemleri ile zehirli bulutlar dolaştırılırken, diğer yandan tüm kargaşanın içerisinde ağır ağır yıkım politikaları devreye sokulmaya, kitleler sindirilmeye başlandı. Sömürü sistemi, sermaye devletinin tepesindeki dalaşa rağmen özel bir itina göstererek kanunlarını uyguluyor. Dahası bu dalaşın yarattığı ve burjuva muhalefetinden reformist soluna kadar geniş bir yelpazenin yardımıyla sağlamış olduğu "demokrasi" zeminini kendi yolunu yürümede bir dayanağa da çevirmiş durumda.

15 Temmuz'un hemen sonrasında ilan edilen OHAL uygulamasının "vatan-daşlarımıza" değil de "FETÖ'ye yönelik olduğu" duyurulmuştu. Fakat bu açıklamayı gerçekçi bulmak sömürü ve talan üzerine kurulu bir sistemde ve elbette ki günümüz Türkiye'sinde en basit ifadeyle saflık olurdu. Kaldı ki OHAL ilanının ardından direniş çadırları kalktı, işçiler işten atıldı, fırsattan istifade girilen "FETÖ" temizleme hareketinde KESK üyesi emekçiler de görevlerinden uzaklaştırıldı vs... OHAL'le beraber yürürlüğe sokulan bir diğer saldırı da hapishanelerde devrimci tutsakların kazanımları ve hakları oldu.

"Tarih, sınıf savaşımı tarihidir" der Marx, *Komünist Manifesto*'da. Evet, bu savaşım tarih boyunca sürmüştür ve bugün bu sınıf savaşımı hayatın tüm

alanlarında sürmeye devam ediyor. Kah bir fabrikada bir tezgah başında, kah bir barikat başında, kah da hapishanelerde! Hapishanelerde de iki sınıf karşı karşıya ve bu karşılaşma belki de diğer cephelerden daha yalın ve çıplaktır. Çünkü burjuvazi hapishaneleri kendi kaleleri olarak görür. Burada sistem kendi kanlı yüzünü hiçbir suni görünümün ardına gizlenme ihtiyacı duymadan, daha net olarak göstermekten çekinmez. İşte bu sebeple hapishanelerde süregiden sınıf savaşımı her daim acımasız olmuştur. Türkiye Cumhuriyeti tarihinden de yakinen bildiğimiz gibi, devrimci tutsaklar tarih boyunca sayısız katliama uğradı. İşkenceler, hak gaspları, tecavüzler Türkiye hapishanelerinin geleneği olageldi. Kendi yüzünü acımasızca göstermenin ötesinde bir işlev de yüklendi bu işkenceler, katliamlar. "İçerisi teslim alınamadan, dışarıya da teslim alınamaz!" mantığı ile kitlelerin öncülerini teslim almak ve bunun üzerinden kitleleri baskı altına alarak sindirmek hedeflendi.

Fakat devrimci tutsaklar bu sınıf savaşımının onurlu cephesinde direniş manifestoları yazarak burjuvazinin hamlelerini boşa düşürmek adına canları pahasına direndiler. Hapishanelerde bugün var olan birçok hak, bu direnişlerin ve devrimci tutsakların teslim alınamayan iradelerinin bir ürünüdür.

Burjuvazi ise her daim bu haklara saldırmaya devam etmektedir. Sınıf savaşımının seyri, genel siyasal konjonktürün etkisi, kitlelerin politizasyon durumu gibi birçok etkeni de göz önüne alarak hapishanelere dönük politikalarını belirlemektedir. Bugün OHAL kararının ardından

bekledikleri fırsatı bulmuşlar ve ilk elden devrimci tutsakları hedef tahtasına çıkmışlardır.

Bu açık hedef alma durumu ise salt kendi başına hapishanelerde süregiden savaşımın getirdiği bir durum değildir elbette. OHAL kararı ile başlatılan ve ağır topluma yayılan sindirme ve sömürü biçimlerine karşı oluşabilecek her türlü muhalefetin önünü almak için atılan ilk adımdır. Bir kez daha "içerisi teslim alınamadan dışarıya da teslim alınamaz" mantığı işletilmektedir.

Bugün hapishanelerde devrimci tutsakların uğradığı işkence, sürgün, hak gaspları yarın geniş kitlelerin uğrayacağı hak gasplarının, şiddetin sadece ilk işaretleri, habercileridir.

İşte bu sebeple hapishanelerde yaşanan her türlü insanlık dışı uygulamaya karşı çıkmak toplamda işçi ve emekçilerin, ezilen halkların dışı dış mücadelelerle kazandığı demokratik, siyasal, ekonomik hakların savunulması demektir. Yükselen dinci gerici dalgaya göğüs germek demektir. Devrimci tutsaklar, TKİP dava tutsaklarının mektuplarında da yansıdığı gibi bu bilinçle direnmeye, sınıf savaşımının hapishanelerden yükselen cephesini bedenleri ile tutmaya devam ediyorlar. Ancak belirleyici olan elbette ki sokaklar, elbette ki fabrikalar ve sanayi havzaları olacaktır. Burada görev bir kez daha yeni Ekim'lere hazırlanan sınıf devrimcilerine düşmektedir. Güne yüklenip geleceği kazanmak için, içeride dışarıda mücadele ateşini harlamak için daha fazla cüret, daha fazla cüret!

Şakran'da devrimci tutsaklardan hücre yakma eylemi

Sermaye devletinin hapishanelerdeki zorbalığına karşı devrimci tutsakların direnişi sürüyor.

Şakran Kadın Kapalı Hapishanesi'nde DHKP-C'li tutsaklar, sohbet hakkının engellenmesine, yayın yasalarına ve hasta tutsakların tedavi edilmemesine karşı yaklaşık bir aydır çeşitli eylemler yapıyorlar.

Kapı dövme, slogan atma, görüşlerden sonra oturma eylemi yapma eylemleri yapan tutsaklara, TKİP dava tutsağı Evrim Erdoğan da slogan atma ve kapı dövme eylemleriyle destek veriyor.

Gelinen yerde devrimci tutsaklar eylemlerine hücre yakmalarla devam ediyorlar. Tutsaklar, üç talepleri kabul edilene kadar eylemlere devam edeceklerini belirtiyorlar.

Adana'da ev baskınları

Gözaltı ve tutuklama terörünü sürdüren sermaye devleti, 10 Ağustos sabahı Adana'da ev baskınları yaptı. Sabah saatlerinde TEM polisleri tarafından eş zamanlı olarak yapılan baskınlarda 13 kişi gözaltına alındı. Gözaltına alınanlar Adana Adli Tıp Birimi'ndeki sağlık kontrollerinin ardından TEM Şube'ye götürüldüler.

Gözaltına alınanlar arasında Azadiya Welat çalışanı Hakan Ergün'ün de olduğu öğrenildi.

Sermaye iktidarı 12 Eylül'ler, faşist tek adam rejimleri üretir!

Çözüm işçi sınıfının devrimci iktidarında!

Burjuva cumhuriyeti, tarihinin en büyük ekonomik, sosyal, siyasal, kültürel kriziyle boğuşuyor. Ve sermaye düzeni kapitalist dünya sisteminin çelişkilerinin derinleştiği bu çok yönlü sorunların kısacasında sürekli bir seyir alan istikrar-sızlık tablosunu değiştirmenin, sistemi bir dengeye oturtmanın kavgasını veriyor. Emperyalizm ve işbirlikçisi uluslararası sermayenin mahsulü olan dinci-gerici iktidarın, sistemin dengelerini altüst eden icraatlarını durdurarak limitlerin içine çekmenin her türlü yöntemi piyasaya sürülüyor. Türkiye kapitalizmi için bir süredir soruna dönüşmüş olan dinci-gerici rejimin başındaki şefin "tek adam" a dayanan bir düzende ısrarının şiddetlendirdiği toplumsal gerilim 15 Temmuz askeri darbesinin bastırılması ile kontrol edilmesi mümkün olmayan bir düzeye ulaşmıştır.

15 Temmuz sonrası sermaye düzeninin içinde bulunduğu belirsizlik ve karmaşa tablosu misliyle artmıştır. Şimdi işçiler, emekçiler ve Kürt halkı, sonuçları itibarıyla aynı anlama gelen "karşı darbe"yle, OHAL ile koyulaşan bir baskı ve zorla karşı karşıya. FETÖ ile mücadele adı altında düzen içi çatlak seslerin susturulması için kapsamlı bir cadı avı başlatılmış oldu. İpleri kurulu sermaye düzeninin elinde olan dinci-gerici parti-cemaat koalisyonunun bozulmasından sonra iktidarını denetim altında tuttuğu bir aşamada "şef" in korkuları gerçeğe dönüşmüş oldu. Bürokrasi, polis, istihbarat, medya, üniversite ve en önemlisi yargı ve ordu cemaatin denetimi altında iken planlanan ve düğmesine basılan darbe burjuva cumhuriyetinin çivisinin çıktığının açık bir kanıtı olmuştur. Dinci-gerici parti iktidarının (büyük ölçüde 1950'lerden bugüne dinci-milietçi ideolojilerin

etki ve denetiminde kötürümleştirilen, düzene yedeklenen tutucu seçmen kitlesinde ifade bulan tabanının, resmi-sivil militarist örgütlenmelerinin sayesinde) bugün için devrilmesine engel olunmuştur. 7 Haziran seçimlerini yok sayarak 1 Kasım'da "istikrar" vaadiyle ve ona eşlik eden kaos şantajıyla iktidarın dümenini

Tek adam rejimleri de, askeri darbeler de kapitalist özel mülkiyete ve artı-değer sömürüsüne dayalı sermaye düzeninin ta kendisidir. Sermaye düzeni dinsel gericilik, katliamlar, tekeller arası rekabet ve rant kavgası üretir. İşçi sınıfı ve emekçiler için tek kurtuluş yolu sermaye baronlarının tümüne karşı ayağa kalkmaktır.

bir kez daha elinde tutmayı başardığında nasıl ki toplumsal yaşamın her alanında pervasızlaşmışsa bugün de benzer bir tabloyla yüz yüzeyiz. Tek farkla ki düzen içi rant mücadelesinin şiddeti artık bugün sermaye klikleri arasında süren açık bir savaşla rejimin tüm dengelerini altüst etmiştir. Rejim krizinin seyri dinci-gerici parti için artık varlık yokluk sorunudur, ayağı tökezler tökezlemez deliğe süpürüleceği açık bir gerçektir.

Komünistlerin 2015'te toplanan V. Kongre'lerindeki tespitleri, sermaye düzeninin birbirini tetikleyen karmaşık iç ve dış sorunların sarmalında hızla belirsizliğe doğru sürüklendiğine işaret etmektedir:

"Toplumsal konuları, çıkarları ve hedefleri birbirinden temelden farklı çok kesimler ve siyasal güçler AKP'de cisimleşmiş bu iktidara dış biliyor, ama halihazırda çok fazla bir şey de yapamıyorlar. Bu çevreler tüm umutlarını 7 Haziran öncesinde parlamenter çözüme bağlamışlardı. Bunun boşa çıktığını ve yerini derin bir hayal kırıklığına bıraktığını biliyoruz.

Parlamenter çözüm hayallerinin akıbeti bu oldu. Benzer hayallerin yeni-

den depreşmesi kolay değil. Zira yaratılan yeni toplumsal-siyasal atmosferde böyle bir umudu yeniden yeşertecek pek bir imkan görünmüyor. Bu durumda geriye askeri darbe ve toplumsal mücadele alternatifleri kalıyor. İlki emperyalizmin ve büyük burjuvazinin ihtiyaç duyduğunda başvurabileceği bir çözüm yolu. Mısır bunun taze bir örneği olarak duruyor..." (TKİP V. Kongresi Açılış Konuşması / Parti, sınıf, siyasal mücadele, Ekim, Sayı: 299, Şubat 2016)

Sermaye iktidarının krizinin 15 Temmuz sonrasındaki seyri "tek adam" rejimini inşa eden, sıkıyönetimden farklı olmayan uygulamalarla daha da kızışmış oldu. TÜSİAD eksenli sermaye çevrelerinin ve bölgesel çıkarları tehlikeye giren emperyalistlerin, saraya vermek istediği gözdağı adresini buldu. Şimdi benzeri darbe koşulları ile tüm toplumsal muhalefet bastırılmaya, kontrol altına alınmaya, ekonomik-sosyal yıkım programı kararlılıkla hayata geçirilmeye çalışılıyor. Sarayda somutlaşan dinci-gericilik tarafından temsil edilen sermaye çevrelerinin iktidarın dümenini kaybetmeye de, emperyalist dünya ile ilişkileri daha köklü olan tekelleri burjuvazinin çıkarlarına hizmette kusur etmeye de niyeti yok. Şimdi iktidarı hâlâ elinde tutmanın avantajıyla burjuva devlet aygıtının tüm kurumlarını OHAL'in yarattığı olanakları sonuna kadar kullanıp altüst etmenin, kendine bağlamanın peşinde. İşbirlikçi tekelleri burjuvazi dinci-gerici partinin

kurulu düzeninin dengelerinin keyfilik ve kuralsızlıkla bozulmasından rahatsız. Son bir yılda ihracat oranı %18'i aşarak gerileyen, büyüme oranları düşen Türk kapitalizminin TÜSİAD'da temsil edilen bu kesiminin bu rahatsızlığı darbe girişiminin sonrasında devam etmektedir. Türkiye'de "demokratik anayasal düzeni korumak" başlıklı ilanlar, esasında dinci-gerici iktidarın "limitlerin içine" çekilmesi, çıkarları ortak olan emperyalizmin uzun vadeli planlarına uygun hareket etmesi için bir mesaj içeriği taşımaktadır.

On binleri aşan ve devlet kurumlarının tümünü hallaç pamuğuna çeviren gözaltılar, 16 bin civarı tutuklama, NATO'nun ikinci büyük ordusunu KHK'ler ile tek adama bağlayan adımlara karşı dinci-gerici zorbalık meşruiyetini tümünden yitirmiş, iflas etmiştir. Dün bu tabloyu kendi lehine çevirebilmesinin tek koşulu 13 yıllık kusursuz uşaklığına dayanarak kendi özel hesap ve çıkarlarına uygun, kendi işlediği türden bir rejimi inşa etme ısrarından vazgeçmesiydi. Artık bugün ayakta kalmak için son kozlarını oynamaktadır. Her ne yaparsa yaparsın miadı dolmuştur.

Dinci-gerici partinin içinde yer almadığı çözümler için sarayı etkisiz hale getirmeye yönelik tüm hesaplarında en son Davutoğlu'nun tasfiye edilip iç muhalefetin temizlenmesi ile darbenin düğmesine basılmıştır. Düzenin tüm kurumlarıyla çürüdüğü, rantçı iktidar dalışı sayesinde tüm maskelerin yere düştüğü

bir aşamada belirsizlik, sermaye düzeninin önümüzdeki sürecine damgasını vurmuştur.

Emperyalizm ve işbirlikçi büyük burjuvazinin 7 Haziran seçimlerinde "büyük koalisyonla" Türk sermaye düzenini bir dengeye oturtma planının gerici partice boşa düşürülmesinden bugüne biriken kriz dinamikleri bugün çok daha şiddetli çatışmaya gidiyor. Böylesi bir süreçle bu karanlığı dağıtacak tek güç işçi sınıfının devrimci bağımsız çizgisidir.

"DÖVÜŞMEYEN KENDİ DAVASI İÇİN ÖLÜR KARŞITININ ÇIKARI İÇİN" (B. BRECHT)

ABD emperyalizmi 2. Emperyalist Paylaşım Savaşı'nın sonunda kapitalist dünya sisteminin tartışmasız lideri ve hegemonik gücü haline gelmiştir. Türk tekeli burjuvazisini kölelik ilişkileriyle kendine bağlamış, ardından da Türk devletini Sovyetler'e karşı ileri karakol haline getirmiştir. ABD şahsında emperyalizmle kurulan bağımlılık ilişkilerinin ekonomik, siyasi, askeri alanlardaki düzeyi bugün çok daha ileridir. Türk tekeli burjuvazisi emperyalizme sadık bir uşak olacağını kanıtlamak için kırk takla atmış, NATO'ya bile girmeden ikili askeri anlaşmaları imzalamak için hevesle öne atılmıştır. Sadakatini göstermek için NATO üyeliğinden önce Kore'ye asker göndermiştir. 1949'da kurulan NATO'ya başvurusunu vakit kaybetmeksizin aynı yıl yapmıştır. CHP'nin iktidarında başlayan bu emperyalizme mali-ekonomik kölelik ve bütünlüşme, burjuvazisinin sermayesini büyütme isteğinin sonucudur. Türk sermaye iktidarı NATO'ya girdiği 1952'den bugüne emperyalizmin bölgedeki bekçiliğini büyük bir sadakatle yerine getirmektedir.

Sermaye iktidarının dümenine hangi düzen partisi oturursa otursun emperyalizme göbekten bağlı asalak sermaye sınıfının yıkım programını uygulamıştır.

Sovyetler Birliği'nin yıkılmasından sonra ABD'nin kapitalist dünya sisteminin egemeni olma konumu artık tartışmalıdır. Bu nedenle hegemonyasını yeniden kurmak için dünyanın önde gelen egemenlik alanlarında kıyasıya bir rekabete girmiş durumdadır. Kafkasya, Baltık Denizi, Asya-Pasifik bölgesi ve Ortadoğu bu mücadelenin yoğunlaştığı merkezlerdir. Rusya'yı ve Çin'i kuşatma mücadelesinin ana üssü Ortadoğu'dur. Emperyalistler arası hegemonya kavgasının kızıştığı bir tarihsel süreçte dün olduğu gibi bugün de Türkiye'nin de içinde yer aldığı Ortadoğu coğrafyası sayısız çelişkinin iç içe geçtiği bir "istikrarsızlık kuşağı" olma özelliği gösteriyor.

İşte emperyalistler arası nüfuz mücadelelerinin, saldırganlık ve savaşın merkezi olan Ortadoğu'da etnik, dinsel ve mezhepsel sorunları kışkırtan planlar kesintisiz bir şekilde sürüyor. Böylesi bir süreçte dinci-amerikancı partinin ABD'yi darbenin sorumlusu olarak gösterme

söylemleri bile ancak birkaç gün sürebilmiş, hızla efendilerinin talimatıyla hizaya gelmişlerdir. Şimdi emperyalizme kölece itaat edip, NATO'nun Varşova zirvesinde çaldığı savaş tamtamlarına uygun bir şekilde sıraya girmektedir. Yanı sıra ülkeyi artı-değerin azgınca sömürüldüğü bir köle pazarına çevirmek için tüm engelleri temizlemek, Suudi gericiliği ile Katar Emirliği dışında Ortadoğu'da yalnızları oynadığı dış politikasını değiştirmek, maceracı yeni Osmanlıcı hayallerden vazgeçmek vb. ile yüz yüzedir.

Bugün bu karanlığın tek sorumlusu emperyalizm ve işbirlikçi büyük burjuvazi, işçilerin, emekçilerin, ezilen halkların başına bela ettiği dinci-gericiliği kendi sınıf çıkarları doğrultusunda kullanmaya kararlılıkla devam etmektedir. IŞİD ve türevi cihatçı militarist çeteleri "komünizme karşı yeşil kuşak" projeleriyle örgütleyen, CIA aracılığıyla organize eden, toplumsal mücadeleyi kontrol altına alarak ezmek için her türlü kirli yöntemi uygulayan, ABD ve onun bu topraklardaki işbirlikçileridir. 12 Mart ve 12 Eylül'lerle dinci gericiliğin, tarikatların, cemaatlerin önünü sonuna kadar açanlar, bu toprakları emperyalizmin üssü haline getirip ölüm makinası çeteleri bu topraklarda üretenler, yeni paylaşım savaşlarından rant koparmak için milyonlarca Ortadoğulunun bedenlerinin üzerine basanlar, onları açlığa, ölüme, göç yollarına gönderenler emperyalizmin uşaklarıdır.

12 yıl boyunca süren balaylarında sermaye iktidarının nimetlerini kol kola paylaşanlar, şimdi birbirlerinin kirli, kibarık suç dosyalarını ortalığa dökerek, kusursuzca hizmet ettikleri sermaye iktidarını aklamayı ihmal etmiyorlar. Tek adam rejimleri de, askeri darbeler de kapitalist özel mülkiyete ve artı-değer sömürüsüne dayalı sermaye düzeninin ta kendisidir. Sermaye düzeni dinsel gericilik, katliamlar, tekeller arası rekabet ve rant kavgası üretir. İşçi sınıfı ve emekçiler için tek kurtuluş yolu sermaye baronlarının tümüne karşı ayağa kalkmaktır. Sınıf devrimcileri var güçleriyle sermaye düzeninin krizine karşı devrimci sınıf mücadelesini yükselterek, kokuşmuş-çürümüş burjuva cumhuriyetine karşı sosyalist işçi-emekçi cumhuriyetinin tek alternatif olduğunu kitlelerle buluşturmaya devam etmektedirler.

Hiç kuşku yok ki kendi sınıf çıkarları uğruna mücadele etmeyen işçi ve emekçiler kanlarını ilik ilik emen burjuvazinin çıkarları için fabrikalarda, emperyalist savaşlarda, düzen içi kavgalarda ölmekten kurtulamazlar. Sermayenin zorbalığının kitle tabanı haline getirilirler.

Devrimci sınıf mücadelesini yükseltelim! Haramilerin saltanatını yıkalım!

İşçi sınıfının devrimci iktidarını kuralım!

**TKİP DAVA TUTSAĞI
EVRİM ERDOĞDU**

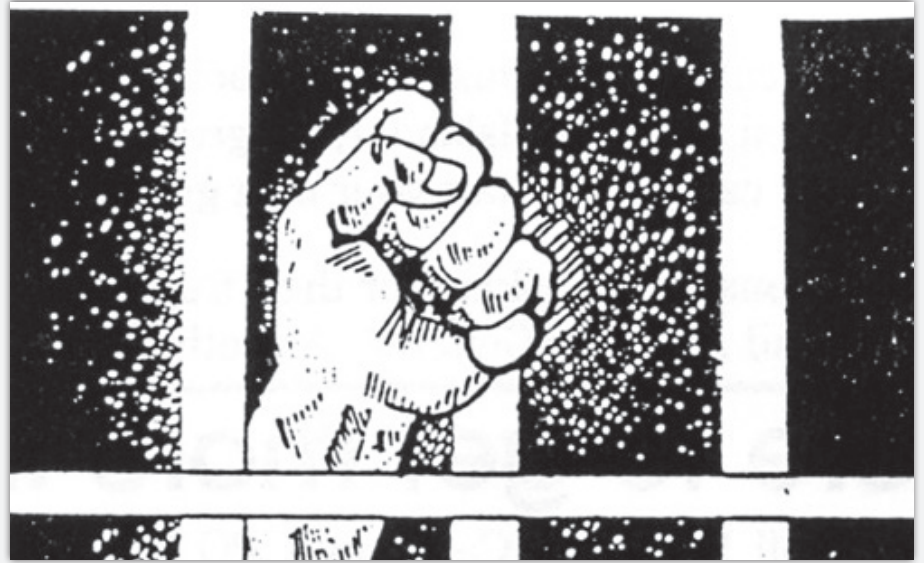
Komünist tutsak Evrim Erdoğan'dan mektup

Merhaba;

Hepinizi öncelikle kavganın sıcaklığı ile kucaklıyorum. Geçen hafta da size bir fax göndermişim. Suya sabun dokunmadığım için çıkmış. Geçen hafta engellenen 4 mektubum yanında Av. Zeycan Balcı Şimşek ve Av. İmdat Ataş'a yolladıklarım da (kapalı zarflar olduğundan) infaz hakimliğine gönderilmiş. 2 haftadır telefon görüşmem gasp ediliyor. 11 Temmuz'da P-C'nin hapishanelerde başlattığı genel direniş programına 3 hafta katıldım burada. Bu haftadan itibaren slogan atma, gürültü sınırlarında destek düzeyinde ortaklaşıyorum. Arkadaşların programı ise sürüyor, takip ediyorsunuzdur. Onur yoldaşın katılmış olma ihtimali söz konusuydu. O fiili hak gaspları üzerinden slogan, gürültü ile ortaklaşmış "yalnızca". Şimdi Tekirdağ'da ama haberleşemedik henüz. İlk hafta sonunda darbe gündeme oturdu. Onur yoldaşın faxları 1 hafta sonra geliyor. İletişim ayrı bir derd. Şakran'da fiili direniş geleneği

henüz oturmadığı için OHAL ile birlikte çetin geçti haliyle. Artık bilginiz vardır açmıyorum. 2 haftada 1 iletişim bir de 3 günlük hücre verdiler. P-C'lilerle ortak infaz hakimliğimiz olacak. 1 iletişim de kapıda. İlk haftalarda P-C'nin programına katılmanın mevcut koşullarda anlamı vardı. Onların önden belirlenmiş programı olduğundan ve başlamadan kısa bir süre önce haberim olduğu için protestoyu bu sınırlarda bıraktım. Solun tablosu malum. Katılmamak da olmayacaktı. Keyfi uygulamalara, kitap-yayın engellemesine (bu sorunlar çok daha ciddileşecek) Şakran'da tutum almış oldum(k). Bugün İzmir'e bir posta yolladım. Akıbeti nedir bilemiyorum. Pazartesi size de, haberdar olun, posta yolluyorum. 27-28. sayıları bugün aldım. Ekonomi politik sözlüğünü de bugün aldım. Teşekkürler. Çok sevindim. Kendinize çok iyi bakın. Sevgiler, selamlar. Dirençle...

EVRİM ERDOĞDU
4 Ağustos 2016

Devrimci tutsak Haydar Sönmez'den mektup

Merhabalar Sevgili Kızıl Bayrak'lı düşdaşlar

45 gün içinde ikinci sürgünü yaşadım. Yeni mekanımdan coşkun bir MERHABA! eşliğinde komünar selam ve sevgilerimi gönderiyorum.

Her birinizi düşdaşça duygularla, sınıksız kucaklayıp öpüyorum.

Darbenin yarattığı OHAL koşullarına inat her şey gönlünüzce olsun.

Ben de iki sürgüne rağmen, faşizme inat çok iyiyim.

Sevgili düşdaşlar, adresimi tekrardan güncelleyerek gazete ve yayınlarınızı yeni adresime yönlendirmenizi

talep ediyorum.

Kavga ve çalışmalarınızda sonsuz başarılar.

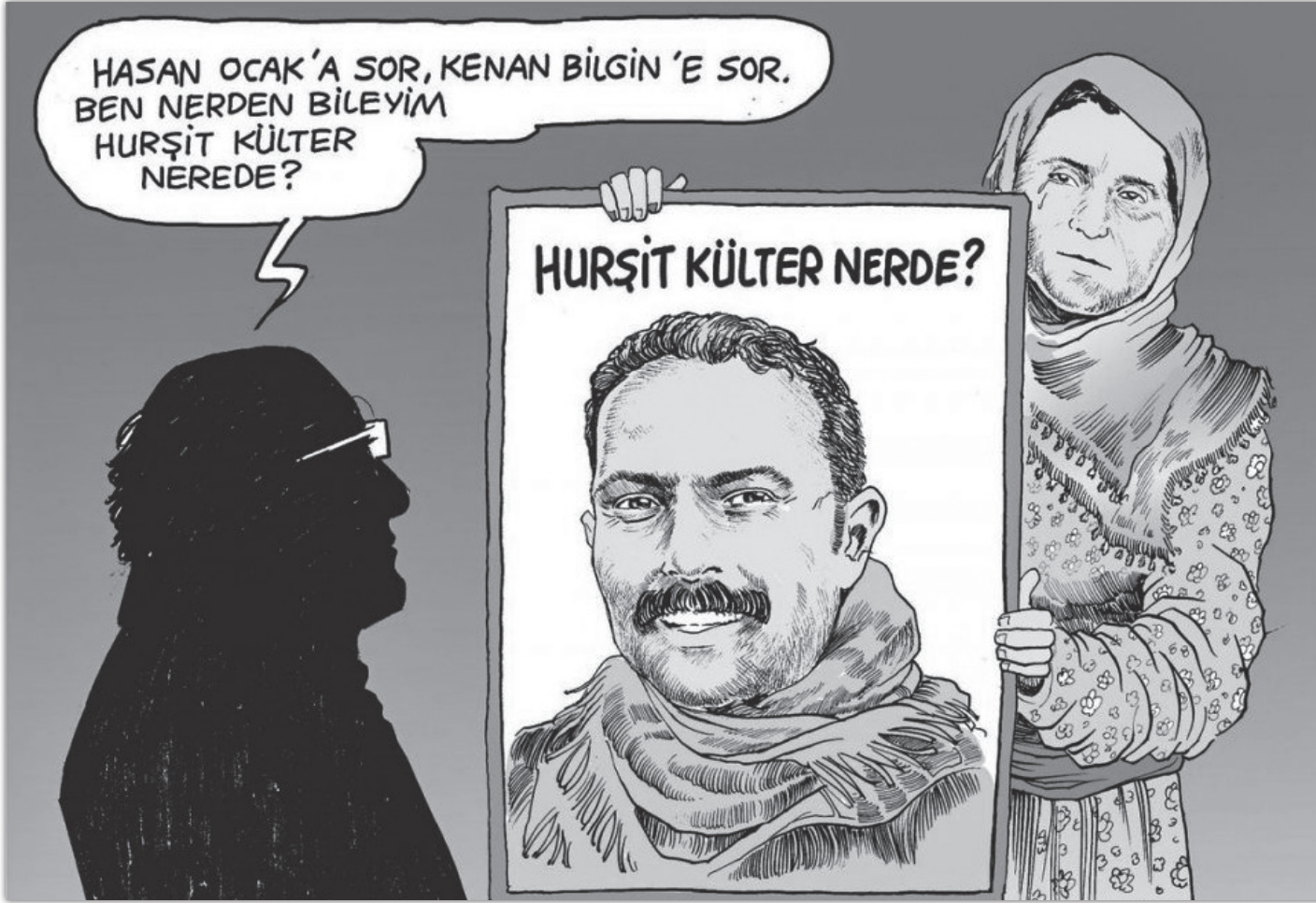
Özgür Gelecek'te görüşünceye değin; sağlık, direnç ve umutla kalın. Tekrardan kucaklayıp öpüyorum. İyi ki varsınız!

Not: Bolu'dan 35'i siyasi toplam 120 kişi sürgün edildik. 10'u siyasi toplam 24 kişi 2 Nolu F Tipi'ne getirildik.

Komünar selamlar.

HAYDAR SÖNMEZ
2 NOLU F TİPİ HAPİSHANE
İZMİR / KOCAELİ

Hurşit Külter'den hala haber alınamıyor

DBP Şırnak İl Yöneticisi Hurşit Külter'in akıbeti 27 Mayıs'tan bu yana belirsizliğini koruyor.

Türk sermaye devletinin katliam timleri, Külter'i gözaltına aldıklarını sosyal medya hesaplarından duyursalar da, devletin kurumları ve temsilcileri Külter'in kaybedilmesinde rolü olanları gizliyor, bir de üstüne Külter'in gözaltına alındığını inkar ediyor.

Ailesi ise Külter'in akıbetinin açığa çıkarılmasını istiyor. Abi Kamil Külter, en son yaptığı açıklamada kardeşinin gözaltına alınmasından sorumlu darbeci askerlere kardeşinin akıbetinin sorulmasını istedi.

Kamil Külter şöyle dedi: "15 Temmuz darbesinden sonra savaşı yürüten komutanlarla beraber 309 asker gözaltına alındı. Kardeşim o darbelerin yürüttüğü savaş esnasında gözaltına alındı. Onlar gözaltına alındı ama hükümet Hurşit ile ilgili herhangi bir açıklama yapmış değil. Devletin, gözaltına aldığı darbelerden Hurşit'in akıbetini sorması gerekiyor."

Anne Külter ise, en son yaptığı açıklamada "Ölü ya da sağ ama versinler oğlum. Gece gündüz aynı şeyi düşünüyorum; 'Acaba Hurşit nerede, ne yapıyor? Neler yaptılar oğluma, hangi acıları yaşattılar ona?' diye düşünüyorum" şeklinde konuşmuştu.

75 gündür kendisinden haber alın-

mayan Hurşit Külter, en son mesajında etrafının sarıldığını söylemiş ve ailesine "Hakkınızı helal edin" diye mesaj atmıştı. Ardından ise devletin katliam timlerine ait "BÖF" adlı Twitter hesabından, Hurşit Külter'in gözaltındaki fotoğrafları paylaşılmıştı. Fakat daha sonra bu paylaşım silinmiş ve hesap bir süreliğine askıya alınmıştı.

Tanık ifadelerinde ise özel hareketçilerin Külter'i gözaltına aldığı doğrulanmıştı. Bir korucu, kontrol noktasında karşılaştığı özel hareketçilerin gözaltına aldığı kişiyi gördüğünü ve bu kişinin Külter olduğunu daha sonradan fark ettiğini ifade etmişti.

Kürt basınına baskılar devam ediyor

Türk sermaye devletinin Kürt basınına yönelik saldırıları, sansür, gözaltı-tutuklama, tehditler vb. birçok boyutta devam ederken, darbe girişimi sonrası özellikle internet erişimi engelleri yoğunlaşmış durumda.

Son olarak Telekomünikasyon İletişim Başkanlığı (TİB), Jin Haber Ajansı'na Türkiye'den erişimi engelledi. Bu erişim engeli, bir hafta içerisinde ajansa yöne-

lik 3., genel olarak da 8. sansür girişimi oldu. Erişim engelinin "idari tedbir kararı" doğrultusunda hayata geçirildiği duyuruldu.

TWITTER'DA KÜRT BASININA SANSÜR

Basına yönelik saldırıların ilk hedefi olan Kürt basınına sosyal medyada da

sansür uygulanıyor. Telekomünikasyon İletişim Başkanlığı (TİB) Dicle Haber Ajansı'nın (DİHA), Özgür Gündem ve Fırat Haber Ajansı'nın (ANF) resmi Twitter hesaplarına Türkiye'den erişimi engelledi.

Engellenen hesaplara VPN ve Zenmate gibi uygulamalarla erişilebilirken, yurtdışındaki sosyal medya kullanıcıları için bir engel söz konusu değil.

Kürt illerindeki yasaklar devam ediyor

Türk sermaye devleti Kürt halkına yönelik kirli savaşı kapsamında yasak ilanlarını sürdürüyor. Son olarak Hakkari'nin Şemdinli ilçesinde bazı alanlar 10-15 Ağustos tarihleri arasında "özel güvenlik bölgesi" ilan edildi.

Hakkari Valiliği tarafından yapılan açıklamada "terör" demagojisi ile "özel güvenlik bölgesi" ilanı gerekçelendirildi.

Kekli Çeşmesi-Harman Yeri Bölgesi'nin (1501 Rakımlı Tepe Kuzey Doğusu, Keklik Çeşmesi Kuzeyi, Kelketi Dağı Güneyi, Zorgeçit Mahallesi Kuzey Batısı, Harman Yeri Mevkii Güneyi arasında kalan bölge) girişlere kapatıldığı açıklandı. Yasağın 10-15 Ağustos tarihleri arasında geçerli olacağı duyuruldu.

Diyarbakır Valiliği ise, kentin 4 ilçesine bağlı 13 köyde 9 Ağustos sabahı itibarıyla sokağa çıkma yasağı ilan edildiğini duyurdu.

Valiliğin internet sitesinden duyurulan karara göre, Silvan ilçesine bağlı Dolaplıdere ve Dağcılar köylerinde, Lice ilçesine bağlı Çıralı, Kıyıköy, Dallıca, Türel ve Kutlu köylerinde, Kulp ilçesine bağlı Demirli, Kamışlı, Çukurca, Bayırköy, Temren ve Taşköprü köylerinde sokağa çıkma yasağı ilan edildi. Hazro ilçesindeki yasağın kesin sınırları ise açıklanmadı.

Bayburt'ta ırkçı saldırı

Bayburt Üniversitesi Beden Eğitimi Spor Yüksek Okulu'nun yetenek sınavları için ilçeye gelen Kürt öğrenciler ırkçı saldırıyla karşılaştı.

İrkçi gruplar, "PKK propagandası yaptıkları" iddiasıyla yetenek sınavı için gelen ve öğrenci yurdunda kalan öğrencilere yönelik linç girişiminde bulundu.

7 Ağustos gecesi yaşanan bu saldırıda ırkçı gruplar öğrencileri getirdiği belirtilen aracı ateşe verdi.

Polis ise ancak araç ateşe verildikten sonra biber gazıyla ırkçı gruba müdahale etti.

Çok yönlü kriz ve devrimci çıkış yolu

"Kriz bölgeleriyle çevrilmiş Türkiye'nin kendisi de kriz içinde bir ülkedir. Çok boyutlu bu krizi bölgesel ve ulusal düzeyde çözmek için bir dizi kararlar alınmalıdır. Kararlar bu doğrultuda alınmalıdır. Kararlar bu doğrultuda alınmalıdır. Kararlar bu doğrultuda alınmalıdır."

26 EKİM Sayı: 303

Kadın işçi çalışmasında ajitasyon ve propagandanın önemi

"Proleter kadınların büyük kitlesini proletaryanın kurtuluş mücadelesine katmak, sosyalizm fikrini zafersin, sosyalist toplumu oluşturulmasını birleştirmek."
Clara Zetkin

Kadın işçileri ve emekçileri politik olarak bilinçlendirme ve örgütlenme çalışmalarında benzer istenilen sonuçları doğurur.

Ağustos 2016 EKİM 25

Artan saldırılar ve emeğin korunması mücadelesi

"İşçi sınıfının yaşama ve çalışma koşulları her geçen gün daha da kötüleşiyor. Kapitalizmin baskın çöküşü tehdit ederken, emekçilerin yaşam koşullarını iyileştirmek için mücadele ediyoruz. Ancak, işçi sınıfının politik birleşimi olmadan, bu mücadeleler başarısız olacaktır."
D. R. Köknar

Ağustos 2016 EKİM 23

Sınıf çalışmasında parti yayınlarının önemi

Devrimci sınıf çalışması "propaganda-ajitasyon, örgütlenme, eylem" bütünlüğüyle gelişir. Her alanın özgül özellikleri olsa da pek çok noktasında benzerlikler vardır. Her alanın kendi dinamikleri vardır, her alanın kendine özgü bir strateji ve taktik vardır. Ancak, her alanın aynı zamanda bir parçasıdır. Yani de her alanda propaganda ajitasyonunun belli bir önemi vardır. Sınıf çalışmasında devrimci mücadele için parti yayınlarının önemi büyüktür. Her alanın kendi dinamikleri vardır, her alanın kendi dinamikleri vardır, her alanın kendi dinamikleri vardır.

20 EKİM Sayı: 303

Sınıf eksenli siyasal güç olma hedefi ve merkezi yayınlar

Sınıf eksenli siyasal güç olma partinin yeni hedefidir. Partinin V. Kongresi bu amaçla ortaya koymuş, bu çerçevede bir dizi kararlar alınmıştır. Bu kararlar, sınıf çalışmasının merkezi yayınları aracılığıyla hayata geçirilmelidir. Sınıf çalışmasında devrimci mücadele için parti yayınlarının önemi büyüktür. Her alanın kendi dinamikleri vardır, her alanın kendi dinamikleri vardır, her alanın kendi dinamikleri vardır.

Ağustos 2016 EKİM 19

Kamu emekçi hareketinde tikanma

Kamu emekçileri hareketi uzun dönemdir bir tikanma içinde. Son yıllarda en katıksız ve en derinleşmiş krizden geçiyor. Ancak, devrimci sınıf çalışması bu tikanmayı açmaya çalışmalıdır. Sınıf çalışmasında devrimci mücadele için parti yayınlarının önemi büyüktür. Her alanın kendi dinamikleri vardır, her alanın kendi dinamikleri vardır, her alanın kendi dinamikleri vardır.

14 EKİM Sayı: 303

TKİP V. Kongresi sunumları...

Kamu emekçileri hareketi

Kamu emekçileri hareketi uzun dönemdir bir tikanma içinde. Son yıllarda en katıksız ve en derinleşmiş krizden geçiyor. Ancak, devrimci sınıf çalışması bu tikanmayı açmaya çalışmalıdır. Sınıf çalışmasında devrimci mücadele için parti yayınlarının önemi büyüktür. Her alanın kendi dinamikleri vardır, her alanın kendi dinamikleri vardır, her alanın kendi dinamikleri vardır.

10 EKİM Sayı: 303

TKİP V. Kongresi sunumları...

Gençlik çalışmamızın sorunları

TKİP V. Kongresi'ne sunulan "Gençlik çalışmamızın sorunları" başlıklı sunum, gençlik çalışmamızın mevcut sorunlarını ve çözüm yollarını tartışıyor. Gençlik çalışmasında devrimci mücadele için parti yayınlarının önemi büyüktür. Her alanın kendi dinamikleri vardır, her alanın kendi dinamikleri vardır, her alanın kendi dinamikleri vardır.

Ağustos 2016 EKİM 9

Bütünsel krizin pençesinde

"Bütün krizler bir pençenin parmaklarıdır. Bütünsel krizin pençesindeyiz. Devrimci sınıf çalışması bu pençeyi kırarak krizi aşmaya çalışmalıdır. Sınıf çalışmasında devrimci mücadele için parti yayınlarının önemi büyüktür. Her alanın kendi dinamikleri vardır, her alanın kendi dinamikleri vardır, her alanın kendi dinamikleri vardır."

15 Temmuz darbe girişimi ve sonrası

Ağustos 2016 EKİM 9

7 Haziran Seçimleri ile birlikte ortaya çıkan parlamento tablosu, ABD emperyalist Batı dünyası ile işbirlikçi büyük burjuvazinin önemli bir kesimini içeriyor. Paha biçilmez hizmetlerinin ardından artık kendilerini özgünleştiren ve gidip gelen emekçi sınıfının devrimci mücadelesine katılmaya hazır olduğunu gösteriyor. Hedefleri AKP-CHP işbirliğine dayalı bir "büyük koalisyon"du. Durumdan sarsıntısız, sarsıntısız, kapsayıcı ve tam da bu sayede emekçi kitleler için fazlasıyla aldatıcı çıkış yolu olarak bunu görüyorlardı.

7 Haziran seçimleri ile birlikte ortaya çıkan parlamento tablosu, ABD emperyalist Batı dünyası ile işbirlikçi büyük burjuvazinin önemli bir kesiminde gizlenemeyen bir memnuniyet ve rahatlama yaratmıştı. Paha biçilmez hizmetlerinin ardından artık kendileri için soruna dönüşmüş bulunan Tayyip Erdoğan'ı dizginlemenin ve gidişati denetim altına almanın birçok bakımdan amaca en uygun siyasal zemini nihayet oluşmuş gibi görünüyordu. Hedefleri AKP-CHP işbirliğine dayalı bir "büyük koalisyon"du. Durumdan sarsıntısız, sarsıntısız, kapsayıcı ve tam da bu sayede emekçi kitleler için fazlasıyla aldatıcı çıkış yolu olarak bunu görüyorlardı.

7 Haziran'ı izleyen daha ilk birkaç hafta içinde bu hesabın tutmayacağı açığa çıktı. İktidardaki konumunu korumakta kararlı, dahası buna mecbur da olan Tayyip Erdoğan, kısa dönemli olarak bunu olanaklı kılacak o biricik yola başvurmakta tereddüt etmedi. "Çözüm süreci" aldatmacası bir yana bıraktı; Kürt halkına karşı kapsamlı ve dizginsiz bir yeni kirli savaş cephesi açtı ve hedeflediği siyasal karşılığı da 1 Kasım seçimleri üzerinden elde etti.

Fakat bu başarının kendisi, ağır bir siyasal kriz halini almış mevcut durumdan parlamenter bir çıkışın görünür bir gelecek için mümkün olmadığını da göstermiş oldu. Bunu daha 1 Kasım'ı önceleyen süreçte hissetmiş ya da öngörmüş olmalı ki, emperyalist Batı basınında, özellikle de ABD'nin gayri resmi ama gerçekte yönetim üzerinde etkili çevrelerinde, askeri bir darbe de içinde olmak üzere, Türkiye'ye ilişkin çeşitli felaket senaryoları açık ya da örtülü tehditler eşliğinde dillendirilmeye başlandı. Türkiye "öngörülemez ülke" ilan edildi; sürece müdahale edilmezse eğer onu Irak ya da Suriye benzeri bir akıbetin beklediği söylendi. ABD'nin iki eski Türkiye büyükelçisi, en etkili Amerikan basın organlarının birinde, Türkiye'deki mevcut gidişatın felaketli bir hâl almaması için Erdoğan'a açıkça istifa, yani tatlılıkla boyun eğme çağrısı bile yapabildi.

Bütün bunların yanı sıra ve önemi ne olursa olsun, tartışma ve spekülasyonlara konu edilen muhtemel bir askeri darbenin 15 Temmuz'da başarısızlığa uğrayan türden bir girişim olacağını denebilir ki hemen hiç kimse beklemiyordu. Doğal olarak darbenin odağındaki Fethullahçı

çete ile onu buna en azından cesaretleverdirdikleri kesin olan ABD merkezli ve CIA bağlantılı bazı karanlık çevreler hariç.

SINIFSAK DEĞİL GRUPSAL BİR İHTİYAÇ

7 Haziran'ın ardından gündeme getirilen yeni yönelimin paradoksu şuydu: Kürt halkına karşı yeni kirli savaş, Tayyip Erdoğan AKP'sine kısa dönemli olarak iktidar konumunu korumak ve dahası güçlendirmek olanağı sağlamıştı. Ama tersinden de bu aynı savaş, düzen ordusuna yeniden siyasal bir inisiyatif, güçler dengesinde etkin bir yeni konum ve dolayısıyla özgüven kazandırarak, böylece muhtemel bir askeri darbe için koşulları hiç değilse işin bu yönünden hazırlamaya başlamıştı.

Bu kuşkusuz darbe sürecinin fiilen başlaması değil fakat bunun için gerekli koşullardan birinin potansiyel zemin olarak düzenin iç ve dış egemenleri için kendini dayatan bir ihtiyaç haline gelmesi, bu arada toplumun hiç değilse bir kesiminde belli bir kabul görebilmesi ve dolayısıyla başarısı için temel önemde başka bazı koşullar gerekliydi. Bu çerçevede darbenin zamanlaması da doğal olarak bu koşulların oluşmasına sıkı sıkıya bağlı olacaktı.

Örneğin; Kürdistan'daki kirli savaşın toplum için artık kaldırılamaz düzeye ulaşabilecek sonuçları, toplumsal huzursuzluğu azdıracak boyutlarda bir ekonomik çöküntü, Tayyip Erdoğan iktidarının sonu gelmez hamle ve tahriklerinin ateşleyeceği Haziran Direnişi türünden yeni bir büyük toplumsal patlama vb. türden gelişmeler, emperyalizmin ve işbirlikçi burjuvazinin desteklemekten öteye bizim zînzat önyak olacakları bir askeri darbeyi kolaylaştırmakla kalmaz, gösterilecek özel çabalar eşliğinde ona belirli bir meşruiyet ve toplumsal destek bile sağlardı. (Mısır'daki Amerikancı Sisi darbesi bunun başarılı bir güncel örneği olarak duruyor orta yerde.)

Oysa 15 Temmuz böylesi bir zeminde tümüyle yoksun bir girişim oldu. Sınıfsal bakımdan tanımlanabilir bir güç dayanmadığı gibi, toplumsal düzeyde elle tutulur bir siyasal ihtiyaca da karşılık düşmüyordu. Dolayısıyla belirgin bir bahanesi, toplumun bir kesiminde olsun hayırhah bir tavırla karşılanabilecek inandırıcılıkta bir gerekçesi yoktu. İçinde düzen ordusunun sayıları yüzü aşan

generalleri olmazsa ve hareket alanı neredeyse tüm ülkeyi kaplamas buna alelade bir saray darbesi girişimi bile denilebilirdi.

Dinci faşist nitelikteki darbe girişimi, sınıfsal-siyasal güç ilişkileri zeminindeki gerçek bir ihtiyacın değil, fakat başta zor aygıtları olmak üzere devletin tüm temel kurumlarında ve son derece etkin konumlarında yuvalanmış örgütlü bir çetenin kendi öznel ihtiyaçlarının bir ürünü oldu. Nitekim zamanlamasını belirleyen de tümüyle buydu. Ordu ve yargıdaki güncel bir toplu tasfiyenin hedefiydiler; ordu üzerinden en etkili kozlarını kullanarak ön almaya kalktılar. Büyük bir kumar oynadılar ve kaybettiler.

Kendine özgü bu karakteri başarısızlığa daha başka darbe mahkum olduğunun bir göstergesi gibi görünse bile, bu durum 15 Temmuz darbe girişiminin toplum düzeyinde yarattığı muazzam sarsıntının, açığa çıkardığı gerçeklerin ve önünü açtığı yeni güç dengelerinin büyük politik önemini ortadan kaldırmamaktadır.

SERMAYE DÜZENİNİN POLİTİK VE MORAL İFLASI

Darbe girişimi öncelikle sermaye düzeninin, özellikle de devletin içinde bulunduğu içler acısı durumu gözler önüne sermiştir. ABD'nin hizmetinde ve CIA denetiminde olduğu çok uzun yıllardır bilinen dinci bir cemaatin, polis ve yargıdaki muazzam gücünün ötesinde, düzen ordusunun neredeyse ele geçirmekte olduğu ve bu en etkili gücü kullanarak devlet iktidarını da ele geçirmeye yeltendiği açığa çıkmıştır. Ve darbe girişimi uygulamaya konulana kadar iktidar gücünü elde tutuyor görünenlerin bundan haberi bile olamamıştır. Devlet iktidarının içinde bulunduğu derin yapısal zafiyeti ortaya koyan bu olgu düzen payına utançların en büyüğüdür; etkisi öyle kolay silinmeyecek türden bir büyük politik ve moral iflason ifadesidir.

Bunu başarısız darbe girişiminin hemen sonrasında düzenin hemen tüm kesimlerinin kolektif bir ikiyüzlülük ve riyakârlık örneği olarak tuttuğu ortak söylem tamamlamaktadır. Uzun yıllardır orta yerde apaçık duran bir gerçeğin, Fethullah Gülen ve cemaatinin CIA denetiminde ve dolayısıyla ABD emperyalizminin hizmetinde olduğunun anlaşılabilmesi için gerekse kanlı darbe girişimi gerekliydi. Oysa her durumda olduğu

be girişimi ve sonrası

gibi burada da şiddet politikanın başka araçlarla devamından ibarettir. Fethullah Gülen'in dünkü konumu, temel misyonu ve çabası neydiyse bugün de özünde odur. Dün polis ve yargı kullanılarak düzen ordusunun bir kesimine karşı en rezil yol ve yöntemlerle yapılanlar, şimdi düzen ordusunun bir başka kesimi kullanılarak hükümete karşı kanlı bir darbe yoluyla yapılmak istenmiştir. Hedef ve amaç özünde farklı değildir.

Ama bu adamın emperyalizmin hizmetindeki karanlık örgütü daha düne kadar Tayyip Erdoğan'ın apaçık iktidar ortağıydı ve kendisi de hemen tüm kesimleriyle sermaye düzeninin "hocaefendi hazretleri"ydi. Özal'dan Ecevit'e birbirini izleyen sermaye hükümetleri tarafından hep el üstünde tutulmuş, her alanda destek ve teşvik görmüş, AKP döneminde ise devlet iktidarına fiilen ortak olmuştu. Ta ki devlet iktidarını paylaşmaktaki anlaşmazlık ve çatışma başlayana kadar. Başarısız darbe girişimi, bu çatışmanın yalnızca mantıksal bir uzantısı olmuştur.

Darbe girişimi riyakârlığa ve ikiyüzlülüğe dayalı aynı kolektif düzen söyleminin bir başka boyutunu ibretle izlemimize de vesile oldu. Bugün kendi halkına kurşun sıktığı için "vatan haini" ilan edilen darbecilerin dikkate değer bir bölümü, son bir yıldır Kürt halkına karşı yürütülen kirli savaşın başındaki general ve subaylardan oluşmaktadır. Ve onlar, tam da bu kirli ve kanlı icraatlarından dolayı, darbe girişimine kadar "vatan kahramanı" olarak göklere çıkarılıyorlardı. Oysa aynı kişiler orada da halka kurşun sıkıyor, sıradan insanları katlediyor, tank, top ve helikopter kullanarak kentleri harabeye çeviriyor, bodrumlara sığınmış savunmasız insanları yakarak toplu infaza tabi tutuyorlardı. Bugünkü iktidarın tam onayı ve tüm desteği ile...

REJİM KRİZİNDEN DEVLET KRİZİNE

Darbe girişiminin bir başka önemli sonucu, yıllardır sürmekte olan rejim krizinin bu gelişmeyle birlikte halen sonu belirsiz bir apaçık devlet krizi biçimini almış olmasıdır. Bu kuşkusuz yeni bir durum değildir. Fakat yine de özellikle yeni kirli savaşla birlikte devlette bir bütünlük ve uyum görüntüsü yaratılmıştı. Darbe girişimi bunun ne denli iğreti ve geçici olduğunu göstermekle kalmadı, yarattığı yeni durumla devlette uyum ve güveni neredeyse tümünden yerle bir etti.

Temel kurumlar arası olduğu kadar her kurumun kendi içinde de durum halen budur. Anlı şanlı düzen ordusu fiziki ve moral açıdan acınası hallere düşürülmüştür. Yalnızca binlerce subayını değil, moral gücünü ve tüm itibarını da yitirmiş haldedir. Durumu fırsata çeviren Tayyip Erdoğan iktidarının birbirini izleyen darbeleri yaşanan perişanlığı iyiden iyiye ağırlaştırmaktadır.

Sorun darbeye bulaşmış ordudan da öteyedir. Yargı başta olmak üzere devlet bürokrasisinin tüm alanlarını kapsamaktadır. Binlerce hakim ve savcı, on binlerce memur darbe girişimiyle bağlantılı olarak görevden alınmış, binlercesi tutuklanmıştır. Sonu gelmeyen temizlik üniversitelerden futbol federasyonuna devletin ve kamusal yaşamın tüm alanlarına uzanmaktadır. Çok geçmeden bizzat iktidar partisinin kendi içine de uzanacaktır. Tayyip Erdoğan'a en yakın kurum sayılan MİT üzerindeki koyu kuşku bulutları bile devletin halihazırda içinde bulunduğu durumun vahametini göstermeye yeterlidir.

DİNCİ İKTİDARIN GÜCÜNÜN SINIRLARI

Darbe girişimi, devlet iktidarını ele geçirdiği ve hemen tüm kurumlarda dizginleri elde tuttuğu sanılan dinci gerici odayı Tayyip Erdoğan AKP'sinin bu alandaki gücünün gerçek sınırlarını da ortaya koymuştur. Muhtemeldir ki hazırlığı ayları bulan bu denli kapsamlı bir organizasyondan darbe öncesi saatlere

kadar haberleri bile olamamıştır. Olup bitenler darbe girişimcilerinin iktidarın önde gelen adamlarını pekala etkisizleştirme, hatta imha etme olanaklarına gerçekte sahip olduklarını göstermektedir. Bu akıbetten kurtulmaları öylesine tesadüflere ve darbecilerin izahı güç davranışlarına bağlıdır ki, bunun kendisi darbe girişiminin bir oyun olabileceği, ya da iktidar çevreleri tarafından o sözü çok edilen "üst akıl" tarafından bilinçli olarak "başarısızlığa programlandığı" spekülasyonlarına neden olabilmektedir.

AKP'nin devlet iktidarına hakimiyet alanında bu görüldüğünden çok daha güçsüz konumuna çeşitli açıklamalar getirilebilir. Ama şu kadarı darbe girişimiyle birlikte daha bir netleşmiştir: AKP'nin devlet iktidarına yerleşme yılları, gerçekte AKP'den çok Fethullahçı çetenin devleti ele geçirme sürecine sahne olmuştur. Özellikle polis ve yargı üzerinden bu zaten herkesin malumuydu. 15 Temmuz darbe girişimi bunun asıl ordu üzerinden böyle olduğunu, başta AKP şefleri olmak üzere herkesi şaşkınlığa düşürecek biçimde açığa çıkarmıştır. AKP'nin asıl gücü ve dolayısıyla siyasal meşruiyeti, sahip olduğu önemli seçmen desteğinden geliyordu. Ama ona hükümet olmaktan öte devlet iktidarını ele geçirmek imkanını sağlayan, bizzat Cemaatin dolaysız olarak Amerikan destekli kirli ama cüretli operasyonları olmuştu. 15 Temmuz darbe girişiminin yeni bir düzeyde tescilleştiği gerçek, Fethullahçı çetenin bu işi

AKP'den çok bizzat kendisi için yapmış olduğudur.

DARBE GİRİŞİMİ VE AMERİKAN EMPERYALİZMİ

Darbe girişiminin uluslararası bağlantıları, özellikle de ABD'nin rolü, doğal olarak en çok merak edilen, yaygın tartışmalara ve spekülasyonlara konu edilen bir alan. AKP iktidarı resmi planda açıkça ifade etmekten kaçınsa bile, medyası aracılığıyla darbeden dolaysız olarak ABD'yi sorumlu tutmakta, hedefin Türkiye'yi sonu belirsiz bir iç savaş içinde bölüp parçalayarak güçten düşürmek olduğunu söylemekte, bu çerçevede darbenin püskürtülmüş olmasını "ikinci milli kurtuluş savaşının zaferi" olarak sunmaktadır. Tayyip Erdoğan ise darbe girişimi karşısında Batının kendisine sahip çıkmadığını dozu artan gergin söylemlerle her fırsatta dile getirmekte, bununla Batının gerçekte darbenin başarısını ve dolayısıyla kendisinin saf dışı edilmesini temenni ettiğini de ima etmektedir.

Darbeye girişenlerin başta ABD olmak üzere batılı emperyalistlerin desteğine bel bağladıkları ve başarılı olmak durumunda bunu almayı kuvvetle umdukları yeterince açıktır. Söz konusu olanın Fethullahçı bir darbe olması bile kendi başına bunun böyle olduğunun tartışmasız bir kanıtıdır. ABD ve AB sözcülerinin darbenin akıbeti az çok belli olana kadar açık bir tavır almaktan ka-

çinmaları ise darbecilerin beklentilerinin temelsiz olmadığına bir göstergesidir.

Bütün bunlara rağmen darbe girişiminin karar verici konumdaki emperyalist merkezlerden kaynaklandığını söyleyebilecek durumda değiliz. ABD'nin, ki NATO'dan ayrı düşünemeyiz, Türkiye'de bir askeri darbe için harekete geçirebileceği güçleri salt Fethullah Gülen Cemaati ile sınırlaması mantıktan yoksundur. Bunu böyle düşünmek, ABD emperyalizminin Türkiye'deki imkan ve dayanaklarının gerçek kapsamına gözlerini kapamak demektir. Darbenin arkasında doğrudan emperyalist merkezler olsaydı, bu girişim NATO'ya göbekten bağlı komuta kademelerini kapsar, TÜSİAD burjuvazisinden ve elbette mediasından gerekli desteği alır ve başta Tayyip Erdoğan olmak üzere AKP şeflerini kolayca devre dışı bırakırdı. Daha doğrusu darbe daha baştan buna göre planlanır, hazırlığı buna göre yapılır, zamanlaması buna göre seçilir, böylece başarısı da şansa bırakılmazdı. Oysa tam tersine, darbe esnasında cemaatçiler hariç kimsenin kılını kıpırdatmadığını ve dahası darbenin boşa çıkarılmasına TÜSİAD mediasının özel bir katkı sağladığını biliyoruz.

Yine de bütün bunlar ortada bir Amerikan bağlantısı olmadığı anlamına gelmemektedir. Fetullah Gülen'in ABD'deki kefilisi Henry Barkey darbe gecesi Türkiye'de idi ve bir ötekisinin, Graham Fuller'in de olduğu konusunda ciddi iddialar var. Bu, CIA adına Fethullahçı cemaate nezaret eden ekiptir ve muhakkak ki, önemli bir toplu tasfiye öncesinde onun ne yapmaya niyetlendiğinin tümüyle farkındaydı. Cesaretlendirmiş olmaları da kuvvetle muhtemeldir. Hükümet mediası Afganistan ve İncirlik üzerinden Pentagon bağlantılarını da ileri sürmektedir. İncirlik üssünün darbedeki rolünü buna ilişkin iddialarına dayanak yapmaktadır. Tüm bu konular halen büyük ölçüde karanlıktadır ve ancak spekülasyonlara konu edilebilirler.

Fakat yeterince açık olan, AKP'yi değil ama Tayyip Erdoğan'ı etkisizleştirecek girişimlere başta Batılı emperyalist merkezlerin sempatiyle yaklaşabildiğinin darbe girişimi vesilesiyle açığa çıkmış olmasıdır. Halihazırda ilişkilerdeki gerginliğin asıl nedeni de tümüyle budur. Tayyip Erdoğan'ı huzursuz eden ve özellikle Batılı merkezlerle karşı hırçın söylemlere yönelten, emperyalist Batı dünyasında ne denli yalnızlaştığının ve dahası gözden çıkarıldığına darbe girişimiyle birlikte daha belirgin biçimde açığa çıkmış olmasıdır. Bu, zaten krizde olan ilişkilerin hepten kötüleşmesi, karşılıklı güvensizliğin dip noktayı bulması demektir.

Fakat tam da bu durumun Türkiye'nin kamp değiştirmesine, Atlantik ittifakından kopup Avrasya'daki yerini nihayet almasına hayırlı bir vesile olacağını düşünenler hayal dünyasında yaşıyorlar. Kürt halkına karşı kirli savaş politikası ekseninde Tayyip Erdoğan'ın yanında saf

tutmuş bulunan "ulusalçı" çevreler darbe girişimiyle birlikte bunu daha da ileriye götürmelerini bu türden fantezilerle haklı göstermeye çalışıyorlar. Bu, Türkiye kapitalizminin yapısal özelliklerini, kurulu sermaye düzeninin tarihsel şekillenişini, buradan gelen iktisadi, mali, politik, kültürel, askeri, diplomatik karakterini bilmezlikten gelmektir.

Tayyip Erdoğan Batılı merkezlerle sorunlar yaşayan ve kendine belli bir manevra alanı açmak için Batı dışındaki güç odaklarıyla ilişkiler geliştirmeye yönelen ilk kişi değildir. İktidarının son döneminde Menderes'le başlayıp Demirel'le süren bir tür politik gelenektir bu. Ama bu davranış Türkiye'nin emperyalist Batı dünyası içindeki konumunda herhangi bir değişiklik yaratmamıştır, ilişkilerin doğası gereği yaratamaz da. Bunun emperyalist dünya sistemi içinde olabilmesi, emperyalist güç dengelerindeki köklü değişikliklere, sistemi aşarak gerçekleşmesi ise toplumsal devrime bağlıdır. Bu iki alternatif dışında, mevcut düzen zemininde böyle bir şans kategorik olarak yoktur. Bunu bir yerlerden zorlamaya kalkmak ise yalnızca "beklenen türden" bir darbeye bile davetiye çıkarmak demektir. Bunu en iyi bileceklerden biri de kuşku duymamalıyız ki bizzat Tayyip Erdoğan'ın kendisidir.

Bu konuda son bir nokta. Gözleri Kürt halkının özgürlük ve eşitlik mücadelesine düşmanlıkla kararmış bulunan ve olup bitenlere hep buradan bakmayı bir davranış biçimi haline getirmiş bulunan aynı "ulusalçı" çevreler, ABD, AB ve NATO'nun Türkiye'yi kanlı boğazlaşmalara iterek bölüp parçalamak hesap ve niyeti ile hareket ettiklerini bugüne kadar iddia edegeldiler. Bu çerçevede son darbe

girişimini de buna yönelik kapsamlı bir planın uygulaması saymaktadırlar ve bu konuda iktidar mediasının bir kesiminin propagandası ile tam olarak örtüşmektedirler.

Bu değerlendirmenin en zehirli yanı, sermaye düzeni ve devleti şahsında bugünün Türkiye'sinin, emperyalizmin hizmetinde ve bölge halklarına karşı tarihsel ve güncel olarak üstlendiği değişmez rolü karartmaya çalışmasıdır. Türkiye başta Amerikan emperyalizmi olmak üzere Batı emperyalizmine bin bir bağla bağlıdır. 60 yıldan fazladır NATO üyesidir ve tüm bu tarih boyunca bulunduğu bölgede ona sadakatle hizmet etmiştir. Bunun güncel örnekleri Libya ve Suriye'dir. NATO'nun Libya'yı yıkıma uğratan savaşı Türkiye üzerinden yürütülmüştür. Suriye'yi kanlı boğazlaşmalar içinde tüketen ve bu arada Siyonist İsrail'i bu cephede alabildiğine rahatlatan emperyalist planların birinci dereceden uygulayıcılarından biri de Türkiye olmuştur. AKP ve Tayyip Erdoğan Türkiye'si!

Böyle bir Türkiye'nin, Amerikan emperyalizmi için Ortadoğu'da siyonist İsrail kadar önemli ve birçok bakımdan ondan çok daha işlevli kapitalist bir Türkiye'nin, Kürtler devletleşme imkanı bulsunlar diye Batı emperyalizmi tarafından feda edilebileceğini düşünebilmek için mazlum bir halka karşı düşmanlığı paranoya düzeyine çıkarmış olmak gerekir.

Ve bu aynı Türkiye, AKP ve Tayyip Erdoğan Türkiye'si, emperyalizmin Ortadoğu'nun bağrına saplı hançeri olarak duran Siyonist İsrail'le ilişkilerini yeniden yoluna sokabilmek için daha şu son birkaç ay içinde adeta yırtınmıştır. Zira bunu, iktidar konumuna Batıdan yönelebilecek muhtemel komplolara karşı

en büyük güvencelerden biri olarak görmüştür.

Sorun emperyalizme göbekten bağlı ve "Atlantik İttifakı"na sadakati tartışmasız sermaye Türkiye'sinden gelmiyor. Sorun emperyalizme ve işbirlikçi burjuvaziye hizmet yeteneği hala da tartışmasız AKP'nin kendisinden de gelmiyor. (Abdullah Gül ve Ahmet Davutoğlu gibi adamlar üzerinden yapıldığı bilinen hesaplar bile bunu göstermiyor mu?) Sorun yalnızca AKP'deki Tayyip Erdoğan liderliğinden geliyor. Onun emperyalist dünya için artık yorucu olmaya başlayan dengesiz ve kendi ifadeleriyle "öngörülemez" davranış çizgisinden geliyor. Emperyalizmin adamlarının Tayyip Erdoğan'ı tehditler eşliğinde istifaya çağırmaları, böylelikle işleri tatlılıkla hal yoluna koymayı umabilmeleri bile bunun bir kanıtıdır. Tayyip Erdoğan'ı sarayına kapatarak geri plana itme potansiyeli taşıyan 7 Haziran seçim sonuçları karşısında duyulan büyük sevinç ve rahatlama bile bunun bir kanıtıdır.

Son darbe girişimi kendisine yeterli bir korku ve dolayısıyla ders verebildiyse eğer, işleri yeni bir dengede ve hiç değilse bir süreliğine yine Tayyip Erdoğan'ın kendisiyle götürmek tercihi de bunun çok geçmeden ortaya çıkacak yeni bir kanıtı olursa buna da şaşırırmamak gerekecek. Kuşku duyulmasın ki Tayyip Erdoğan'ın halihazırdaki bir dizi hamlesi tam da bu olanağı elde etmeye yöneliktir. Ve kestirmeden ekleyelim ki ona şu sıra bu doğrultuda en büyük yardımı sunan da işbirlikçi burjuvazinin TÜSİAD eksenli kesimidir.

KRİZİN FIRSATA ÇEVİRİLMESİ

Tayyip Erdoğan ve partisinin başarısız darbe girişiminin ardından oluşan özel ortamı büyük bir fırsata çevirmek, bunu iktidar konumunu pekiştirmenin ve kendi yeni devlet düzenini kurmanın bir olanağı olarak kullanmak niyet ve çabasında olduğu gerçeği üzerinde gereğince duruluyor. Krizi fırsata çevirmeye yönelik bu çabanın öncelikli alanlarından birinin

“Yeterince açık olan, AKP'yi değil ama Tayyip Erdoğan'ı etkisizleştirecek girişimlere başta Batılı emperyalist merkezlerin sempatiyle yaklaşabildiğinin darbe girişimi vesilesiyle açığa çıkmış olmasıdır. Halihazırda ilişkilerdeki gerginliğin asıl nedeni de tümüyle budur.”

uluslararası ilişkiler olduğunu vurgulamış bulunuyoruz. Tayyip Erdoğan ele geçirdiği fırsatı, öncelikle kendini ABD ve AB nezdinde ve üstelik bu kez tüm ulusun meşru ve tartışmasız lideri olarak pazarlamak için kullanıyor. İçeride düzen muhalefetiyle estirilen barış ve uzlaşma havasının, laik ve Kemalist kesimlere yönelik sembolik jestlerin en öncelikli hedefi denebilir ki tam da dış ilişkiler alanıdır. Bunu dışarıdaki zayıflığı içerideki bu manevralarla dengeleme çabası olarak niteleyenler haklı bir noktaya işaret etmiş oluyorlar.

Fakat bu aynı zamanda içeride ortaya çıkmış bulunan zayıflığı da dengeleme çabasıdır. Bu nedenledir ki OHAL ile elde etmiş bulunduğu olanağı halen en öncelikli hedefler üzerinde yoğunlaştıran Tayyip Erdoğan iktidarı şu aşamada hedef genişletmemeye çalışmaktadır. Darbelelerini cemaati her alanda temizlemeye ve bu arada köklü kurumsal düzenlemelerle düzen ordusunu denetim altına almaya odaklanmaktadır. 15 Temmuz'dan beri artan kayıplara rağmen henüz Kürt halkı üzerinden savaş naralarına yönelmemesi de bu politikanın bir yansımasıdır. Bu sinsi ve tehlikeli manevraların yararını da fazlasıyla görmektedir. Düzen muhalefeti yedeğe alınmış durumdadır. Düzen medyası neredeyse koro halinde her bakımdan iktidarın hizmetindedir.

Fakat darbe girişiminin yarattığı krizi fırsata çeviren yalnızca AKP iktidarı değildir. Özellikle TÜSİAD burjuvazisi de kendi yönünden benzer bir çaba içindedir. 7 Haziran sonrasında emperyalist merkezlerle birlikte AKP-CHP bileşenli bir "büyük koalisyon" peşinde idiler. O zamanki hedef Tayyip Erdoğan'ı geri plana itmek ve birikmiş sorunları parlamentoda güçlü bir mutabakatla çözüm yoluna sokmaktır. Şimdi ise darbeye karşı çıkmış olmanın güveniyle ve darbeden sıyrılmış olsa bile zayıflığı açığa çıkmış, bu nedenle de uzlaşmaya açık görünen Tayyip Erdoğan liderliğinde bir "milli mutabakat" durumu yaratmaya çalışıyorlar. CHP'nin Tayyip Erdoğan ile ilişkilerini hızla yumuşatması aynı zamanda bu eğilimi görmüş olmasından dolayıdır.

Darbe girişimiyle birlikte oluşan yeni güç dengesi ortamında yaşanan bu gelişmeler günden güne daha bir açıklık kazanacak ve üzerinde bundan sonra nasılsa durulacaktır. Şimdilik şu kadarını söylemekle yetinelim: Darbenin baş hedefi olan ve bunun sağladığı mağduriyeti en iyi biçimde kullanarak, krizi kendi dinci rejimini nihayet kurabilmenin bir fırsatına çevirmeye çalışan Tayyip Erdoğan ve şürekasının halihazırdaki hummalı faaliyeti yanıltıcı olmamalıdır. Dinci darbe girişiminin açığa çıkardığı devlet krizi tüm dengeleri bozmuştur ve bu beraberinde yeni saflaşmaları, yeni güç ilişkilerini ve elbette çatışmalarını getirecektir. Tayyip Erdoğan iktidarının halihazırdaki girişimleri kısa dönemli olarak ona belli bir güç kazandırıyor gibi görünse bile gerçekte

bunlar normalleşmeyi sağlamak bir yana yıllardır sürmekte olan rejim krizini daha da derinleştirecek türdendir.

DARBE VE SOL HAREKET

Darbe girişimi devrimci ve sosyalist olmak iddiasındaki solun zayıflıklarının görülmesine yalnızca yeni bir vesile oldu. Solun bu kesiminin belirgin biçimde güçsüz, olayların gidişini etkileyecek toplumsal dayanaklardan ve bu türden sarsıntılara dayanıklı örgütsel yapılardan yoksun olduğunu görebilmek için darbe girişimine gerek yoktu. Yine de olup bitenler bu yapısal zayıflıkların anlamını ve ağır yıkıcı sonuçlarını daha iyi değerlendirebilmek için yararlı bir vesile olmuştur.

Kuşkusuz bunlar çözümü kısa dönemli sorunlar değildir. Ama doğru devrimci bir perspektifiniz ve buna uygun bir pratik yöneliminiz yoksa eğer aradan yıllar geçse de sonuç değişmez. Perspektif sorunundan hiçbir biçimde genel teorik bakış açısını, programı ya da devrimci bir stratejiyi kastemiyoruz. Bunlar kuşkusuz çözümü temel önemde sorunlardır; ama gereklerini pratikte tüm mantıksal sonuçlarına götürebilmek kesin şartıyla.

Dün olduğu gibi bugün de en hayati ve çözücü halka devrimci sınıf yönelimidir, devrimci bir sınıf hareketinin gelişimi için varını yoğunu ortaya koyabilmektir. Bugünün Türkiye'sinde devrimci bir programın ve stratejinin anlam bulabileceği, devrimciliğin tutunabileceği, kendini üretebileceği, güç yaratabileceği ve dolayısıyla olayların gidişatını etkileme olanağı kazanabileceği biricik alan burasıdır. Sınıflar mücadelesi buradan geliştirilebilir, devrimci sınıf mücadelesi zemini

ancak ve ancak buradan kazanılabilir. Bunun dışındaki tüm diğer alanlar sizi yalnızca toplumun modern eğilimli arburjuva katmanlarına, onların bu düzenin temelleri ve temel kabulleriyle kolayca bağdaşabilecek hassasiyetlerine götürür. Bundan da reformizmin her biçimi çıkar, ama devrimcilik asla.

Kendisine yönelen darbenin boşa çıkarılmasını bir karşı darbeye çevirmek yönelimi ve çabası içindeki bir dinci gerici iktidara karşı acil mücadele görevleri düşünüldüğünde burada tartıştığımız sorunlar fazla genel ve uzun vadenin konusu gibi görünür.

Fakat sorun da tam olarak budur. Yapısal zayıflıklarımızın kısa dönemli çözümleri yazık ki yoktur. Stratejik çözümlüğü olan yönelimler içinde olunmadıkça, güncel gelişmelere kendi içinde taktik yönelimlerle devrimci yanıtlar üretebilmek olanağı da yoktur. Bu bir açmaz olmaya devam eder ve bu durumda olanları düzen

çatlaklarından yararlanma adı altında burjuva politikasının şu veya bu kulvarında saf tutmaya mahkum bırakır. Halihazırdaki "en geniş demokrasi cephesi" söylemleri, "darbe mekanizmasına karşı barış" yönelimi, laiklik savunusu vb. konum ve tutumlar bunun bir yansımasıdır.

Değerlendirmelerinin bu yönü kamuoyuna fazlaca yansıtılmamış olsa bile siyasal sürecin muhtemel seyri kapsamında Tayyip Erdoğan'ı bertaraf etmeye yönelecek Amerikancı bir askeri darbe, TKİP V. Kongresi'nin önemli tartışma temalarından biriydi. Ve kamuoyuna yansımış bulunan şu türden değerlendirmeler, tam da böylesi gelişmelere devrimci yanıtlar geliştirebilmek kapsamında ortaya konulmuş, partimiz de dahil devrimci

olmak iddiasındaki sol hareketin bu konudaki güncel açmazları vurgulanmıştı:

"... Mevcut krize devrimci alternatif geliştirmek, kuşkusuz programatik ve stratejik bir çerçevede, ama tümüyle pratik bir sorundur. Ortaya koyduğunuz çözüm alternatifinin pekala bir toplumsal mantığı, bir sınıfsal karakteri olabilir. Ama bu da kendi başına hiçbir şeyi çözmez. Asıl önemli ve tayin edici olan, bu çizginin toplumsal hayatın içinde kendi gerçek dayanaklarından güç alabilmesidir, maddi sınıfsal bir temel üzerinde ete kemiğe bürünebilmesidir. Bu olmadığı sürece sözünüzün gerçek siyasal yaşam içinde bir yeri, bir etkisi, işlevi olamaz. Ya elleri böğründe kalırsınız, ya da ne edip edip olayları etkilemek adına gerçekte başka güçlerin eklentisi haline gelirsiniz, onların çözüm çizgisinin dolgu malzemesi olursunuz. Ayaklarınızı temsil etmek iddiası taşıdığınız toplumsal alana basmadıkça, sırtınızı salt en ileri kesimleri şahsında da olsa devrimci bir sınıfa dayamadıkça, sınıf mücadelesi sürecindeki desteğini buradan alan bir siyasal güç odağı haline gelmedikçe, güncel krizlere pratik değeri olan çözümler sunamazsınız..." (TKİP V. Kongresi Açılış Konuşması... / Parti, Sınıf ve Siyasal Mücadele)

Halen güçlü ve etkili bir dinsel gerici odağı olan AKP'nin, son gelişmelerden de en iyi biçimde yararlanarak, başarısız dinci faşist darbeyi başarılı bir başka dinci faşist darbeye çevirmek çabasının göğüslenmesi kuşkusuz acil bir güncel görevdir. Ama gerçekten devrimci olan bir parti, bu çabaya kendi yönünden en anlamlı katkısını, kendi bağımsız devrimci konum ve kimliğini koruyarak ve kendi stratejik yönelimleri doğrultusundaki çabalarını yoğunlaştırarak sunabilir ancak. Öteki her şey şu veya bu burjuva siyasal yönelimin eklentisi olmaktan öte bir anlam taşımaz.

EKİM

(Türkiye Komünist İşçi Partisi Merkez Yayın Organı Ekim'in Ağustos 2016 tarihli 303. sayısından alınmıştır...)

“Zorunlu BES” meclisten geçti, “Türkiye Varlık Fonu” uygulaması da kapıda...

Sermayenin krizi emekçilere fatura ediliyor!

Bireysel Emeklilik Sistemi'ne (BES) otomatik katılım uzun süredir sermaye devletinin gündemindeydi. Darbe girişiminin ardından yaşadığı krizi fırsata çevirmenin yollarını arayan AKP iktidarı bu süreçte BES'i hayata geçirmek için attığı adımları da hızlandırdı. Sermayenin yaşadığı krizi hafifletmek için can simidi işlevi görecektir “zorunlu BES” uygulamasını “Türkiye Varlık Fonu”nun kurulması ile birlikte geçtiğimiz günlerde gündemine almış oldu. Türkiye Varlık Fonu'nun kurulması ve BES'e otomatik katılımı sağlayacak “Bireysel Emeklilik Tasarruf ve Yatırım Sistemi Kanunu'nda Değişiklik Yapılmasına Dair Yasa Tasarısı” TBMM Genel Kurulu'nda kabul edildi. Türkiye Varlık Fonu ile ilgili düzenlemelerin ise oluşturulacak alt komisyonda yeniden değerlendirilmesi kararlaştırıldı.

Başbakan Yardımcısı Nurettin Canikli'nin “Bu düzenleme ile 10 yıllık dönemde 90 milyar liralık bir tasarruf oluşturulacak” diyerek hedef koyduğu “zorunlu BES” uygulamasının ayrıntıları şöyle:

- 45 yaşın altındaki tüm çalışanlar 1 Ocak 2017 tarihi itibarı ile BES'e otomatik olarak dahil edilecek. Mevcut BES'te bulunan fon yönetim ücreti ve giriş ücreti alınmayacak, ancak yıllık aidat alınacak. Model olarak alınan Yeni Zelanda örneğinde patron katkısı da mevcut, ancak meclise sunulan yasa tasarısında böyle bir katkıdan bahsedilmiyor.

- Zorunlu BES'te biriken sistemden tam anlamıyla yararlanmak için en az 10 yıl sistemde kalmak ve 56 yaşında emekli olmak şart koşuyor.

- Mevcut bir BES'e dahil olanlar, zorunlu BES'e de dahil edilecek. Böylece mevcut bir BES'e dahil olanlar için bir karmaşa yaşanacak.

- Mevcut BES uygulamasında olan %25 devlet katkısı, zorunlu BES'te de

olacak. Buna ek olarak zorunlu BES'te devletten 1000 TL 'bonus' alınacağı ve bunun gelecek yıl devlet tarafından BES hesaplarına yatırılacağı ifade ediliyor. Ancak bunu tam olarak çekebilmek için 10 yıl sistemde kalma ve 56 yaşında emekli olma şartı var. Üç yıldan önce sistemden çıkanlar devlet katkısını alamayacak. Sistemde 3-6 yıl arasında kalanlar katkının %15'ini, 6-10 yıl arasında kalanlar ise ancak %35'ini alabilecek.

- Zorunlu BES uygulaması ilk gündeme geldiğinde dillendirilen 6 ay zorunlu olarak sistemde kalma ve BES için asgari ücretliden 100 TL kesinti yapılmasının tepki çekmesi üzerine meclise sunulan yasa tasarısında bu zorunlulukların törpülediği dikkat çekmekte. Yeni tasarıya göre isteyenler 2 ay içerisinde BES'ten çıkabilecek. Yapılacak kesinti için ise minimum miktar net olarak ifade edilmese de 50 TL civarında bir kesinti olacağı söylenmekte.

- Zorunlu BES uygulaması ile ilgili en önemli ayrıntı olan fonların nasıl yönetileceği ile ilgili hala net bir açıklama yok. Ancak yapılan tahminler en fazla beş büyük BES şirketinin fonları yöneteceği yönünde.

Türkiye Varlık Fonu'nun kuruluş amacı iktidar temsilcileri tarafından “stratejik, büyük ölçekli ve ülkenin gelişmesine katkı sağlayacak yatırımlara uzun vadeli ve düşük maliyetli finansman oluşturmak” olarak tanımlanırken, ayrıntıları ise şöyle:

- Ekonomi Bakanı Naci Ağbal fonun en önemli kaynaklarına işaret ederek fondan beklentilerini şöyle ifade etmekte: “Özellikle halihazırda pasif vaziyette olan birtakım kamu kaynaklarını harekete geçirerek, bunları bu varlık fonuna devredebiz. Bu suretle oluşturacağımız kaynakla Türkiye'nin büyümesine katkı yapacak yeni bir fon kuruyoruz. Bu bir

tarafından piyasalardaki dalgalanmaları azaltmaya yardımcı olurken diğer taraftan Türkiye'nin mega projelerine önemli bir itici güç olacak.”

- 2005 yılından itibaren dünyada onlarca yeni fon yaratıldığı, dünyanın en büyük 15 ulusal varlık fonunun 11 trilyon dolara yakın kaynağı bulunduğu ifade edilirken, Türkiye Varlık Fonu'nun da ülke fonları içerisinde ilk 20'ye girmesi hedefleniyor.

- Deniz Bank Özel Bankacılık Sermaye Piyasası Araçları Yönetmeni Orkun Gödek ise fonun kaynak yaratma konusunda sıkıntı yaşamayacağını belirterek fonun kaynakları ile ilgili şu açıklamayı yapmakta:

“Özelleştirme gelirleri, bütçe fazlası, Tasarruf Mevduatı Sigorta Fonu (TMSF) gibi fonlardan devrolunan nakitler ile yurtiçi ve yurtdışı piyasalardan borçlanma gibi durumlar dikkate alındığında, kaynak yaratımında sorun olmayacağını düşünüyorum. İlerleyen dönemlerde vatandaşların da yatırım yapabildiği farklı durumlardan söz edebiliriz. Şayet iyi getiri sağlandığı ve ülkenin önemli altyapı

projelerinde ucuz borçlanma imkanının yaratıldığını görürsek yurtiçi tasarruf bilincinin oluşması sürecine de katkıda bulunabilir.”

Ayrıntıları netleşmeye başlayan “zorunlu BES” ve “Türkiye Varlık Fonu” uygulamaları incelendiğinde sermayenin yaşadığı krizi aşması ve yeni kaynaklar yaratılabilmesi için hazırlanmış projeler olduğu görülmekte. Türkiye Varlık Fonu ile ilk etapta kamu kaynaklarının sermayeye peşkeş çekilmesi için altyapı oluşturulurken, ilerleyen dönemde bu süreçte işçi ve emekçilerin de çekilmesi hedeflenmekte.

Zorunlu BES'le ise patronların yük olarak gördüğü kıdem tazminatının yok edilmesi ve kamu çalışanları için bir avantaj olan kamudan emekliliğin bitirilmesi için adımlar atılmış durumda. Ayrıca zorunlu BES'le yaratılacak tasarrufun fon şirketleri aracılığıyla sermayenin kullanımına açılacağı aşikar. Kısacası sermaye devleti işçi ve emekçilerin ellerinde kalan son kırıntıların alınması ve kamu kaynaklarının talanı için kolları sıvamış bulunuyor.

Sınıf devrimcileri mücadeleye çağırdı

COLİN'S'TE BİLDİRİ DAĞITIMI

Çerkezköy yolu üzerinde kurulu Colin's fabrikasındaki 16-24 saate varan zorunlu mesailere, ücret gasplarına ve diğer sorunlara karşı DEV TEKSTİL broşür hazırladı. Sorunlara yönelik çözüm yollarının yanı sıra “iş yasasındaki haklar nelerdir” başlığının yer aldığı broşürde örgütlenme çağrısı yapıldı.

Colin's işçilerinin servislere bindiği çeşitli noktalarda hem sabah vardiyası,

hem de öğle vardiyası işçilerine dağıtım yapıldı. İşçiler gün boyu fabrikada broşür üzerine tartıştı. Fabrika yönetimi dağıtımın yapıldığı gün işçileri mesaiye bırakmayarak iyi bir imaj bırakmaya çalıştı.

ESENYURT'TA METAL İŞÇİLERİNE MÜCADELE ÇAĞRISI

İstanbul Esenyurt'ta Metal İşçileri Birliği (MİB) çalışanları 2 gün boyunca

yaptıkları Metal İşçileri Bülteni dağıtımlarıyla metal işçilerini mücadeleye çağırdı. Bültenin son sayısı Kiraç sanayideki fabrikalara dağıtıldı. Dağıtımlar saat 16.00, 18.00 ve 19.30'da vardiyadan çıkan Bıçakçılar, Pressan, Öztiryakiler ve Erdoğanlar metal fabrikalarında çalışan işçilere ulaştırıldı.

Bültenlerle beraber ayrıca “Ne darbe, ne OHAL, ne kölelik düzeni” başlıklı MİB imzalı bildirimler de işçilere ulaştırıldı. Dağıtımlarda işçilerle kıdem tazminatı ve darbe üzerine sohbetler edilerek işçilerin bu çatışmanın bir tarafı olmadığı,

kurtuluşun kendi gelecekleri için mücadelede olduğu vurgulandı.

SALDIRILAR TEŞHİR EDİLDİ

OHAL koşulları ile işçi ve emekçilerin gericiliğe mahkum edilmesine karşı Kartal'da duvar gazetesiyle saldırılar teşhir edildi. Sınıfa dönük saldırılar Kartal merkezde otobüs duraklarına yapılan duvar gazeteleriyle gündemleştirildi. Duvar gazetesinde kiralık işçilik, kıdem tazminatının gaspı planı ve bireysel emeklilik sistemi üzerinde duruldu.

TEDİ'de direnen işçilerle konuştuk...

“Aynı sınıftayız aynı yolda yürüyoruz”

Ağır çalışma koşullarına karşı Limter-İş Sendikası'na üye olan TEDİ işçileri, işten atma saldırısıyla karşılaştı. TEDİ'nin Topkapı ve Tuzla'daki deposundan işten atılan işçiler 2 Ağustos'ta direnişe geçtiler. 10 Ağustos günü Tuzla'daki depo önünde işçilerin kurduğu direniş çadırı ise polis tarafından "OHAL var" denilerek kaldırılmak istendi. Topkapı'daki direniş alanında ise hala çalışmakta olan işçiler öğle arasında sloganlarla direnişteki arkadaşlarına destek veriyorlar. Çevrede çeşitli sektörlerden çalışan işçiler de direnişe desteklerini ifade ediyorlar. Direnişlerinde 1 haftayı geride bırakan direnişçi işçiler Erkan Çetin, Rahman Candemir ve hala çalışmaya devam eden Erhan Ant ile süreçleri üzerine konuştuk:

-Sendikalaşma süreci yaşadınız. Neden sendikalaşmaya ihtiyaç duydunuz?

-Erkan Çetin: Hakkımız yeniyor burada. Adam ayırıyorlar. Kendi adamlarına belli bir ikramiye veriyorlar. Kendi adamlarını mesaiye bırakıyorlar.

-Peki ne gibi koşullarda çalışıyordunuz, maaşınız nasıldı?

-Erkan Çetin: Asgari ücretle çalışıyoruz. Havalandırma sistemi yok. Dağıtım bölümünde çalışan arkadaşlarımız buram buram ter içinde kalıyorlar. Havalandırma sistemi istiyoruz, oraya ufak bir aspiratör takıyorlar. "Siz bizden havalandırma sistemi istediniz işte yaptık" diyorlar. Ama havalandırma sistemi değil ufak bir pervane yapıyorlar. Maaşımızın düzelmesini istediğimiz için de sendikalaştık.

-Sendikalaşmaya başladıktan sonra nelerle karşılaştınız?

-Erkan Çetin: Doğal olarak üzerimize yapılan baskılar arttı. Kamera sistemleri çoğaldı. İşten atılan arkadaşlarımız oldu, içinde biz de varız zaten bunun.

-Siz atıldıktan sonra içerideki tablo nedir?

-Erkan Çetin: İçeride sendika üyesi olan arkadaşlarımız var zaten. Şu an on-

lara hala baskı yapılıyor, işten kendi isteği ile çıksın diye. Daha çok baskı altında kalıyorlar şu anda içeride. Ve sendika üyesi olmayan kişiler de bu durumdan rahatsız. Kendileri de çalışma ortamlarından rahatsız.

-1 haftadır direniştesiniz, işten atıldınız. Peki direniş sürecindeki talepleriniz neler, nasıl bir tabloyla karşılaşıyorsunuz, çevredeki işçilerin tepkileri nasıl oluyor?

-Erkan Çetin: Şu anda çevreden aldığımız tepki hep olumlu yönde. Herkes bize destek oluyor. Taleplerimiz ilk önce işten çıkarılan arkadaşlarımızın işe geri alınması. Ondan sonra çalışma ortamımızın insanca, şartların, maaşların biraz daha düzgün şekilde olmasını istiyoruz. Mesainin düzenli olmasını istiyoruz. Belli kişilerin kalmasını istemiyoruz, herkes kalsın istiyoruz. Herkes evine bir ekmek götürme derdinde burada.

-Diğer işçilere, emekçilere bir çağrın var mı?

-Erkan Çetin: İşçilere çağrım, bir olalım, birlikte kuvvet doğar diyorum. Çalışan arkadaşlarımıza Allah yardım etsin diyorum.

-Bir haftadır direniştesiniz. Sürecinin hakkında neler söylemek istersiniz?

-Rahman Candemir: Tuzla ve Topkapı'da işten çıkartılan elemanlarımızın geri alınmasını istiyoruz. Çalışma şartlarının iyileştirilmesini istiyoruz, herkesin eşit olmasını istiyoruz. Ayrımcılık yapıldığından dolayı bu şekilde yürümez.

-Neden sendikalaşma ihtiyacı duydunuz?

-Rahman Candemir: Biz baktık işyerinde haksızlık var. Adam ayırmaca, kayırmaca var. Birine verip birine vermeme var. Biz de bu yüzden sendikalaşmaya karar verdik arkadaşlarla, direnişe geçtik. Geçen hafta olsun bu hafta olsun atılan arkadaşlarımız oldu Tuzla depodan, Topkapı depodan.

-Çalışma koşullarınız, maaşlarınız nasıldı, ihtiyaçlarınızı karşılamaya yetiyor muydu?

-Rahman Candemir: Çalışma koşullarımız çok kötüydü diyebilirim. İçeride havalandırma sistemi yok. Hamam, sauna gibi diyebilirim yani o derece sıcak, terliyorsun. Nefes alınmıyor daha doğrusu. Çalışma şartlarının iyileştirilmesini istiyoruz. 2 haftalık ücret kestiler bütün arkadaşlarımızdan. Onların geri iade edilmesini istiyoruz.

-Diğer işçilere, emekçilere bir çağrınız var mıdır? Sendikalaşmanın nasıl olduğunu düşünüyorsunuz?

-Rahman Candemir: Birlikten kuvvet doğar, bırakmasınlar demek istiyorum. Sonuçta onlar da emekçi biz de emekçiyiz. Aynı sınıftayız yani, aynı yolda yürüyoruz. Onlar da çalışan biz de çalışıyoruz.

-Kaç yıldır burada çalışıyorsunuz?

-Erhan Ant: Ben TEDİ'de iki buçuk senedir çalışıyorum. Burada çalışma koşulları hiç sağlıklı değil iş güvenliği açısından. Bir de çalışma koşullarımız çok ağır olduğu için burada nefes almakta bile zorlanıyoruz. Biz bunları yöneticilere bildirdik. Hiçbir şekilde bir işlem yapılmadı. Anayasa benim, her şeyi ben koyarım, ben uygulayım, ben yaparım mentalitesi var. Bu mentaliteye göre burada düzen kurulmaya çalışılıyor. Biz buna tepkimizi gösteriyoruz. Toplantılar yaptık. Ama gelin görün ki bizim sendikali arkadaşlarımızdan Topkapı'dan üç kişi çıkarıldı, Tuzla depodan 13 kişi çıkardılar. Ayrıca 9 Ağustos'ta 8 tane kadın arkadaşımız mesaj yoluyla Tuzla depoda işten çıkarıldı. Tuzla depoda bugün de direniş çadırımızı kaldırmaya çalıştılar. Polis de çağrıldı, bize tehdit yollu mailler attılar. Biz bunlara hiçbir zaman aldırmayacağız. Hiçbir zaman da yılmayacağız. Mücadelemize sonuna kadar devam edeceğiz. Arkadaşlarıma olan güvenim tam. Biz sonuna kadar direneceğiz ve bunu kazanacağız. Buna inanıyorum.

-İçeride hala sendikali olup da çalışmaya devam edenlere dönük baskılara dair ne diyebilirsiniz?

-Erhan Ant: Biz oturma eylemi yaptık yaklaşık 14 gün. Biz bu oturma eylemini gerçekleştirdikten sonra Anayasa'da geçen işten kaçınma maddesine dayanarak, bizim evlerimize ihtarlar geldi, tehditler geldi. İşte, çalışacaksınız, çalışmazsanız işten atarız gibi tehditler yapıldı bize. Baskılar yapıldı, mobbing uygulandı. Her yere kamera taktılar ama içeriye bir havalandırma yapamadılar. Şirketin buna gücü yetiyor, havalandırmaya yetmedi. Ayrıca oturma eylemi yaptığımız günlerin maaşlarını da bizden kestiler. Defalarca belirtmemize rağmen hiçbir yönetici bizimle oturup konuşmadı. Sadece bizim arkadaşlarımızın kafalarını karıştırıp, sendikadan nasıl çıkarabiliriz, sendikayı nasıl engelleyebiliriz? Ben sana 100 lira zam yapacağım sen sendikadan çık gibi laflar oldu, bunu yöneticiler yaptı. Bir arkadaşımızı bu yüzden kaybettik. E-Devlet şifresiyle girerek sendika üyeliğinden çıkardılar.

Çok inanılmaz bir mobbing var. Şu an çalışıyoruz, üzerimize düşmanca bakan arkadaşlar var ki bunların hepsi işçi olduklarını unutuyorlar. Ve bunlar da her sene ikramiye, primini alıyor. Bize katılmadılar, bize hep düşmanca baktılar, patronun yolundan gittiler.

-Çevredeki işçilerden destek nasıl?

-Erhan Ant: Matbaacıardan bazen arkadaşlar buradan geçiyor desteklerini veriyorlar. Geçen araçlar, insanlar, yan taraftaki hastanede çalışan kadın arkadaşlar oradan çıkıp bize alkış tutuyorlar, bize destek oluyorlar. Hepsine teşekkür ediyoruz bize destek veren. Ve herkesin de desteğini istiyoruz. Gerçekten çok ihtiyacımız var. Bu zamanda insanların bu konuda bize destek olmalarını rica ediyoruz. Bize destek olurlarsa biz bu savaşı daha çabuk kazanırız.

İşçiler OHAL'e rağmen, hak gasplarına karşı direniyor

Darbe girişiminin ardından sermaye devletinin dümenindeki gerici iktidarın OHAL yasaklarına, işten atma saldırılarına karşın işçiler; grev ve direnişlerle karşılaştıkları saldırıları bertaraf etmeye, hakları ve gelecekleri için mücadeleyi büyütme devam ediyor.

AKSA ELEKTRİK'TE KAZANIM

Elazığ'da bulunan AKSA Elektrik firmasında çalışan işçilerin maaşlarının ve yemek ücretlerinin iyileştirilmesi ve işten atılan arkadaşlarının işe geri alınması için başlattıkları direniş sonuç verdi.

İşçiler eylemlerinin 3. gününde OHAL bahanesiyle ve 30 günlük gözaltı uygulanacağı tehditleriyle gözaltına alınmıştı. Fakat kararlı duruşunu sürdüren işçiler patrona geri adım attırdı. Talepleri patron tarafından kabul edilen işçiler 4 Ağustos akşamı işbaşı yaptılar.

TARİŞ ÜZÜM İŞLETMESİNDE GREV

Manisa'nın Alaşehir ilçesindeki Tarış Üzüm İşletmesi ile Öz Gıda-İş Sendikası arasındaki Toplu İş Sözleşmesi (TİS) görüşmeleri uyuşmazlıkla sonuçlandı. 8 ay süren TİS görüşmelerinde işçiler çalışma koşullarının iyileştirilmesi ve 100 TL zam talep ederken, patron 40 TL zam ve sosyal haklar için de yüzde 10 zam teklif etti.

Talepleri kabul edilmeyen işçiler 8 Ağustos'ta fabrika önünde greve başladı. 320 işçinin mevsimlik olarak çalıştığı fabrikada büyük bölümünü kadın işçilerin oluşturduğu 260 işçinin greve katıldığı belirtildi.

İşçiler taleplerini elde edene kadar grevlerini sürdüreceklerini belirtiyor.

AVCILAR'DA DİRENİŞ 100 GÜNÜ AŞTI

CHP'li Avcılar Belediyesi bünyesindeki taşeron firmada çalışan temizlik işçile-

ri, Türk-İş'e Bağlı Belediye-İş Sendikası'na üye oldukları için 9 Nisan 2016 tarihinde işten çıkarıldı.

2 Mayıs'ta belediye binası önünde direniş çadırı açan işçiler, direnişlerinin 100. gününü 10 Ağustos'ta geride bıraktılar.

İşçiler direnişleri boyunca yaptıkları çeşitli eylemlerle sendikalı olarak işlerine geri dönmek için seslerini yükselttiler.

Öte yandan CHP'li belediyenin direniş karalamak için manipülasyon çabalarının yanı sıra OHAL ilanının ardından çadırın kaldırılması dayatmasıyla da karşılaşan işçiler, tüm baskı, tehdit ve engelleme girişimlerine rağmen direnişlerini kararlılıkla sürdürüyorlar.

ŞİŞLİ BELEDİYESİ'NDE DİRENİŞ

Şişli Belediyesi'ne ait Kent-Yol AŞ bünyesinde 10 yıldır çalışan Nilüfer Parlar, karşılaştığı keyfi işten atma saldırısına karşı 1 Ağustos'ta başlattığı direnişini sürdürüyor.

Genel-İş Sendikası İstanbul 3 No'lu Şube üyesi olan Parlar, 27 Nisan 2016 tarihinde aldığı 9 günlük hastane raporunun sahte olduğu iddiasıyla 31 Mayıs'ta işten atıldı. Ancak raporun gerçek olduğu ispatlanmasına karşın, Parlar'ı sürekli olarak "geri alacağız" diyerek oyalayan belediye yönetimi hiçbir adım atmadı.

Bu oyalama karşısında işine geri dönmek isteyen Parlar belediye önünde başlattığı direnişin 24 saat boyunca devam ettiğini, gün içinde sendika üyesi diğer işçilerin de kendisini yalnız bırakmadığını söyledi. Parlar, raporun bahane olduğunu TİS sürecinde düşük zam dayatmasına tepki gösterdiği için işten atıldığını belirtti.

TİS görüşmelerinin belediyenin dayatmalarıyla sonuçlandığını belirten Parlar, üstelik bütün işçilerin TİS'ten doğan 5 aylık maaş farklarının da hâlâ verilmeyeceğini söyledi.

Parlar, işine geri dönene ve üzerine atılan "sahtekarlık" suçlaması telafi edilene kadar direnişini sürdüreceğini vurguladı.

EKORAMA İŞÇİLERİ'NDEN TOPLANTI

Adana Ekoroma'da 21 Temmuz'dan beri direnişlerini sürdüren işçiler, 8 Ağustos'ta süreç hakkında bilgilendirme toplantısı yaptılar. Çukurova Gazeteciler Cemiyeti'nde yapılan basın toplantısında Ekoroma direnişçisi basın metnini okudu.

Basın metninde işçilerin yaşadığı muhatap belirsizliği üzerinde duruldu. Kasım 2015'te kayyım devredilen mağazada, daha önce patronun tedbir bahanesiyle gasp ettiği 2 aylık ücretlerinin kayyımın ardından 4 aya çıkarıldığı dile getirildi.

İşçiler kayyım ve vali ile yaptıkları görüşmelerden bir sonuç alamadıklarını, patron Halil İzlemek'in işçi çıkartmaya başladığını belirtti. Ayrıca haklarını alana kadar Ekoroma'nın Turgut Özal bulvarı Esentepe şubesi önündeki direnişin süreceği vurgulandı.

ERDEMİR'DE TİS'TE 2. OTURUM

Ereğli Demir ve Çelik Fabrikaları (Erdemir) bünyesindeki 4 bin 700 işçiyi ilgilendiren 26. dönem TİS görüşmelerinde 2. oturum 8 Ağustos'ta yapıldı.

Gerçekleştirilen TİS oturumlarında 21 maddede anlaşma sağlanırken, görüşülen bir maddenin ise ertelendiği belirtildi. Bir sonraki görüşme 25 Ağustos tarihinde yapılacak.

Türk Metal Sendikası'nın işçilerle yaptığı anket neticesinde işçilerin büyük çoğunluğunun 2 yıllık sözleşme ve zamların 6 aylık dilimlerde yapılması talepleri öne çıktı.

FORD OTOSAN'DA İŞÇİLERDEN TEPKİ

Ford Otosan'da maaş gününde işçilerin hesabına paralar eksik yatırıldı. Ford Otosan işçilerinin ifadelerine göre maaşlarda 800-900 liralık kesinti ile maaşlar yatırılmış durumda.

İşçiler duruma öfkelenirken, Türk Metal Sendikası'na dönüş yapan ve durumunu öğrenmek isteyen işçiler de Türk Metal Sendikası tarafından kendilerine "fabrikaya gelip bilgi alın" denmesine tepki gösterdi.

PARK TERMİK'TE İŞTEN ATMA

Park Termik'te geçtiğimiz haftalarda imzalanan toplu sözleşmenin ardından patron baskıları arttırdı. Bir süredir türlü baskılar ve işten atma tehditleriyle işçileri sindirmeye çalışan maden patronu, 6 Ağustos'ta 100'den fazla işçiyi işten attı.

Park Termik patronu, işten atmaların gerekçesi olarak 25/2 maddesini işaret ederek, "emre itaatsizlik" bahanesini öne sürdü.

GAZİ-ULAŞ'TA "OHAL": İŞTEN ATMA

Antep'te Büyükşehir Belediyesi'ne bağlı Gazi-Ulaş işletmesindeki TÜMTİS'e üye işçilere yönelik işten atma saldırıları devam ediyor.

1 Ağustos tarihinde Antep Şubesi Yönetim Kurulu Üyesi Hicir Yıldırım'ın da aralarında bulunduğu 9 işçi daha işten çıkarıldı. Daha önce de 22 Temmuz tarihinde biri işyeri temsilcisi olmak üzere iki işçi işten çıkarılmıştı.

Konuyla ilgili açıklama yapan TÜMTİS, toplu iş sözleşmesiyle elde edilen kazanımlara saldırıldığını ve buna son verilmesi gerektiğini ifade etti.

FABRİKA KAPATILDI İŞÇİLER TAZMİNATLARINI ALAMADI

Adana'da darbe girişimi soruşturması kapsamında sahibi Yağmur Akkühah'ın gözaltına alınıp adli kontrol şartıyla serbest bırakıldığı Yağmur Mobilya, sahipleri tarafından kapatıldı.

2 hafta önce yıllık izne yollanan işçilerse izinden döndüklerinde işten atıldıklarını öğrendi. Aylık ücretlerini ve tazminatlarını alamayan işçiler 5 Ağustos sabahı fabrika bahçesinde toplanarak ücretlerini istedi. Fabrikaya girmek isteyen işçileri polis engelledi. Ancak fabrika bahçesinde bir süre oturma eylemi de yapan işçiler, hakları verilene kadar eylemlerini sürdüreceklerini söyledi.

Kendi sınıf davamızın meşruluğuyla sokaklara

Tofaş yönetimi fabrikanın toplu bir biçimde izinde olmasını fırsata çevirerek onlarca işçiyi işten attı. İşten atma saldırısı sadece Tofaş'ın Metal Fırtına'da öncülük eden işçilerine yapılmış bir saldırı değildir.

Saldırının hedefinde geçen sene hakları için ayağa kalkan, MESS'e karşı direnen, hakkını arayan, fiili meşru mücadele yolunu seçerek elini şaltere götürüp direnişe geçen mücadeleci metal işçileri vardır.

Gerçekleşen işten atma saldırısı, sermayenin, Metal Fırtına sürecinin ardından fabrikalara dönük gerçekleştirdiği planlı saldırıların bir devamıdır. Daha dün kadar üretimdeki artışlarını öve öve bitiremeyen otomotiv patronları şimdi de işten atılan işçilere "performans düşüklüğü!" yalanıyla saldırıyor.

HEDEFTE HAKKINI ARAYAN METAL İŞÇİLERİ VAR!

Şimdi yapılması gereken en başta Metal Fırtına'da olduğu gibi tüm metal işçileri olarak yan yana gelerek omuz omuza sınıf dayanışması göstermektir. Ya "sıra bana ne zaman gelecek" diye korku içinde bekleyeceğiz, ya da birliğimizi kurup direnişe geçeceğiz. Gün metal patronlarının saldırılarına karşı metal işçilerinin birliğini güçlendirme zamanı. Gün dilene dilene değil, direne direne kazanma zamanı.

Metal işçisi kardeşler,

Bizler metal işçileri olarak işçi sınıfının bir parçasıyız. A fabrikasında B fabrikasında çalışıyor olmamız fark etmez. 2017'ye metal patronları dikensiz gül bahçesi yaratarak girmeyi planlıyor. OHAL koşullarını da fırsata çevirerek eli-

mizde kalan kıdem tazminatı hakkımızın gaspı için kollarını sıvıyorlar. OHAL'i kendileri için fırsata çeviriyorlar. Darbe karşıtı olarak pankartları ile sokağa çıkan Tofaş işçileri gerçek kavgasını asıl olarak Tofaş patronuna karşı vermelidir.

Şimdi Tofaş işçisi bir kez daha ayağa kalkmalı. MESS'in koçbaşına karşı mücadele bayrağını yükseltmelidir.

Tofaş işçisinin bundan başka kurtuluş yolu yoktur. Bu nedenle Tofaş işçisi arkadaş; kendi sınıf davamızın hakkı, onuru ve meşruluğuyla sokakları dolduralım. Fabrika önünü direniş alanına dönüştürelim.

Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiç birimiz!

İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!

METAL İŞÇİLERİ BİRLİĞİ
9 AĞUSTOS 2016

Yıllık bakıma giren Tofaş'ta işçi kıyımı

Tofaş'ta yönetim ve Türk Metal işbirliğinde yürütülen saldırılara yenileri ekleniyor. Yıllık bakım nedeniyle üretimin durduğu fabrikada işçi kıyımı gerçekleşti.

Onlarca işçi "performans düşüklüğü" bahanesiyle işten atıldı.

Fabrikada işten çıkarılan işçilerin TOMİS ve Çelik-İş üyeleri olması ise özellikle

"Darbe hukukuna izin vermeyelim!"

Kamu Çalışanları Birliği Girişimi, darbe girişiminin ardından OHAL kararlarıyla sözde "FETÖ'cü" oldukları iddiasıyla kamu emekçilerine yönelik başlatılan cadı avına ilişkin bir açıklama yayımladı.

Başta öğretmenler olmak üzere 60 bini aşkın kamu çalışanının açığa alındığına değinilen açıklamada, bütün kamu çalışanlarının karşılaştığı sıkıyönetim uygulamaları teşhir edildi.

Bu süreçte kendi üyeleri de hedef tahtasına çakılan KESK'in yazılı açıklama yapmaktan öte bir pratik sergilememesinin sendikalara duyulan güveni zedelediği vurgulanan açıklama şu ifade ve taleplerle sona erdi:

"Bizler de KESK'i devrimci, ilerici ve mücadeleci kamu emekçilerini aşağıda ifade ettiğimiz talepler doğrultusunda mücadele etmeye çağırıyoruz.

- OHAL kaldırılmalıdır.
- Darbe girişimi ile ilişkisi olmayan ve hukuksuz olarak açığa alınan kamu emekçileri görevlerine iade edilmelidir.
- Başbakanlık Genelgesi ile yıllık izinlerini yarıda bırakıp görevine başlayan kamu emekçilerinin harcırahları ödenmelidir.
- Grev hakkımız tanınmalı, söz, eylem ve örgütlenme hakkı önündeki fiili ve hukuki engeller kaldırılmalıdır.
- İş güvencemizi kaldırmaya ve kamu hizmetlerinin tasfiyesine dönük adımlar geri çekilmelidir.

• Taşeron, geçici vb. çalışma biçimleri yasaklanmalı, tüm çalışanlara iş güvencesi sağlanmalıdır.

• Görevde yükselmelerde liyakat esas alınmalı, mülakat sistemi kaldırılmalıdır.

• Her türlü tarikat ve cemaat örgütlenmesi açığa çıkarılmalı ve yasaklanmalıdır.

• Merdiven altı Kuran kursları ve Sıbyan Mektepleri kapatılmalı, her türlü dini baskı ve zorlamaya son verilmelidir.

• Dini kıstas ve ölçülerle toplum hayatına yön vermeye son verilmelidir.

• Zorunlu din dersleri kaldırılmalı, laik ve bilimsel eğitim esas alınmalı, din ve vicdan özgürlüğü eksiksiz sağlanmalıdır.

• Mezhepsel ve etnik ayrımcı politikalara son verilmelidir.

• Eğitim, sağlık ve ulaşım başta olmak üzere kamu hizmetleri parasız hale getirilmelidir.

• İşkence insanlık suçudur ve derhal son verilmeli, işkenceciler yargılanmalıdır."

le dikkat çekti. Bu durum, 2017 Toplu İş Sözleşmesi (TİS) süreci öncesinde yönetim ve Türk Metal'in fabrikayı mücadeleci işçilerden temizlemek için gerçekleştirdiği bir 'operasyon' olduğunu gösterdi.

Metal İşçileri Birliği ise işten atma saldırısına karşı Tofaş işçileriyle dayanışmaya, iş ve ekmek nöbetine çağırıldı.

Gençlik işçi sınıfının yolunda

Bu yaz döneminde genç komünistler olarak sınıf çalışmasında yer aldık. Ben de bu kapsamda büyük bir tekstil fabrikasında işe başladım. Çalıştığım yer yurtdışına ithalat yapması, çalıştırdığı işçi sayısı (yaklaşık 3000 kişi), diğer fabrikalarla olan ilişkisi bakımından stratejik bir fabrika. Tekstil sektörü zaten kural-sız ve esnek çalışma koşullarıyla bilinen bir alandır. Çalıştığım fabrikada normal çalışma saatleri 08.00-18.15'ti. Fakat işten 18.15'te ayrıldığımız günler oldukça nadirdi. Haftanın 4 günü 20.45'e kadar mesai yapıyorduk, haftanın bir günü de gece 24.00'e kadar mesaiye kalıyorduk.

Kimi zaman bazı bölümler "iş yetiştirilecek" gerekçesiyle sabahlamaya bırakılıyordu. Yani 24 saat boyunca kesintisiz çalışan işçiler vardı. Buna karşın ücretler son derece düşüktü. Asgari ücretle çalışıyorduk ve bu nedenle işçiler fazla mesai ücretlerini arttıracak bir olanak olarak görüyor ve boyun eğmek durumunda kalıyordu. Zaten işçiler mesailere kalmak istemese bile zorunlu tutuluyor, kalmak istemeyene çıkışını alması söyleniyordu. Hafta içi ve Cumartesi mesai ücretleri dışında zaman zaman pazar günleri de 8 saat çalışıyorduk. Bir gün bölüm şefi Pazar mesaisi yapılacağını söylediğinde Pazar mesaisinin zorunlu tutulamayacağını ve kalmayacağımı belirttim ve aldığım yanıt mesai kağıdına benim yerime imza atacağı ve kalmak zorunda olduğum oldu. İşçilere karşı bu kadar pervasız davranabiliyorlardı. Pazar mesaisi gerekçesi olarak da, ülkede var olan siyasi kaosu göstermişti. Avrupa ülkeleri ile ABD'ye üretim yapıyorduk ve ülkemizde yaşanan darbe girişimi ve ilan edilen OHAL nedeniyle yurtdışındaki alıcıların hoşnut-

suzluk içinde olduğu ve malların gelip gelmeyeceği konusunda endişe ettikleri, bu nedenle de malları bir an önce yetiştirmemiz gerektiğini söyledi. Ülkede yaşanan siyasi krizin faturasının nasıl yine dönüp dolaşip işçiye kesildiğini görmüş olduk. Yine "fedakarlık" yapmamız gerekiyordu. Aynı gün fabrikanın başka bir bölümündeki işçiler toplu olarak Pazar mesaisine gelmeyeceklerini söylemişlerdi. Bunun üzerine fabrika müdürü işçilerin yanına gelip masaları yumruklayarak herkesin mesaiye kalmak zorunda olduğu ve gelmeyenlerin Pazartesi fabrika kapısından içeriye alınmayacağını söyledi. İşçinin üzerinde kurdukları baskı, sözlü düzeyi aşip fiziki şiddete dönmüştü artık.

Bu yaşananlardan hareketle çalıştığım fabrikanın temel sorununun mesai problemi olduğunu saptadık ve bir bildiri hazırlayıp servislerimize dağıttım. Ayrıca fabrika içinde soyunma odalarına da bildiri bıraktık. İşçiler bildiriye oldukça olumlu karşıladı. Hazırladığımız bildiride fazla mesailere karşı var olan haklarımızın yanı sıra bu azgın sömürüyü ortadan

kaldırmanın tek yolunun mevcut yasalardan değil, fiili-meşru mücadele çizgisini yaratmaktan geçtiğini belirttik. Ayrıca bildiride işçilere mesailere kalmaları konusunda baskı yapan ve bu baskıyı şiddete dönüştüren bölüm şefini ve müdürü de açıktan, isim vererek teşhir ettik. Özellikle bu nokta işçilerin oldukça ilgisini topladı. Fabrikada yaşanan bu olayın ayrıntısıyla ve refleks bir biçimde bildiriye konu edilmesi dikkatlerini çekti. Fakat bu durum işçilerin geri bilinci sebebiyle sınıfsal bir kinden ziyade somutta karşılarında bu kişileri gördüklerinden dolayı kişisel bir öfkeydi. Dolayısıyla en ileri tepkileri istifayı verip başka bir fabrikada iş arama oluyordu.

Bu fabrika deneyimi bana birçok şey kattı kuşkusuz. Öncelikle sınıfın mevcut tablosunun kafamızdaki o devrimci sınıftan çok başka olduğunu görmüş oldum. Fakat öte taraftan işçilerde biriken öfkeyi, mücadele potansiyelini fark ettim. 21. yüzyılda olmamız yalnızca sömürünün araçlarını değiştiriyor, artık daha modern üretim araçlarıyla sömürülüyor.

1800'lerin sonundaki vahşi kapitalizm ile günümüzdeki koşullar arasında hiçbir fark yok. O yıllarda işçi sınıfının mücadelesiyle kazanılan 8 saatlik iş günü bugün tekrar 12, hatta 16 saatlere çıkmış durumda. Çalışma koşullarının kölelikten hiçbir farkı yok. Yani bugün hala işçi sınıfının zincirlerinden başka kaybedecek hiçbir şeyi yok, marksizm hala güncel ve sosyalizm bilimsel-tarihsel bir gerçeklik. Evet bugün belki günde 13 saat beraber çalıştığım arkadaşım, akşamları demokrasi(!) nöbetine katılıyor, fakat aynı kişi gündüz bant başında bana o teorik kavramlardan çok uzak bir şekilde marksizmi anlatıyor; işçi sınıfının ideolojisini, zira anlatılan onun hikayesi. Yapılması gereken, işçileri suni taraflaştırmalardan uzaklaştırıp asıl sınıfsal talepleri üzerinden mücadeleye çekmek. Bunun olanakları mevcut. Sınıf devrimcilerine düşen görev de işçiler arasında var olan öfkeyi sınıfsal bilince kavuşturup örgütlü bir kavnala akıtmak.

İSTANBUL'DAN BİR DGB'Lİ

Tek tip köleliğe karşı insanca bir yaşam için birleşelim!

Patronlar ve onların sözcüsü olan siyasal iktidar açısından, toplumun her kesiminin kendilerine itaat ve biat etmesi olmazsa olmazdır. Ancak böylesi koşullarda varlıklarını devam ettirebileceklerini ve karlılarını büyüteceklerini düşünürler.

Yıllardır "tek devlet, tek millet, tek bayrak" söylemleri ile Türkiye halklarını tekipleştirme çabası yürütülürken, darbe girişimi sonrası "milli birlik-beraberlik" ve "demokrasi yalanı" ile farklı etnik ve mezheplerden emekçiler düzene yedeklenmeye çalışılıyorlar. Bu tekipleştirme ve düzene biat ettirme çaba-

sı fabrikalarda da sürüyor.

Benim çalıştığım fabrika, metal iş kolunda faaliyet yürüten, elektrik-elektronik kapsamında inşaat malzemeleri üreten bir fabrika. Aslında çoğu fabrikada üretimde bulunan işçiler tek tip kıyafet giyerler. Burada kullanılan tek tip materyaller daha çok iş sağlığı ve iş güvenliği kapsamında verilen ekipmanlardır (ucu demirli iş ayakkabısı, iş elbisesi, eldiven, baret, gözlük, kulaklık vb.) Bunlar gerçekte patronların karşılayıp işçiye vermesi gereken ekipmanlardır. Biz işçilerin örgütsüz ve dağınıklığından faydalanan patronlar, verdikleri donanımın masraf-

larını zaten sefalet koşullarında çalışan biz işçilerin üstüne yıkmaya çalışıyorlar.

Çalıştığım fabrikada tüm bölümlere uyulması gereken kurallar adı altında talimatlar asıldı. Bu kurallardan biri de herkesin tek renk kıyafet giymesi! Kadın işçilerin tesettürlerinin, t-shirtlerin, pantolonların siyah olması gerekiyor. Ayrıca yazılan talimatlarda ahlak kuralları da yer alıyor. Kısa etek pantolon ya da yırtık elbiseler giyilmeyecekmiş. Bu kurallara uymayanlar, hakkında tutanaklar tutulup işten atılabilecek. Tutanak yiyip işten atılma tehdidi nedeniyle bir çok işçi arkadaşımız bu kurallara

uymaya çalışıyor ve istenilen renklerde kıyafetler giyiyorlar.

Bu onur kırıcı ve talimatla çalıştırılma durumuna karşı koyuş geliştirmek lazım, ama tek tek olan karşı koyuşlar patronların yaptırımlarını engellemek için zayıf kalan bir davranış olur. Daha güçlü bir karşı koyuş için ise yan yana gelmeli, birlikte hareket etmeliyiz. Ya bir bütün gibi hareket edeceğiz, ya da tek tek davranıp her istenileni, her onursuz davranışı kabul eden kölelere döneceğiz. Bu sömürü cehenneminde kavrulmamak ve insan onurumuzun un ufak edilmemesi için nasıl yaşamamız gerektiğini seçelim. İnsanca bir yaşam için işçiler olarak birbirimizden güç alalım.

TUZLA DERİ OSB'DEN BİR METAL İŞÇİSİ

Sermayenin yeni projesi: “İhtisaslaşmış meslek liseleri”

Sermaye için “memleket meselesi” olan meslek liselerine yönelik yeni uygulamalar Milli Eğitim Bakanlığı’nın gündeminde. Milli Eğitim Bakanlığı’nın internet sitesinde 29 Temmuz’da yayınlanan haberde “Millî Eğitim Bakanlığınca, illerde sektörün ihtiyacı doğrultusunda, belirli bir alanda ihtisaslaşmış mesleki ve teknik Anadolu lisesi açılması için çalışma başlatıldı” duyurusu yapıldı. Böylece sermayenin ihtiyaçlarını daha iyi karşılayabilmek adına uzun süredir gündemde olan meslek liselerine dair politikaların hayata geçirilmesi için somut adımlar atılmaya başlandı.

UZUN SÜREDİR GÜNDEMDEYDİ

“İhtisaslaşmış meslek liseleri”, adı konmamış olsa da uzun süredir sermaye devletinin gündemindeydi. 6 Ekim 2012’de Bilim, Sanayi ve Teknoloji Bakanlığı ile Milli Eğitim Bakanlığı arasında “Organize Sanayi Bölgelerinde Mesleki ve Teknik Eğitimin Güçlendirilmesi Protokolü” imzalanmıştı. Bu protokolle sermaye devletinin meslek liselerine yönelik politikalarında daha hedefli davranabilmesi amaçlanıyordu. Protokol kapsamında OSB’lerde bulunan mesleki eğitim okul ve kurumlarının kapasitelerinin geliştirilmesi ve/veya yeni meslek liselerinin kurulması, sermayeye öğrenci başına teşvik vererek özel meslek liseleri açılması hedefleniyordu. Ayrıca ülke ekonomisinde önemli yer tutan elektrik-elektronik, endüstriyel otomasyon, gıda, kimya, makine, metal, mobilya ve iç mekân tasarımı, motorlu araçlar, plastik, tekstil, tesisat teknolojisi ve iklimlendirme, yenilenebilir enerji teknolojileri alanları öncelikli alanlar olarak belirlenmişti. Kısacası protokolle bir yandan sermayenin ihtiyaçları doğrultusunda sanayi üretiminde istihdam edilmek üzere kalifiye eleman yetiştirilmesi hedeflenirken, bir yandan da aynı sermaye grupları teşviklerle özel okul açmaya yönlendiriliyor, yani mesleki eğitim alanının da sermaye için bir rant alanına dönüştürülmesi hedefleniyordu.

İhtisaslaşmış meslek liseleri ile her bir meslek lisesi bir sermaye grubunun denetimine sokulmak istenmektedir. Böylece meslek liseliler okula başlar başlamaz bir sermaye grubuna bağlı kılındıkları için hem eğitim hayatlarında hem de eğitim hayatlarının ardından karşı karşıya kaldıkları sömürü katmerleşecektir.

2014-2018 yılları için hazırlanan “Türkiye Mesleki ve Teknik Eğitim Strateji Belgesi ve Eylem Planı”nda da “Organize Sanayi Bölgelerinde Mesleki ve Teknik Eğitimin Güçlendirilmesi Protokolü”ne atıfta bulunulmaktaydı. Eylem planında, protokol kapsamında OSB’lerde açılmış veya açılacak okullara finansal destek sağlamak için yasal altyapı oluşturulduğu ve 2012-2013 eğitim öğretim yılında on meslek alanında uygulamaya konulduğu ifade edilmekteydi. Ayrıca eylem planında ortaya konan politika eksenleri kapsamında, “İstihdamı yüksek alan ve dallarda özel MTE okul ve kurumu açmanın teşvik edilmesi ile ilgili mevzuat çalışmaları sürdürülecektir” ve “Sektörel yoğunluklar dikkate alınarak sektör odaklı okullar açılması konusunda özel sektörle iş birliği yapılacaktır. Açılacak özel okul ve kurumların öğrenci kontenjanlarının belirlenmesinde; çevredeki işletmelerde mesleki eğitim ve staj imkânları göz önünde bulundurulacaktır” tanımlamaları bulunmaktaydı.

NE HEDEFLENİYOR?

Sermaye devleti, “OSB’lerde mesleki ve teknik eğitimin güçlendirilmesi”, “sektör odaklı” vb. isimlerle bir süredir tartıştığı, özü itibarıyla mesleki eğitim alanını sermaye adına daha işlevsel kıla- cık şekilde revize etmeye çalıştığı mesleki eğitim politikasının adını “ihtisaslaşmış meslek liseleri” olarak belirlemiştir. Meslek liselerine yönelik bu yeni projesini (!) ise “kamuyunda mesleki eğitime olan farkındalığın artırılması ve alanında markalaşmış okulların açılması” olarak tanıtmaktadır.

İhtisaslaşmış meslek liseleri ile “sektörün arzuladığı nitelikli iş gücü yetiştirilmesi”nin hedeflendiği ifade edilmektedir. Proje kapsamında her ilde “tematik eğitim”e zemin hazırlamak için belirli bir alanda ihtisaslaşmış meslek liselerinin açılması hedeflendiği belirtilmektedir. Yeni açılacak “ihtisaslaşmış meslek liseleri”nde birbirini tamamlayan en fazla üç dalda program olacağı, tek alanda eği-

tim veren mevcut meslek liselerinin de bu kapsama alınacağı ve onayları alınan mesleki ve teknik Anadolu liselerinin 2016-2017 yılında açılacağı ifade edilmektedir.

Sermaye ve onun temsilciliğini yapanlar için “memleket meselesi”, bizler içinse “devrim meselesi” olan meslek liselerine yönelik bu yeni uygulamalar sermayenin meslek liseleri üzerindeki denetimini arttıracaktır. İhtisaslaşmış meslek liseleri ile her bir meslek lisesi bir sermaye grubunun denetimine sokulmak istenmektedir. Böylece meslek liseliler okula başlar başlamaz bir sermaye grubuna bağlı kılındıkları için hem eğitim hayatlarında hem de eğitim hayatlarının ardından karşı karşıya kaldıkları sömürü katmerleşecektir.

Meslek liselerini tamamen sermayenin arka bahçesi haline getirecek bu politikalara karşı meslek liselileri taraflaştırabilmek ve örgütleyebilmek önemli bir yerde durmaktadır.

Öğrenci yurtlarına OHAL “düzenlemesi”

Türk sermaye devletinin keyfi yasak ve baskılarının önünü açan OHAL uygulamalarında son olarak Gençlik ve Spor Bakanlığı’nı kapsayan yurtlar için “düzenleme” yapıldı.

Yükseköğrenim Kredi ve Yurtlar Ku-

rumu Yurt İdare ve İşletme Yönetmeliği’nde yapılan değişikliklerle Terörle Mücadele Kanunu ve Türk Ceza Kanunu’nda belirlenen kimi “suçlar”dan hüküm giyen ya da hakkında dava açılmış öğrenciler devlet yurtlarına alınmayacak.

Söz konusu düzenlemede “Kamu barışına karşı işlenen suçlar”, “Millete ve devlete karşı işlenen suçlar” doğrultusunda “Cumhurbaşkanına hakaret”, “devlet büyüklerine karşı hakaret”, “suçu ve suçluyu övme”, “Türk milletini, Türkiye Cumhuriyeti devletini, devletin kurum ve organlarını aşağılama” gibi suçlamalar yer alıyor.

Bu iddialarla hüküm giyen ya da haklarında dava açılan öğrencilerin yurtlarda barınması engellenmiş oldu.

Yapılan düzenlemeyle haklarında dava açılmış olmasa bile “terör” bahanesiyle, eylemlere katılmaları gerekçe gösterilerek öğrencilerin yurtlardan atılmasının önü açıldı.

AKP'nin kirli planları ve Alman devletinin ikiyüzlülüğü

Çeşitli dernekler, vakıflar ve spor kulüplerinde örgütlenen Türk ırkçı-faşistleri, en başta Türk konsoloslukları ve MİT olmak üzere devletin legal-illegal kurumlarını da arkalarına alarak, dinci-gerici AKP iktidarının kirli savaş politikalarını Avrupa'ya da taşımak amacıyla Almanya'nın pek çok kentinde yürüyüş ve mitingler yaptılar. Binler, on binler bekleniyordu. Ne var ki başta Türk konsoloslukları olmak üzere devletin legal-illegal tüm kurumlarının her türlü destekleri alındığı, tüm imkanları seferber edildiği halde, her yerde ancak birkaç yüz kişi ile sınırlı topluluklar bir araya getirilebildi. Türk ırkçı-faşistleri ikinci bir hamle daha yaptılar, fakat Türkiye ve Kürdistanlı ilerici ve devrimci çevrelerin ve bir ölçüde de Alman ilerici ve anti-faşistlerinin karşıt çabaları ve eylemleri ile bu hamleleri de boşa çıkartıldı.

15 Temmuz darbe girişiminin ardından ve yine AKP gericiliği ve ebedi şefi Erdoğan'ın talimatı ve teşviki ile bu karanlık çevreler bir kez daha harekete geçirilmiş bulunuyor. Bu kez de gündür Türkiye'nin çeşitli kentlerinde, tümüyle AKP iktidarı ve T. Erdoğan'ın kirli hesaplarının ürünü "Darbeye karşı demokrasi nöbeti" adı verilen mitinglerle yaşanan hareketliliği Avrupa'ya taşımaya çalışıyorlar. Avrupalı Türk Demokratlar Birliği'nin (UETD) başvurusu ile geçtiğimiz günlerde Köln'de gerçekleştirilen "Darbeye karşı demokrasi mitingi" bunun ifadesiydi.

KÖLN MİTINGİ VE AKP/ERDOĞAN'IN KIRLI HESAPLARI

UETD'nin miting başvurusu duyulduğu andan itibaren hissedilir düzeyde bir tepkiyle karşılandı. Fakat bu kez tepki gösterenler sadece ilerici, anti-faşist ve devrimci çevreler değildi. Yanı sıra hükümet partilerine mensup politikacılar da dahil daha geniş çevreler de rahatsız olduklarını, Türkiye'de yaşamakta olan gerilimin Almanya'ya taşınmasından açıkça kaygı duyduklarını dile getirdiler. Almanya'nın popüler gazetelerinde, özellikle Erdoğan'a dönük antipatinin, güvensizliğin, AB konusundaki soğuk ve mesafeli tavrının ele alındığı, en çok da haddini bilmezlik örneği kimi açıklamalarına duyulan tahammülsüzlüğün dışa vurulduğu yazılar yazıldı. Alman politikacılarından biri ise açık açık "Gerilimi buralara taşımak isteyenler, Türkiye'ye dönsünler" mealinde sözler etti.

Bu toplam tepkiler karşısında UETD

tam da kendilerine yaraşır biçimde ve elbette ki söz konusu tepkileri yatıştırmak maksadıyla, düzenlemek istedikleri mitingin Erdoğan'la bir ilgisinin olmadığı açıklamasını yaptı. Hiç kuşkusuz bu açıklamanın hiçbir inandırıcılığı yoktu. Bir kez daha gerçek amaç ve hedeflerini gizliyorlardı, hepsi bu. Nitekim böyle olduğu anında açığa çıktı. UETD, mitinge konuşmacı olarak davet ettiği AKP'li bakanlar yetmiyormuş gibi, alana kurulacak dev bir ekran aracılığıyla Erdoğan'ın konuşması için de başvuru yaptı. Bilindiği gibi Alman Anayasa Mahkemesi "gerilimi artıracığı ve çatışmalara yol açacağı" gerekçesi ile Erdoğan'ın dev ekranda canlı olarak alandaki kitleye hitap etmesine izin vermedi. Bu karara itiraz edildi, ancak, sonuç değişmedi.

Beklenildiği gibi, tüm ayrıntılarından arındırıldığında, Türkiye'de her akşam yapılan "Demokrasi nöbeti" adlı gösterilerdeki gibi, Köln/Deutz'da yapılan mitinge de T. Erdoğan damgasını vurdu. En çok Erdoğan posterleri taşındı, en çok Erdoğan lehine sloganlar atıldı. Darbeyi önleyen kahraman ilan edildi. Bununla da yetinilmedi, sadece AKP tabanını değil, daha geniş kitleleri sokağa döken gerçek bir lider olarak propaganda edildi. Tüm bunlarla, esasında, "sizin nezdinizdeki tüm yıpranmışlığına rağmen Türkiye'de size AKP iktidarından daha iyi hizmet edecek bir iktidar olmadığı gibi,

T. Erdoğan'dan daha iyi ve daha güçlü bir lider de yoktur" mesajı verilmek istendi. Darbe girişimi sonrası bu yönlü propaganda daha bir hız kazanmıştır. Her gün Türkiye'nin çeşitli kentlerinde gerçekleştirilen mitinglerde, en son olarak da, 7 Ağustos'ta Yenikapı'da yapılan büyük

mitingde, hem de oldukça güçlü bir biçimde verilen mesaj da ha keza budur.

Kısacası, Avrupalı Türk Demokratlar Birliği'nin Köln'deki "Darbeye karşı demokrasi mitingi" dinci-gerici AKP iktidarının, özel olarak da ebedi şefleri T. Erdoğan'ın geleceğe dönük kirli hesaplarının açığa çıktığı bir miting olmuştur.

ALMAN DEVLETİNİN İKİYÜZLÜLÜĞÜ, İLERİCİ VE DEVRİMCİ GÜÇLERİ BEKLEYEN TEHLİKELER

AKP'nin, esas olarak da Erdoğan'ın uzun süredir Avrupalı emperyalistler, bu arada da Alman tekeli devleti, en çok da kamuoyu nezdinde ciddi bir yıpranma yaşadığı bir gerçektir. Alman politik çevreleri ve kirli basını zaman zaman Erdoğan hakkında oldukça sert eleştiriler yapmakta, ağır değerlendirmelerde bulunmaktadır. Son dönemlerde bu daha da belirgin bir hal almıştır. Ne var ki bu denli acımasız eleştiri ve değerlendirmelere hedef yapıldığı halde tümüyle gözden çıkartılmadığı da bir diğer gerçektir. Koşullar henüz Erdoğan'ı tümüyle

gözden çıkartmak için yeterince olgunlaşmamıştır. Her şeye rağmen bugünün koşullarında AKP iktidarı kendilerine en iyi hizmet edecek seçenektir. Bu nedenle bir süre daha ve belli kayıtlarla AKP iktidarı ile mesai yapmak ve T. Erdoğan'a katlanmak gerekmektedir. Başarısız 15 Temmuz darbe girişimi sırasındaki tutumları ile bunu ortaya koymuş da bulunuyorlar. Koşullarda ciddi ve güven verici değişiklikler olmadıkça, özellikle T. Erdoğan konusundaki duruşlarını koruyacakları muhtemeldir.

Alman emperyalist devletinin Türk sermaye devleti ile köklü ve tümüyle çıkarı dayalı iktisadi, siyasi, askeri, diplomatik ilişkileri vardır. Sermaye devleti ile zaman zaman şu ya da bu nedenle gerilimler yaşayabilir, hatta şu sıralar olduğu gibi işbaşındaki hükümetlerle, Erdoğan örneğindeki gibi, bu hükümetlerin liderleriyle ciddi sorunlar yaşayabilir, bu sınırlarda aradaki ipler kopma noktasına da gelebilir. Ancak bunlar geçicidir. Aslolan stratejik çıkarlardır. Köklü değişiklikler olmadıkça bu çıkar ilişkileri sürer. Alman devletinin Erdoğan konusundaki bugünkü tutumu da Türk sermaye devletiyle kirli çıkarları temelindeki ilişkilerini sürdürmesine engel değildir ve olmayacaktır. Demek oluyor ki, ABD ve diğer emperyalistler gibi onlar da Türkiye'nin işçi ve emekçilerine dönük sömürü ve soygun politikalarına devam edeceklerdir. Türk sermaye devletinin Kürt halkına dönük kirli ve karanlık savaşını yine destekleyeceklerdir. Düşünce ve basın özgürlüğüne, gazetecilere dönük tutuklamalara, ilerici aydın ve akademisyenlerin tutuklanmalarına ilişkin açıklamalarına hiç ama hiç inanılmamalıdır. Zira bunların gerçek yaşamda bir karşılığı yoktur. Alman devleti daha dün Erdoğan'la ilgili bir karikatür yaptı diye kendi vatandaşı bir karikatürçüyü aforoz etti, hakkında dava açtı. Türkiye'deki TMY gibi, ilerici ve devrimcilerin tepesinde Demokles'in kılıcı misali dönen 129/a ve b maddesi de onlara aittir. Türkiyeli devrimcileri "ölüm hücreleri" olarak adlandırılan cezaevlerinde toplamaya hazırlanan da Alman polis devletidir.

Ve nihayet, Alman devleti de Türk sermaye devleti gibi kirli ve karanlık bir devlettir. Türk sermaye devleti ile geçmişten bugüne en kirli ve en karanlık ilişkiler kuran Avrupalı emperyalistlerin başını çekmiştir, buna AKP ve T. Erdoğan'ın iktidar dönemi de dahildir. Buna sermaye devleti ve AKP iktidarının Almanya'daki uzantıları, iş adamları,

vakıflar ve sivil faşist çetelerle ilişki de dahildir. DİTİB dinci-gericiliğin yurtdışındaki en güçlü mevzilerinden biridir ve Alman devleti ve istihbaratı ile yakın bir mesai içindedir. Türk faşistlerinin kirli ve karanlık işlerinin ve icraatlarının yuvası olan vakıflar, dernekler, spor kulüpleri ve Osmanlı Ocakları gibi paramiliter örgütler var. Çok sayıda cami var. Camilerin tümü de tıpkı Türkiye’de olduğu gibi, birer dinci-gerici propaganda yuvasıdır. Fethullah Gülen’in en güçlü olduğu ülke Almanya’dır. Gülen’e ait çok sayıda okul, vakıf ve dernek bulunmaktadır Almanya’da. IŞİD de en çok bu ülkede militan devşirmiştir. Zira çok geniş bir selefist topluluk var. Ve hepsi de hiçbir engelle karşılaşmaksızın serbestçe faaliyet yürütüyor, eylemler yapıyorlar. Alman devletinden en çok bu dinci-gerici güruh hatırı sayılır miktarlarda yardım alıyor. Kısacası, Alman devleti ve polisinin Türkiyeli bu gerici güruhla ciddi bir sorunu bulunmamaktadır.

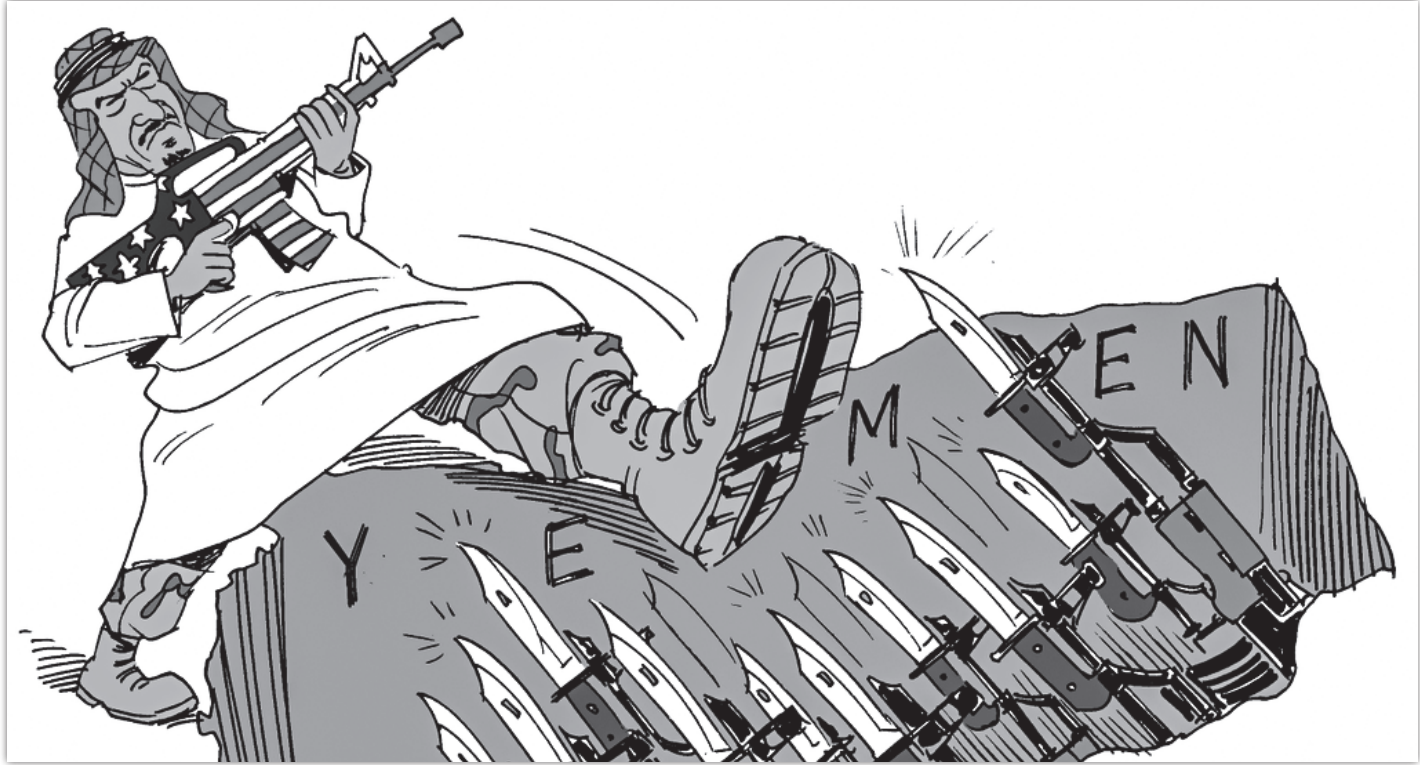
Bunun son örneklerinden biri yakın zamanda yaşanmıştı. Türk faşistlerinin bir süre önce Almanya’da yaptıkları, Türkiye ve Kürdistanlı işçi ve emekçilere, ilerici ve devrimci güçlere dönük kirli savaşı Avrupa’ya da taşımak amaçlı tümüyle provokatif nitelikli yürüyüş ve mitinglerine hiçbir engel çıkartmadı. Tam tersine koruma altına aldı. Buna karşın ilerici ve devrimci güçlerin protesto eylemlerini kuşattı. Keza Avrupalı Türk Demokratlar Birliği’nin Köln mitingine de izin vermiştir. Aynı biçimde, gün boyu, ilerici ve devrimci güçlerin protestolarının doğrudan hedefi olmamaları için seferber ettiği 2700 polisle araya etten barikat kurmuştur. Ve dahası Köln’ün iki yakasını birleştiren tüm köprüleri trafiğe kapatmış, Türkiye’deki gibi sokak başlarına TOMA’ları yerleştirmeyi de ihmal etmemiştir. Tüm bunları eylemler sona erene dek sürekli olarak helikopterle miting alanı ve yakın çevresini kontrol tamamlamıştır. Köln mitingi sırasında alana kurulacak ekran aracılığıyla canlı olarak alandaki kitleye seslenmesine izin verilmemesine gelince, bununla sadece ve sadece Erdoğan’a “güvenilmez biri” olduğu mesajı verilmek istenmiştir.

Sonuç olarak, dinci-gerici AKP iktidarı, içeride de dışarıda da kirli savaş politikalarından vazgeçmeyecektir. Bunun ifadesi olarak, kirli savaş politikalarını başta Almanya olmak üzere Avrupa’ya taşımak karanlık amacı ve hedefinden de vazgeçmeyecektir. Tam tersine, 15 Temmuz darbe girişimini bastırmasıyla sağladığı moral ve motivasyonla bu konularda daha çok ısrar edecektir.

Avrupa’daki Türkiye ve Kürdistanlı emekçileri, ilerici ve devrimci güçleri önümüzdeki günlerde Neo-Nazi, Pro-NRW, Pro-Köln, PEGİDA, AFD, Marine Le Pen kaynaklı ırkçı-faşist saldırganlığın yanı sıra bir de Türk ırkçı-dinci faşistlerinin saldırılar beklemektedir.

Yemenli güçler arasındaki barış görüşmeleri sonuçsuz kaldı...

Kundakçı yine Suudi Arabistan

Arap halklarının başına musallat olan büyük belalardan biri olan Ortaçağ kalıntısı el Suud krallığı Yemen’i yakıp yıkan hava bombardımanını yeniden başlattı. Kuveyt’te devam eden barış görüşmelerini sabote eden el Suud, görüşmelerin sona ermesini gerekçe göstererek görülmemiş bir vahşetle Yemen’i bombalıyor. Başkent Sana ve çevresinde yoğunlaştırılan hava bombardımanı sonucunda asker/sivil onlarca kişi katledilirken, aralarında bir hapisanenin de bulunduğu birçok bina da isabet aldı.

Başını el Suud’un çektiği Arap Koalisyonu adlı saldırgan oluşum, yoksul Yemen halkını bombalayarak, eski devlet başkanı Ali Abdullah Salih’le ittifak yapan Husileri dize getirmeye çalışıyor. Oysa belli aralıklarla 1,5 yıldır devam eden hava bombardımanına rağmen, el Suud kuklası Abdrabbo Mansur güçleri kayda değer bir ilerleme sağlayamadılar. Buna rağmen barış görüşmelerinin sabote edilip savaşın yeniden başlatılması, Yemen halkını yeni felaketlerle yüz yüze bırakıyor. ABD’nin Irak halklarına karşı izlediği savaş taktiğini örnek alan el Suud, ülkeyi yakıp yıkmaya pahasına Yemen’de kukla bir yönetimi işbaşına getirmek istiyor. El Kaide, IŞİD gibi cihatçı katillere de alan açan el Suud, ummadığı bir direnişle karşılaşarak bataklığa saplandı. Zira Yemen’i kontrol etmek bir yana, savaşın kendi topraklarına taşınmasına da engel olamıyor.

Bu koyu gerici, şeriatçı, vahşi Amerikancı rejim, Yemen’i sömürgeleştirme hamlesini “İran’ın yayılmasına

karşı durma” gerekçesine dayandırıyor. Oysa suç ortaklarıyla birlikte Yemen’e saldıran el Suud, bu ülkeyi vahşi bir şekilde bombalıyor. ABD yapımı savaş uçakları ve bombalarla Yemen’i yakıp yıkan el Suud’la diğer Körfez şeyhleri, pişkince, Yemen halkını İran egemenliğinden kurtarmak için savaştıklarını söylüyorlar.

Barış görüşmelerini Husiler’in teslim olması koşuluna indirgeyen el Suud, askeri alanda yapamadığını masa başında yapmaya çalışarak olası her “barış süreci”ni sabote ediyor. Nitekim Kuveyt’teki son görüşmelerin fiyaskoyla sonuçlanması da el Suud’un bu küstahça dayatmalarından kaynaklandı.

El Suud’la suç ortaklarının dayatmalarını reddeden Husiler’le eski devlet başkanı Ali Abdullah Salih önderliğindeki Genel Halk Konseyi, “Hükümet Konseyi” kurarak el Suud’la kukla Hadi güçlerine karşı direneceklerini ilan ettiler.

Çatışmaların yeniden şiddetlenmesine rağmen barış görüşmelerine dönmeye hazır olduğunu açıklayan Hükümet Konseyi, el Suud’un dayatmalarını değil, Yemen halkının çıkarlarını esas alan bir barışa hazır olduklarını belirttiler.

Görüşmelerde gözlemci bulunan Birleşmiş Milletler ise, “Hükümet Konseyi” kurulmasını anlaşmalara aykırı bulurken, el Suud’un vahşi hava bombardımanını engellemek için kılını kıpırdatmıyor. BM’nin bu alçaltıcı tutumu Yemen halkına zerre kadar fayda sağlamazken, el Suud krallığının vahşi bombardımanını ise meşru görüyor.

Yemen’i tahrip eden bu savaş yazık ki

bedelleri ödeyen emekçilerin çıkarlarına hizmet etmiyor. Milyonlarca emekçinin demokratik/sosyal taleplerle sokaklara dökülmesiyle başlayan kitle hareketi, başta el Suud olmak üzere Körfez şeyhlerinin emperyalistlerin onayıyla olaylara müdahale etmeleriyle yolundan saptırılabildi. Devrimin toplumsal dinamiklerinin nispeten zayıf, devrimci/sosyalist hareketin etkisinin Aden ve çevresiyle sınırlı oluşu kitle hareketini kendi talepleri doğrultusunda ilerletmeye yetmeyince, olay egemen sınıflar arası iktidar mücadelesine dönüştü. Mücadeleyi kendi hedef ve talepleri doğrultusunda ilerletemeyen kitleler, iktidar için çatışan taraflardan birinin destekçisi konumuna düştüler. Mezhepsel baskıya karşı yıllardan beri meşru bir mücadele yürüten Husiler’in dinsel temelli bir örgüt tarafından temsil edilmeleri, bu hareketin de geniş kitleleri kucaklamasına olanak tanımıyor. Bundan dolayı el Suud ve kuklalarına karşı eski düşmanları olan Ali Abdullah Salih’le ittifak yapmak zorunda kaldılar.

Halihazırda Yemenli emekçilerin en büyük açmazı sınıfsal çıkarlarını savunacak güçlü bir örgütlülüğün yoksun olmalarıdır. Güçlü bir devrimci alternatifin içinde yeşerebileceği nesnel/toplumsal koşulların oluşabilmesi ancak savaşın sona ermesi ve yeniden inşanın başlamasıyla mümkündür. Bunun olabilmesi için ise başta el Suud olmak üzere, Körfez şeyhlerinin Yemen’e uzanan kanlı ellerinin kırılması şarttır.

Bugünün ve geleceğin ustası adına

Sınıf savaşlarıyla şekillenen tarihte sömürücüler, egemenliklerini sürdürmek için her daim yalana başvurmuşlardır. Devrimci sınıf ise sömürüden kurtulabilmek için her daim gerçeğe ihtiyaç duyar. Bertolt Brecht, burjuvazinin egemenliğine yardım eden yalanları yıkmak için yaşamı, eylemi ve sanatsal pratiğiyle savaşım vermiş ve an'da dönemin egemen olan anlayışına, kurallarına, değerlerine karşı çıkıp aldatıcı görüşlerin ötesini görerek, değişen, gelişen ve olması gerekene yönelmiştir, gelişmekte olana...

Marksist dünya görüşünü benimseyen Bertolt Brecht, kendi sonuçlarını aşarak ilerleyen gerçeğin hareketinin izinden gitmiş ve geleceğin ellerine uzanabilmiş, bugüne ışık tutmayı başaramıştır. Ölümünün ardından geçen 60 yıla rağmen o bugünün ve geleceğin sanat ustasıdır.

Bertolt Brecht, benimsediği marksist felsefenin insanın nesnel koşulların ürünü olduğu anlayışında olduğu gibi, döneminin gelişen sınıf mücadelesinin, yükselen faşizm dalgasının ve Almanya'da zengin tiyatro ortamının bir ürünüdür.

Bertolt Brecht'in gençlik yıllarına denk gelen 1914'te Birinci Emperyalist Paylaşım Savaşı başlamış, dönemin güçlü Alman Sosyal Demokrat Partisi (SPD) vatan toprakları savunması söylemleriyle bu kirli savaşta saf tutmuştur. Savaş karşısında SPD'nin sınıfa ihanet edip Alman burjuvazisinin peşinden gitmesi, öte taraftan 1917'de gerçekleşen Ekim Devrimi ve Bolşevikler'in Almanya'da bir iç savaş beklentisi taşımaları, yani silahların burjuvaziye doğrultulmasına yönelik çabaları (ki Rosa Luxemburg ve Karl Liebknecht bu tutumun sahiplencileri oldular) 1918'de Kasım Devrimi'ni koşulladı. Fakat bu ayaklanma Alman devleti tarafından kanla bastırıldı ve devrimin önderleri katledildi. Alman Kasım Devrimi'nin yenilgisine rağmen Rosa ve Karl'ların direnişi dönemin dev-

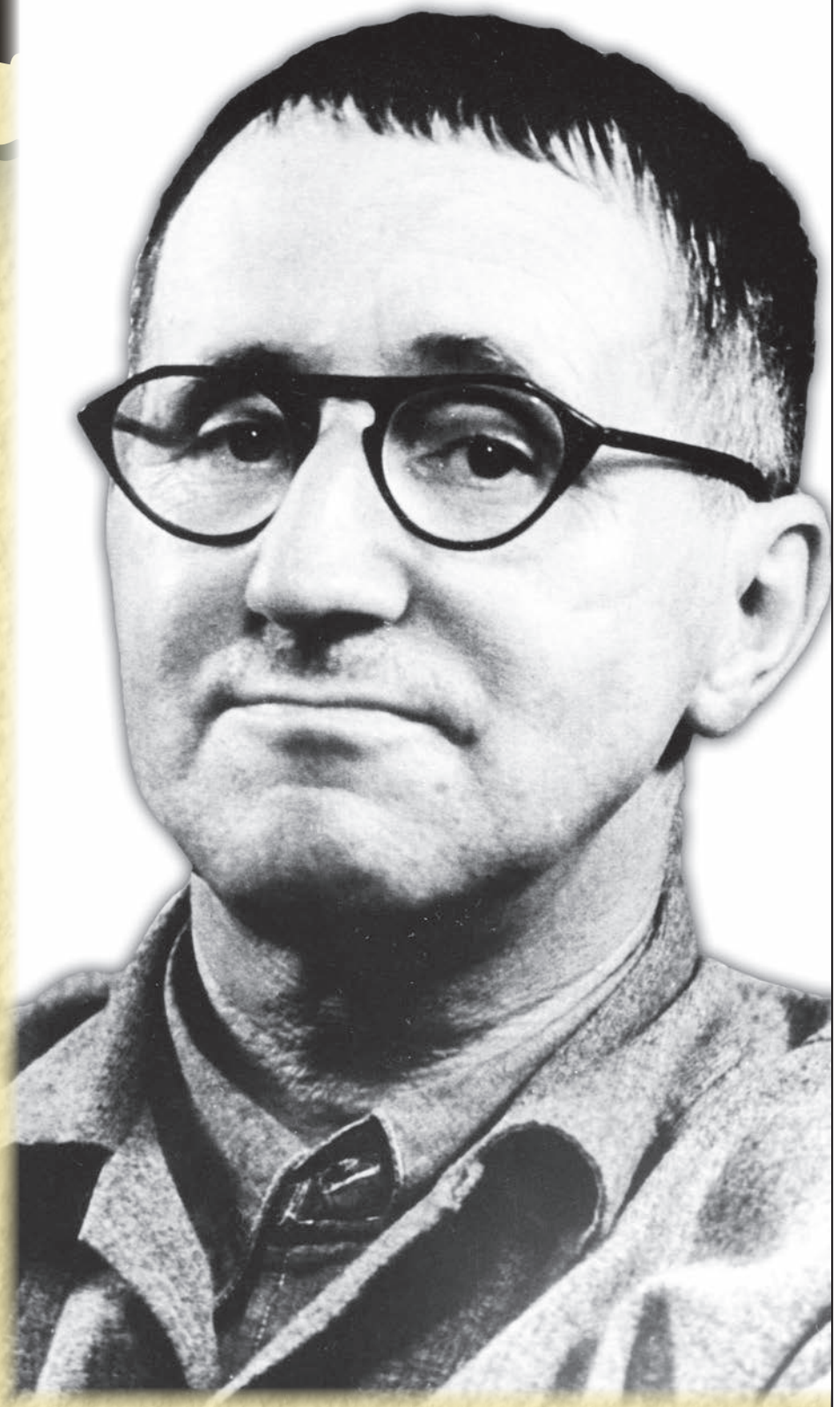
rimcilerinde önemli etkiler bırakmıştır.

Savaşın sürdüğü 1917 yılında lise- de öğrenim gören Bertolt Brecht, kirli savaşı meşrulaştırmaya yönelik yoğun propagandanın okullarında yaygınlaştığı bir süreçte "Anavatanı savunmak hoş ve onurludur" sözlerinin yalnızca boş kafalıların rağbet ettiği bir propaganda olduğunu dile getirir.

Dışarıda emperyalist savaş ve savaşın ağır yıkımı, içeride ise devrimci ayaklanmaların bastırılıp, devrimci öznele- rin katledilmesi; Almanya'da savaşın sefaleti ve devrimin yenilgisini görmüş toplumun umutsuz bir kesimi vardır ve bunun sanat anlayışına yansımaları gerçekçi görüşü yadsıyan dışavurumculuk olarak ortaya çıkar. Diğer taraftan dönemi sorgulayan ve yeniyi arayan bir anlayış olarak mücadeleci sanat anlayışı da bu aynı dönemden doğar. Kendinden önceki burjuva sanat anlayışı ve oyunlarını eleştiren, ilk olarak dışavurumculuktan etkilenen ve giderek marksizme, politik tiyatroya yönelen Bertolt Brecht, tiyatrodaki yeni bir anlayışın, epik, yani diyalektik tiyatronun temsilcilerinden olmuştur.

"Eleştiri kökenini bunalımlardan alır ve bu bunalımları arttırır" diyen Brecht'in tiyatro anlayışı da emperyalist savaşların içinden, dönemin şiddetinden, gerçekliği görme/gösterme çabasından ama daha da önemlisi, var olana saldırarak bu gerçeği aşmaya, değiştirmeye yönelik çabadan ortaya çıkar.

Epik tiyatrodaki da seyirciye toplumsal açıdan eleştiri yapma olanağı tanınır. Olağan içindeki olağanüstüyü gösterir ve seyirciyi uyandırmaya çalışır. Yaşanılan çağda sömürü olağandır, sıradandır. Sömürüyü hakim kılmak için olağanüstü bir çaba ortaya koyan burjuvaziye karşı koymak ve olağan hale gelen sömürüyü kanıksamamak gerekir. Hayatı değiştirmek için insanı değiştirmek gerekir ve bunu yapacak aynalardan biri de tiyatrodur. Brecht'in sanat anlayışı bunun üzerine şekillenir.

Rusya'daki Ekim Devrimi'nden ve devrimci sanattan etkilenen Almanya'da pek çok işçi tiyatrosu vardır. Fakat 1933'e gelindiğinde Alman Komünist Partisi üyesi binlerce ilerici-devrimci sanatçı toplama kamplarına gönderilir ve buralarda katledilir.

Alman polisi tarafından "tescilli bir komünist ve Alman Komünist Partisi adına yazan faal bir yazar" olarak adlandırılan Brecht, Almanya'yı terk etmek zorunda kalır. Fakat mücadeleden vazgeçmez, tiyatro salonları yerle bir olsa

da liselerde, fabrikalarda gerçeğin hareketinin sürdüğü alanda Hitler'in faşist politikalarına karşı oynanacak oyunlar yazmaya devam eder.

Son olarak Brecht'in dizelerine kulak veriyoruz:

"Hiçbir şey istediğim yok senden hayat. Ama yine de ucuz olsun ekmek, ve pahalı olsun insan hayatı."

Böylesi bir dünya için savaşıma devam ediyoruz.